

October 3001 – Forssan kaupungintalon aamu

Forssan kaupungintalon sisääntuloaulassa on pieni kontakticenter: lasiseinäinen puoliympyrä, holografiset opasteet ja lattiaan upotetut valokaistaleet, jotka ohjaavat kävijöitä oikeisiin kerroksiin.

Reseptiotiskin takana seisoo ruipelomainen, silmälasipäinen Pertti Ollikainen, joka on kaupungintalon vakiohahmo. Hänen vieressään hurisee metallinvärinen, kartiomainen vartiointirobotti, jonka telaketjut ovat tarkoitettu sisätiloihin. Robotin kyljessä on mustakultainen tarra: S-L SAFETY – Municipal Security Division sekä kolme punaista palloa, joita yhtiö kutsuu puolukoiksi.

Robotin etupaneelissa on ID-kortin lukija, ja sen sisäinen tekoäly tulostaa parhaillaan pilapiirrosta eräästä informaatiopalvelun työntekijästä. Piirros on niin tarkka, että se näyttää käsin tehdyltä.

Aulan toisessa päässä, kahden hissien välissä, seisoo kunnan oma isäntärobotti, joka opastaa kävijöitä lempeällä, hieman metallisella äänellä.

Robotin sarjakuva ja Santun nauru

Vartiointirobotin toisella puolella seisoo nuori työharjoittelija, Santtu Koivula, vaaleatukkainen ja siististi pukeutunut. Hän nauraa robotin tulostamalle pilakuvalle — tekniikka on kehittynyt niin pitkälle, että robotin huumori on jo melkein inhimillistä, sanoi hän Pertille. Pertti nyökkää: “Kyllä tämä on jo taidetta.”

Hetkeä aiemmin robotti oli tulostanut kuvan Pertistä ja Santusta, ja he olivat kiinnittäneet sen reseption irtosermiin. Sermin takana, kommunikaatio-osaston kauko-ohjaamossa, istuu Snadi-Papa, joka seuraa aulan ja kommunikaatiokeskuksen tapahtumia valvontanäytöiltä.

Kommunikaatio-osastolla ei Erkkikään viihtyisi, kun siellä kommunikaatiolaitteen vislaavat ja humisevat. Osastolla automaattivaihteet ja faxit hoitavat talon puhelinliikennettä.

Robotti tulostaa seuraavaksi yhden sivun sarjakuvan kaupungintalon arjesta: Pertin näköinen hahmo vastaa virkatakkipuhelimeen.

Kiinteistötekniikko Jaan Pekkanen raahaa suurta sinistä jätessäkkiä.

Informaatiopalvelun vaaleaverikkö tähystää liukuportaiden välitasanteelta kontakticenteriin päin.

Pertti kiinnittää sarjakuvan sermiin — se on liian hauska jätettäväksi pois, sanoi hän.

Santtu informaatiopalvelussa – ja Johannan hiljainen ihastus

Edellisenä päivänä Santtu oli auttanut informaatiopalvelussa skannaamaan henkilöstölukulaitteita tyhjiin lukulaitteisiin. Vanhojen numeroiden artikkelit oli formatoitu pois, jotta uusi sisältö mahtuisi.

Silloin Johanna Kivinen, osaston palkkatukityöläinen, oli huomannut itsessään jotain yllättävää: hän ihastui Santtuun — aivan korvanipukoita myöten.

Ikäero on suuri, mutta Johanna ei ajattele sitä. Hän on ujo tunteissaan, vaikka tavallisissa keskusteluissa hän on hyvin puhelias, nauravainen ja kainuulaisella korostuksella höystetty.

Kun Santtu auttoi Oilia skannaamisessa, Johanna lajitteli valmiita lukulaitteita eri osastojen postilokeroihin ja yritti olla vilkuilematta liikaa.

Kopiointikeskuksessa – Leena Lehdon neuvot

Kun Santtu oli lähtenyt, Johanna meni kopiointikeskuksen puolelle juttelemaan Leenan kanssa. Hän pyysi neuvoa: “Kuinka saisin rohkeutta? Voisitko välittää sähköpostiosoitteeni Santulle?” Leena hymyili leveästi. Hän oli nähnyt tämän ennenkin — Johannan ujouden ja toiveikkuuden sekoituksen.

Johanna lupasi leikillään, että jos ei uskaltaisi antaa pientä poskipusua Santulle, hän maksaisi Leenalle 100 euroa. Leena ei tietenkään ottaisi rahaa, mutta lupaus oli Johannan tapa motivoida itseään. Johanna vitsaili: “Voisit olla miun ilimaissutenööri.” Leena nauroi niin, että koko kopiointikeskus helisi.

Leena päätti auttaa ja antoi Johannan sähköpostiosoitteen Snadi-Papalle, joka istui kontakticenterin nurkassa. Snadi-Papa virnisti: “Voin antaa tämän Santulle... mutta vain jos saan pienen halauksen.” Johanna jähmettyi. Hän ei ollut tottunut halaamaan — ei varsinkaan vanhempia miehiä, vaikka Snadi-Papa olikin nuorekas ja hyväntahtoinen. Mutta vaihtoehtona oli, että Leena saisi voittorahat, ja se ajatus sai Johannan rohkaistumaan.

Kun Snadi-Papa seuraavan kerran käveli kopiointikeskukselle, Johanna antoi pikaisen, kömpelön halauksen. Snadi-Papa ja Leena purskahtivat nauruun: "Tuohan näytti niskoja väntämiseltä!" Johanna änkytti: "Se oli ihan tavallinen heterohallaus!" Leena mietti, mistä ihmeestä blondi aina keksii nuo repliikit.

Sähköpostiosoite rullasermissä

Snadi-Papa kiinnitti Johannan sähköpostiosoitteen reseption rullasermiin — hillitysti, ilman suurta numeroa. Jos Santtu olisi kiinnostunut, hän näkisi sen.

Kopiointikeskus on kaupungintalon sydän: paikka, jossa paperittoman hallinnon aikakaudella edelleen syntyy enemmän naurua kuin tulosteita. Leena Lehto on sen aurinko. Hänellä on taito saada jokainen virkailija nauramaan — ja Johanna Kivinen kaikkein eniten.

Silloin tällöin Leena nostaa leikillään paitansa helmaa näyttäen rintansa vain nähdäkseen Johannan reaktion. Johanna kääntää päänsä pois ja tokaisee aina saman lauseen: "Onks se aito?" Leena joka kerta Leenaa naurattaa makeasti. Tämä on heidän pieni rituaalinsa, osa kaupungintalon tulevaisuuden folklorea.

Kopiointikeskuksella käy päivittäin paljon väkeä: kommunikaatioteknikko Snadi-Papa, kiinteistötekniikko Jaan Pekkanen, ja moni muu, jotka halusivat hetkeksi hengähtää robotisoidun hallinnon keskellä.

Hassuttelua 3000-luvun tyyliin

Johannalla on joka tilanteeseen omat vakiovastauksensa — osa Raijan vanhoja sutkauksia, osa Oilin repliikkejä, jotka kuulostavat huomattavasti hauskemmilta, kun Johanna lausuu ne kainuulaisella korostuksella.

Nyt kun Raija työskentelee keskusvarastolla, Leenalla ja Johannalla on enemmän aikaa hassutella. He nauravat toisinaan liiankin kovaa, ja jos kaupungintalon vartiointirobotit olisivat osanneet tulkita huumoria, ne olisivat varmasti kirjanneet *epävirallisen meluhäiriön*.

Leena ja Johanna tekevät silloin tällöin hassuja äänitteitä mp3-soittimellaan — imitoiden kollegoita, matkien Oilin rykimistä, liioitellen äänenpainoja. Taustalla kuuluu Johannan räkäinen änkyttävä nauru. Jos joku ulkopuolinen joskus kuunnelisi nauhoitukset, niin todennäköisesti luulisi, että kopiointikeskuksella harjoiteltiin futuristista stand up -komediaa.

Pakettierroksen draama

Johanna käy välillä informaatiopalvelun puolella tarkistamassa, ovatko huolintaliikkeiden kuorma-autot tuoneet paketteja lastauslaiturin liukuhihnalle.

Jos Oili ehtisi ensin, niin hän lastaisi paketit lavettiin stressaantuneena ja punaposkisena — ja heittäisi Johannalle vitsin, joka kuulostaa enemmän piikiltä: "Ei taaskaan se laiska kainuulaisblondi ollut jakanut pakettiressukoita!"

Johanna tietää, että Oili tarkoittaa hyvää, mutta sävy on aina kuin vanhan ajan komentorobotilta.

Pellenenä ja hoivahallinnon kahvihuone

Eräänä päivänä Leena askarteli punaisesta pullonkorkista pellenenän. Hän kiinnitti siihen kuminauhan ja ojensi sen Johannalle: "Pidä tätä koko päivän, kun huollat palvelimia." Johanna nauroi:

"Heh, ei niin haaskaa piijä olla!" ja sujautti nenän taskuunsa ja vei sen myöhemmin postikierroksella hoito- ja hoivahallinnon kahvihuoneeseen.

Kun sosiaalialan väki löysi pellenenän pöydältä, he ihmettelivät, keneltä nenä oli pudonnut. Kukaan ei nähnyt, että kuka oli tuonut pellenenän.

Kun Johanna kertoi tästä Leenalle, Leena nauroi: "Varmasti Babar Linnoinmaa arvaa, että se on sen leikkikenttien tuhrijan nenä!"

Leena on vakuuttunut, että Johanna on kaupungintalon hauskin pelle. Johanna vastasi Raijaa imitoiden: "Mitä sie sillä meinaat? Nyt aion käyvä pienet keskustelut pappi Lehdon kanssa!"

Leena nauroi niin, että koko kopiointikeskus helisi.

♥ Santtu ja paperilappunen

Seuraavana työpäivänä Santtua ei näkynyt — hän oli flunssassa. Johanna huomasi kaipaavansa tätä enemmän kuin olisi halunnut myöntää.

Johanna ei koskaan unohda aiempia ihastuksiaan kuten herkku-Backmania, Järvimerkkiä, Matti Pekkasta, Monni Lehmusta, Milton Norrilaa ja Roope Jussilaa sekä nyt tätä upeaa Santtu Palmuoksaa. Kieltämättä Santtu on jatkista kaunein muttei kuitenkaan voita Nino Backmania, jota Johanna ikuisesti rakastaa yli kaiken, vaikkei ole kuullut jatkasta mitään. Hänen mielikuvissansa Nino olisi entisestään kaunistunut. Kyllä Santtukin on kaunis, kauniimpi kuin kouluaikeinen Santtu Kirkkola.

Perjantaina Santtu palasi töihin. Se oli hänen viimeinen työharjoittelupäivänsä.

Johanna mietti, oliko Snadi-Papa koskaan antanut hänen sähköpostiosoitettaan eteenpäin.

Kun mitään ei kuulunut, hän päätti tehdä jotain rohkeaa: kirjoittaa paperisen rakkauskirjeen.

Paperilappunen, jollaisia Johannan ei pitäisi kirjoitella työpaikalla, ettei hyvinvointialue moka enää koskaan toistuisi. Pakettierroksen yhteydessä Johanna ojensi kirjeen Santulle:

“Kattos, onpa mulla yks kirje sulle.” Sitten hän pakeni lavetin kanssa kapeaan käytävään, sydän hakaten. Kun hän palasi aulaan, Santtu ojensi hänelle vastaukskirjeen. Intoa täynnä Johanna seisten tyhjän lavetin päällä ajoi tavarahissiin ja sitten kellariin, informaatiopalveluun.

Johanna luki lyhyen kirjeen informaatiopalvelun puolella, lavetin päällä seisten: *Hei Johanna! Sää vaikutat ihanalta työltä, mutta mulla on jo tyttöystävä. Uskon, että löydät pian sen oikean. Tsemppiä! – Santtu.* Johannan kurkkua kuristi. Hän pyyhkäisi kyyneleen nopeasti — Oili ei saanut nähdä.

💬 Leenan lohtu

Luppoajalla Johanna näytti kirjeen Leenalle ja sanoi kainuulaisella murteellaan: “Mänj ihan pillun koetteluks, kun kaikilla jätkillä on jo joku lesbon retale tyttöystävänä.”

Leena nauroi, mutta lempeästi: “Ja yks lesbon retale on nyt onneton!” Hän taputti Johannaa olkapäälle.

Leena ajatteli, että Johanna on oikeasti koomikkolahjakkuus — ja ehkä vielä jonain päivänä saisi onnenpotku, ajatteli Leena.

Eräänä päivänä Johanna lähetti Euroopan suurimman iltapäivälukulaitelehti Evening Magazinen psykiatripalstalle anonyymien kysymyksen; *Mitä teen, kun olen rakastunut erääseen vaaleatukkaiseen poikaan, jolle olen kirjoittanut jopa rakkauskirjeenkin, johon poika vastasi, että tämä on jo varattu toiselle... /Rakastunut nainen.*

Tunnin kuluttua psykiatripalstan pitäjä, Giovanni Ericson, kirjoitti vastauksen; *Sinun pitää vain koota rohkeutta eikä räväyttää rakkauskirjeellä, jolloin poika voi säikähtää ja väittää olevansa varattu, vaikka periaatteessa olisikin kiinnostunut, ja kannattaa ihmeessä ottaa rohkaisuhyppy ja vitsailla muun muassa, että haluaisiko jatkä tulla haudatuksi samaan sukuhautaan.*

Vastauksesta ei ollut yhtään hyötyä sillä Johannan ongelma on nimenomaan ujous poikarintamalla. Hän ei myöskään halua alkaa ruveta juomaan viinaa, sillä hänet on kasvatettu ainoastaan miedolla viineillä. Hän on pohtinut, jos lähettäisi hakemukset Krakovan rakkauskorkeakouluun, mutta se maksaisi maltaita sekä toiseksi sinne olisi melkoinen matka. Miten hän kertoisi vanhemmilleen, jos tosissaan päättäisi aloittaa puolalaisessa rakkausopistossa? Aivan varmasti isä ja äiti toppuuttelisivat, ettei tuollaisiin herrojen kotkotuksiin kannata lähteä ja vielä ypyöksin. Kivisillä ei ole tapana ylipäättään keskustella rakkaudesta. Sana rakkaus on tabu.

Kuitenkin Johanna ei voinut välttää ajatukselta, että tulevaisuus tuo mukanaan ennakoimattomia mahdollisuuksia. Ehkäpä lähivuosina virtuaalitodellisuus mahdollistaisi uuden tavan tutustua ihmisiin — ei tarvitsisi enää pelätä kasvokkain kohtaamista, vaan voisi harjoitella flirttailua digitaalisessa ympäristössä, jossa mokatkin olisi helpompi unohtaa. Kenties jonain päivänä Hämeessä järjestettäisiin rakkausrobotityöpajoja, jossa ujoimmillekin opetettaisiin sydämen asioita turvallisesti ja hauskaasti. Kuka tietää, ehkä Krakovan rakkauskorkeakoulu avaisi satelliittihaaran Forssaan, eikä Johannan tarvitsisi kuin hypätä älybussin kyytiin ja aloittaa opintonsa rakkauden tulevaisuudessa.

📦 Santtu Jiffyssä – ja Johannan uusi ostosrutiini

Kun Snadi-Papa kertoi kopiointikeskuksella, että Santtu Koivulan seuraava työharjoittelupaikka olisi Eurolan ostoskeskuksen ruokakauppa Jiffy, Johanna tiesi heti, mitä se tarkoitti: viikko-ostokset siirtyisivät Jiffyyn.

Hän oli käynyt siellä ennenkin, sillä Jiffy on tunnettu kainuulaisista erikoistuotteistaan: aito leipäjuustoa, Kankienon sahtia, Kymppi-keksit ja muut nostalgiset kainuulaiset herkut. Mutta nyt syy oli toinen. Johanna halusi nähdä Santun — vaikka tämä onkin varattu ja *sakkolihaa*, kuten Leena leikillään sanoi. Silti Johanna käveli hyllyjen välissä sydän pamppaillen, kuin olisi ollut mukana omassa romanttisessa VR-sarjassaan.

Jiffy – robottikassat ja itseohjautuvat kotiinkuljetukset

Jiffy oli täynnä teknologiaa: kassa-automaatit huoltavat itse itseään. Robottihyllyttäjät liikkuvat äänettömillä magneettiraiteilla ja ulko-ovella odottaa usein itseohjautuva kotiinkuljetusrobotti, joka skannaa ostokset suoraan asiakkaan tekoälyrannekkeeseen.

Johanna kuvitteli joskus, että jonain keväisenä päivänä, kun aurinko pilkistää pilvien lomasta ja robottikuriiri hyrisee oven edessä, hän huomaisi: sydän ei enää hakkaa samalla tavalla Santun nähdessään. Ehkä silloin hän ymmärtäisi, että tulevaisuus on täynnä uusia mahdollisuuksia — ja että rakkaus voi löytyä vaikka tekoälyavusteisen kirjallisuuspiirin kautta.

Eurolan kirjasto – ja Johannan kainuulainen kirjahimo

Coop Konsum on lopettanut, ja sen tiloihin on avattu Eurolan kirjasto, joka oli erikoistunut maahanmuuttajien kirjallisuuteen. Hyllyissä on myös Kainuun kielisiä lukulaitteita ja dekkareita.

Johanna on usein miettinyt kirjastokortin hankkimista, mutta se on jäänyt tekemättä. Hänellä on kotona jo valmiiksi valtava lukulaitteikirjasto — osa lukulaitteista vielä muoveissaan.

Kesäisin Vattulassa hän ostaa kainuulaisia dekkarilukulaitteita kasapäin. Hän on innostunut kuuluisasta kainuulaisesta dekkarikirjailija Roger Kumpareen lukulaiteromaaneista. Hän on nuoruudessaan asunut Hämeenlinnassa ja ollut bussikuskina.

Kainuun Hullu oli jäänyt taakse, ja sen tilalle on tullut Pyyton, kainuulaisen pieruhuumorin klassikko. Vanhemmat eivät ymmärrä huumorilukulaittelehden viehätystä, mutta Johanna nauraa joka numerolle. Lopulta hän vaihtoi Pyytonin Mikrorobotti-lukulaittelehteen, joka käsittelee robotiikkaa ja on vanhempien mielestä yleissivistävämpää kuin huumorilukulaitteet.

Café Bagdad ja automaattikioski

Kirjaston vieressä on Café Bagdad, jonka vastapäätä sijaitsee automaattikioski. Aiemmin siellä oli tankattavana kainuulaisia lukulaitelehtiä, mutta nyt tarjolla on vain kainuulaisia ristikkolaitteita, joita eläkeläiset ratkoivat antaumuksella. Myös Anna ja Antti tapaavat ratkoa kainuulaisia ristikkolaitteita.

Ostoskeskuksen länsipuolella kohoaa Lukkarilan palvelutalo, jonka katutasossa on liittovaltion ylläpitämä kansalaiskonttori. Siellä maahanmuuttajat voivat lukea erikielisiä uutislukulaitteita ja yhteiskuntaoppaita.

Johanna ei uskalla flirttailla – ei edes tulevaisuudessa

Johanna ei tietenkään uskalla flirttailla Santulle. Ei kaupungintalolla, eikä varsinkaan kiireisessä ruokakaupassa, jossa Santtu opettelee kassa-automaattien huoltoa, hyllyjärjestelyä ja asiakasrobottien opastamista.

Johanna muisteli omaa ensimmäistä työharjoitteluaan Vironmäen Coop Konsumissa.

Hänen tehtävänsä oli vain hinnoitella tuotteita — kassa-automaatteihin hän ei saanut koskea, koska oli ollut spesiaalikoulun oppilas. Santtu taas on normaaliluokalla, ja se tekee hänestä Johannalle entistäkin etäisemmän.

Santtu Forssa avisissa – ja salainen mappi

Kun Santun työharjoittelu päättyi, Johanna ei enää nähnyt häntä. Mutta eräänä päivänä Forssa aviisi lukulaittelehdessä oli katukysely, jossa Santtu esiintyi videoklipissä. Johannan mieleen ei jäänyt kyselyn aihe — hän tuijotti vain poikaa. Hän kopioi kuvan ja tallensi sen kotisivunsa salasanalla suojattuun mappiin.

Itäinen pitkäkatu – ja Johannan kävelyreitit

Enirosta Johanna sai selville, että Santtu asuu Itäisellä pitkäkadulla, pikaruokala Starin yläpuolella. Sehän on vain kävelymatkan päässä, ajatteli hän. Niinpä Johanna alkoi kävellä korttelin ympäri ihan muuten vain. Mutta hän ei uskaltanut mennä kotiovelle asti — entä jos tyttöystävä olisi paikalla, ajatteli Johanna. Johanna kuvitteli, jos se lesbon retale olisi joku kehonrakentajatar, niin menettäisin hampaani. Ikäero ei häntä haittaa. Päinvastoin — aleneva ikäero on hänen mielestään seksikästä, vaikka saa örinäkohtauksia Inkeri-Bulle tapauksesta kuulleessaan. Hän itse ei koe olevansa kuin pedofiili eikä puumanainen vaan ihan tavallinen heteroseksuaalinen nuori nainen.

Uudet ostosrutiinit – ja Jiffyn loppu

Kun Santun harjoittelu Jiffyssä päättyi, Johanna palasi vanhoihin ostospaikkoihinsa, kuten Ylicityn kauppakeskuksen K Direct ja Coop Huom! sekä Vironmäen K Kvantum Giant. Hän tapaa myös käydä Lexuksen Coop Konsumissa, jossa on kainuulaisia herkkuja, kuten lörtsyjä ja Kainuun makkaroita.

Muutaman viikon kuluttua Jiffy vaihtoi omistajaa ja muuttui Gunwood's Homeksi. Kainuulaiset tuotteet katosivat saman tien.

Gunwood's Home on osa amerialaista Gunwood-ketjua, joka kuuluu Oscar Gunwood -säätiolle. Forssassa on nyt kaksi Gunwoodin myymälää: Gunwood's Cash Zumilan pienteollisuusalueella sekä Gunwood's Home Eurolan ostoskeskuksella. Jiffy on historiaa — ja niin oli Santun työharjoittelukin. Johannaa huvittaa, kun myös hänen ensimmäinen työharjoittelupaikka Coop Konsum on lakkautettu eli Johannan mielestä monta yhtäläisyyttä meikäläisen ja Santun elämässä, ajattelee Johanna.

Gunwood's Homen profiili on Gunwood's Cashiä pienempi myymäläkonsepti. Kauppaketjun omistaa amerialainen *Gunwood incorporation*, jolla on ruokakauppoja ympäri maailmaa. Kauan sitten Gunwood osti Axfood ruokakauppaketjun.

Jiffyn omistaja oli löysähkö Vuorilaakso Oy, jolla on Suomen suurkaupungeissa valtavia City Tukku marketteja. City Tukku on Vuorillaakson vastaperustettu suurmyymäläketju. Ehkä joskus tulevaisuudessa se rantautuisi Forssaankin eli nyt lopetettu Jiffy heräisi uudelleen isompana...

Uuden vuoden aatto 3002 – Global uusi raha!

Uuden vuoden aatto vuonna 3002 oli täynnä historian siipien havinaa. Keskellä ilotulitusten ja holografisten valoshown pauhua uusi yhteisvaluutta Global ilmestyi ensimmäistä kertaa käteisrahana — mutta vain osassa Euroopan osavaltioita.

Global otetaan käyttöön Skandinaviassa, Britannian saarella, Sveitsissä, Puolassa, Tšekissä, Unkarissa, Romaniassa, Bulgariassa, Albaniassa, Kosovossa, Pohjois-Makedoniassa, Serbiassa, Montenegrossa, Bosniassa, Kroatiaassa ja koko Afrikassa, jossa vanhat eurot ja afrot jäivät historiaan. Afrikan siirtymä oli nopea ja pragmaattinen.

Globalin kannattajat — Johanna mukaan lukien — pitävät afrikkalaisia suorastaan järjen jättiläisinä: he eivät tunteilleet valuutanvaihdon kanssa, vaan tekivät sen kuin minkä tahansa teknisen päivityksen. Globalin vastustajat taas yrittävät herättää tunnesyitä: *Vanha valuutta itkee. Global vie identiteetin*. Johanna pyörittelee silmiään joka kerta.

Euro jatkaa elämäänsä – toistaiseksi

Euro pysyi käytössä Suomessa ja Karjalassa, Baltian maissa, Saksassa, Alankomaissa, Ranskassa, Itävallassa, Slovakiassa, Sloveniassa, Italiassa, Espanjassa, Portugalissa, Välimeren saarivaltioissa, Irlannissa sekä Baskimaassa ja Kataloniassa.

Euroalue on siis edelleen laaja, ja Johanna kokee sen ärsyttävänä jarruna. Hän olisi halunnut Globalin koko Euroopan valuutaksi — heti.

Globalin keskuspankki – Marbella Cityn yö

Kun kello löi keskiyöllä Marbella Cityssä, Globalin keskuspankin pääjohtaja Helmut Abreu osti symbolisesti kupillisen espressoa Global-setelillä. Samalla pankkiautomaatit alkoivat sylkeä ulos uusia, värikkäitä seteleitä — mutta vain Global-alueella. Ironista kyllä, keskuspankki sijaitsee edelleen euroalueella. Se oli poliittinen kompromissi, jonka tarkoitus oli pehmentää vastustusta ja antaa euroalueelle aikaa sopeutua.

Global on toistaiseksi kytketty euroon, jotta molemmat valuutat pysyisivät vakaana. Mutta tämä olisi vain välivaihe...

Kansanäänestykset 3003 – Euroopan kohtalonhetket

Keväällä 3003 Viro äänestäisi Globalista. Syksyllä olisi Suomen vuoro.

Moni olettaa kyllä-puolen voittavan, mutta Johanna tietää, että vuodessa ehtii tapahtua paljon — etenkin politiikassa.

Jos Viro ja Suomi sanoisivat kyllä, muut euroalueen maat seuraisivat perässä. Jos taas äänestys menisi pipariksi, koko projekti voisi kaatua.

Toistaiseksi Euroopassa oli kaksi valuuttaa — molemmat somia, mutta vain toinen on tulevaisuutta.

Ghanan yllätys – tilastot kaunisteltu

Kukaan ei osannut aavistaa, että pieni afrikkalainen Ghana oli kaunistellut taloustilastojaan.

Kun Global otettiin käyttöön, valtion velka kaksinkertaistui. Global Union oli raivoissaan, mutta vahinko oli jo tapahtunut. Vielä toistaiseksi Ghanan kaunistelu ei paljastunut vaan noin yhdeksän vuoden kuluttua...

Suomen senaattori Perala – poliittinen painekattila

Suomen senaattori Yrjö Perala on ahdistunut. Globalin vastustajat hyppivät hänen silmilleen joka käänteessä, eikä hän uskalla tehdä yhtä rohkeaa päätöstä kuin Skandinavian senaattori Patrik Småsko. Peralan maine on jo valmiiksi tahriintunut: paparazit olivat kuvanneet hänet syömässä irtokarkkeja ilmaiseksi eräässä helsinkiläisessä karkkikaupassa. Hänen sihteerinsä oli käyttänyt senaatin pankkikorttia meikkeihin ja suklaaseen.

Johanna nauraa joka kerta, kun näkee Peralan nimen uutisissa. Poliitikot ovat hänen mielestään kuin vanhoja palvelinrobotteja — aina joku osa rikki.

Vuosi vaihtuu – Forssan kaupungintalon arki jatkuu

Vuosi vaihtui, mutta Johannan arki jatkuu samanlaisena Forssan kaupungintalon informaatiopalvelussa. Hän viihtyy työssään: sopivasti vastuuta, sopivasti vapautta ja juuri tarpeeksi teknistä haastetta.

Hänellä on myös paksu nahka, mikä on välttämätöntä, koska Oili rykii kurkkuaan repien tuntikausia päivässä. Leena ei ymmärrä, miten Johanna jaksaa: "Miten sä kestät tuota rykimistä ja nälvimistä?" Johanna vain kohauttaa olkiaan. Hän on kasvanut Kainuussa — siellä sisu tarkoittaa selviytymistä, ei voimaa. Oili taas vitsailee: "Kainuulainen sisu tarkoittaa selkokielellä heikkoa ja voimatonta." Leena on kurkkuaan myöten täynnä Oilia ja pitää osastojen väliovea visusti kiinni, jotta rykiminen ei kantautuisi kopiointikeskukselle.

Eräänä kylmän kirkkaana januaari i-päivänä osastopäällikkö Krista Kristiansson ilmestyi informaatiopalvelun ovelle holografinen muistilehtiä kädessään. Hän vilkaisi Johannaa lempeän virallisesti ja kysyi: "Kuule Johanna, voisitko ajatella uusia työtehtäviä?" Johanna kohotti kulmiaan ja mielessä käväisi taannoinen IP-estorumba mutta päätti pitää ajatuksensa salassa. Hän ei koskaan osannut tehdä päätöksiä siltä seisomalta, mutta vastasi kohteliaasti: "Mikä ettei... jos ne ois mielenkiintoisia..." Krista nyökkäsi ja jatkoi: "Mitä sanoisit virka-autojen siivoamisesta ja pesemisestä tuolla parkkihallissa?" Johanna nielaisi. Ajatus ei ollut mahdoton, mutta hän tarvitsi aikaa sulatella. "Mikä ettei... mutta täytytty miettiä asiaa."

Saunakeskustelu Siivekkääntie kuudessa

Keskiviikkoiltana Johanna kävi tavalliseen tapaansa vanhempiensa luona Siivekkääntiellä saunomassa — futuristisessa höyrysaunassa, jossa lämpötilaa säätö tekoäly ja kiuaskivet olivat korvattu plasmakeraamisilla lämmittimillä. Joku aika sitten Antti oli vaihtanut kiuaskivet uusiin.

Saunan lauteilla hän vatului kysymystä ja sitten olohuoneessa kysyi vanhemmiltaan:

"Kannattaisko ottaa autojen pesu vastaan, jota pomo ehotti tänään?" Isä mietti hetken ja vastasi:

"Mikä ettei... mutta vain jos ei tarttis läträtä veen kanssa koko päivää." Johanna nyökkäsi.

Se kuulosti järkevältä.

Seuraavana päivänä hän kertoi Kristalle saman — mainitsematta, että neuvo oli isältä lainattu. Krista hymyili: "Ei tietenkään koko päivää. Vain silloin, kun autot ovat oikeasti likaisia. Muulloin olisit informaatiopalvelussa kuten tavallisesti, sillä sähköpostipalvelin pelittää hyvin ja se on sinun ansiotasi." Johanna huokaisi helpotuksesta. Tämä tarkoittaa, ettei pomo yhtään epäile taannoista IP-estoa. Hän ei halunnut tyrmätä ideaa, varsinkaan sen jälkeen, kun oli aiemmin vetäytynyt laskutusrobottiprojektista.

Leenan varoitus – Oilin juonet

Kun Leena kuuli asiasta, hän laski kopiokoneen kannen alas ja sanoi matalalla äänellä: "Tämä haiskahtaa Oililta. Se yrittää savustaa sut pois osastolta ja saada tilalle jonkun nuoren jätjän hupakon kummallisine ongelmineen. Ole varovainen." Johanna tietää, että Leena on oikeassa.

Oili on jo pitkään jankuttanut Kristalle, että Johannalle pitäisi löytää jotain muuta tekemistä. Syynä ei ollut työn laatu — vaan se, että Johannan Kainuun murre ärsyttää Oilia, Johannan stressinsietokyky on parempi ja Oili haluaisi olla osaston kanakuningatar kanana tunkiolla, vaikka ei olekaan esihenkilö

Autonpesu siirtyy muualle – Oilin harmiksi

Johannalla kävi tuuri. Kävi ilmi, että virka-autojen pesu kuuluu jo Daily Activity -ryhmän ympäristötiimille, joka on muuttanut uuteen Voimala-taloon. Niinpä autonpesu ei tullut Johannalle — Oilin suureksi harmiksi ja Leenan helpotukseksi.

Mutta Krista ei päässyt helpolla. Oili jatkoi jankuttamista: "Sille kainuulaispimulle pitää löytää uusia tehtäviä."

Krista alkoi tarkkailla digitaalikonnttorin alaisia osastoja ja huomasi, että kiinteistöhoito-osastolla oli pulaa työvoimasta.

Kata Hämeen tilanne – tulevaisuuden lääketiede ei aina riitä

Kiinteistötöknikko Kata Häme oli ollut pitkään sairauslomalla.

Hänellä oli vatsasyöpä, jota ei voitu enää leikata — ei edes mikrokirurgisella nanolääkärillä, joka pystyi operoimaan solutasolla. Syöpä oli levinnyt liian laajalle.

Kata oli ennen sairastumistaan ollut kausiluonteinen juopottelija, ja lääkärit epäilivät alkoholin vaikuttaneen syövän syntyyn. Myös maksa on huonossa kunnossa ja voi milloin tahansa pokahtaa.

Vaikka Kata oli aina ollut rehti ja ahkera duunari, sairaus oli vienyt voimat. Masennus painoi päälle, eikä hän jaksanut enää edes juoda — mikä oli hänelle itselleen merkki siitä, että elämä oli muuttunut pysyvästi. Hän haaveilee varhaiseläkkeestä. Vanhuuseläkeputki on jo lähellä.

Krista mietti, voisiko Johanna auttaa kiinteistöhoito-osaston tehtävissä — ainakin osittain. Se olisi tapa tasapainottaa työkuormaa ja samalla pitää Oili tyytyväisenä.

Johanna ei vielä tiennyt, mitä tuleman piti. Mutta hän aavisti, että työ uudistus toisi mukanaan muutoksia — ehkä hyviä, ehkä hankalia, mutta ainakin mielenkiintoisia.

Aamu kevättalvella– Johanna ja uusi käänne

Kiinteistöhoito-osastolla on alkanut olla käsipareista pulaa.

Osastopäällikkö Krista Kristiansson tiesi tasan tarkkaan, kuka kaupungintalon viidestä kerroksesta olisi siihen hommaan paras: Johanna Kivinen, ahkera, tunnollinen ja täysin päihteetön työntekijä.

Eräänä mars-kuun aamuna Krista ilmestyi informaatiopalvelun ovelle holografinen muistilehtiö kädessään. "Mitä sanoisit kiinteistöhoito-osastosta?" Johanna kohotti kulmiaan. "Riippuu vähän siitä, mitä siellä tehdään." Krista selitti: "Rakennuksen kunnossapitoa, pääsisäänkäynnin edustojen lakaisua, kokoustilojen järjestelyä ja satunnaisia huoltotehtäviä..."

Krista oli vakuuttunut, että tämä sopisi Johannalle täydellisesti. Hän ei enää jaksaa kuunnella Oilin loputonta marinaa — eikä hänellä ole luonnetta laittaa tätä rykivää lyhytkasvuista ruipelomaista akkaa ojennukseen. Helpompi on ohjata ylikiltti Johanna uusiin tehtäviin.

Lisäksi Krista ehdotti, että Johanna toimisi varahenkilönä, eräänlaisena Back-up Annina, jos Oili olisi vapaalla tai sairaana. Rivien välistä Krista tuli samalla paljastaneeksi, että Oili oli puhunut Johannan selän takana.

Johanna ei vielä ymmärtänyt, että tämä oli alku hänen hivuttautumiselleen pois informaatiopalvelusta ja millainen dominoilmiö odottaa.

Leenan reaktio – suorasukainen ja futuristinen

Kun Leena kuuli asiasta, hän pamautti kopiokoneen kannen kiinni ja sanoi: "Tämä idea on suoraan Oilin perseestä!" ja vitsaili "Vai, että susta tulee Back-up, Back-up Back-up eli kuulostaa lesbo meiningiltä, haha!"

Leena on varma, että Oili halusi Johannasta eroon, jotta voisi itse paistatella huomion keskipisteessä. Leena on myös vakuuttunut, että Oili on *sairas* — ei fyysisesti, vaan tavalla, joka sai koko osaston hermot kiristymään.

Moni kunnallisduunari oli kysynyt Leenalta, onko Oililla jokin kurkkuvika, kun tämä rykii tauotta.

Leena tapaa aina vastata: "Ei siellä kurkussa mikään ole rikki. Vika on vähän ylempänä — ja se ei ole mikään pikkuvika." Tämäkin repliikki jäi Johannan elefantinmuistiin ja tulee saletisti päätymään hänen kertomuksiinsa.

Leenan huoli – ja uusi työntekijä

Leenaa ärsytti ajatus siitä, että Johanna siirtyisi pois osastolta. Se tarkoittaisi, että hän itse joutuisi juoksemaan kahden osaston väliä aina kun Oili olisi pakettikierroksella tai juttelemassa talon ukkojen kanssa.

Tilanne helpottui vasta, kun osastolle palkattiin uusi työntekijä: *Kristian Jussila*, entinen kokkitekniikko keskuskeittiöltä. Hänen käsivartensa olivat kuluneet vuosien raskaista nostoista, joten hänet siirrettiin kevyempiin tehtäviin. Kristian on mukava, mutta Leenan mielestä Johanna olisi silti ansainnut jäädä.

Kristan valkoinen valhe paljastuu

Talvella Krista oli sanonut, että informaatiopalvelussa olisi jatkossa vain yksi työntekijä ja Johanna varahenkilönä. Nyt siellä oli kaksi — ja Johanna oli siirretty pois.

Kun Johanna huomasi uuden työntekijän aloittaneen, hänelle valkeni karu totuus: häntä oli johdettu harhaan. Hän otti mallia Leenasta ja kävi useita keskusteluja Kristan kanssa.

"Sihän sanoit, että siellä olis vain yks henkilö. Nyt siellä on kaks. Mitä vittua tämä tarkoittaa?"

Krista ei voinut kertoa totuutta, koska oli luvannut Oilille vaieta. Hän yritti pehmentää tilannetta kömpelöllä puujalkavitsillä: "No, oli sitä isän luona leipää, mutta tulipahan syöttyä."

Johanna ei nauranut.

Rekrytointiyksikkö – ja ammattiliiton rajat

Johanna meni rekrytointiyksikköön, Lauri Järkirannan puheille.

Lauri oli hänen yhteyshenkilönsä ja City Workers -ammattiliiton luottamustehtävissä.

Mutta Lauri levitti kätensä: "En voi puuttua yksittäisten osastojen sisäisiin järjestelyihin."

Hän kuitenkin kehui Johannaa: "Sähköpostipalvelimet ovat huippukunnossa paketit kulkevat ajallaan ja koko talo tietää, että sinä olet luotettava!" Se lohdutti hieman.

Kopiointikeskuksen kahvipöytäkeskustelut

Luppoajalla Johanna käy edelleen kopiointikeskuksella Leenan luona. He pohtivat yhdessä, mitä ihmettä Oilille voisi tehdä — puhtaasti humoristisessa mielessä. Leena heitti mustaa huumoria, kuten aina, että Oilille pitäisi tarjota arsenikilla terästettyjä pikkuleipiä. Johanna vastasi samalla linjalla, mutta molemmat tietävät, että kyse on vain purkautumisesta, ei mistään todellisesta. Heti, kun Leena oli heittänyt arsenikki-idean, niin heti hänen tekoälyrannekkeensa piippasi.

He ovat sivistyneitä, fiksuja naisia, jotka purkavat turhautumistaan liioitellulla komiikalla — ei teoilla.

Johanna tietää, ettei hän koskaan tekisi mitään vahingollista. Hän on liian kiltti, liian tunnollinen ja liian ujo. Mutta mielikuvitus... se oli toinen juttu. Hän ei osaa aavistaakaan mitä tapahtuu vuonna 3015...

Johanna lisäsi pilkesilmäkulmassa: "Jee, nyt tiään mitä voisimme tehdä, jos oisimme oikeen härskejä; me voisimme laittaa huumesäkkejä Lehmusvuorien kotioven etteen ja tehdä nimettömän huumevinkin polliisille!", johon Leena hihkaisi: "Joo, sepä tehdään, kylläpä sulla leikkaa, sä oot tosi leikka!"

Tietenkään Leena ja Johanna eivät ole tosissaan, sillä he ovat sen verran sivistyneitä naisia, etteivät rupea moisiin likaisiin hommiin mutta toisaalta ideassa olisi muna; vuosi kausia Oili on vittuillut niin paljon, että olisi vasta vittuilun paikka. Huumesäkkijuttu olisi erittäin vaikea ja riskialtis kosto-operaatio koska silloin tulisi ottaa huomioon paljon asioita kuten esimerkiksi, ettei paikalle jäisi hiuskarvaakaan, saati sitten sylkipisaroiita. Idea jäi muhimaan Johannan mieleen.

Hän saattaisi toteuttaa kostotoimenpiteen mutta hän on aivan liian nymny ja saamaton. Isän ja äidin pitäisi kai kai olla mulle torpeetona, ajatteli Johanna omaa saamattomuuttaan.

Johanna uuden kynnyksellä

Jos Johanna olisi tiennyt, mitä tuleman pitää, hän olisi ehkä suhtautunut tilanteeseen toisin. Mutta nyt hän oli keskellä muutosta, joka veisi hänet kohti uusia tehtäviä — ja kohti seuraavaa vaihetta.

Keväänkorva 3002 – Uusi tulokas ja vanhat lupaukset

Kevään ensimmäisinä valoisina päivinä informaatiopalveluun ja kopiointikeskukselle ilmestyi uusi työntekijä, Sanni Kallela, täsmälleen Johannan ikäinen, energinen ja hymyilevä.

Sanni sai vuoden mittaisen pestin, ja sen jälkeen hän aikoo aloittaa pappisopinnot Forssan skientologikirkossa, joka oli 3000-luvun Forssan erikoisuus — puoliksi uskonnollinen, puoliksi teknologinen instituutio, jossa opetettiin kosmista järjestystä ja kvanttihenkisyyttä. Sannin palkkaus ei ole sattumaa. Hänellä oli henkilökohtaisia yhteyksiä osastopäällikkö Kristaan.

Kun tieto levisi, Johanna ja Leena olivat raivon ja epäuskon välimaastossa. “Kolme työntekijää? Talvella se vannoi käsisydämellä, että yksi riittää!” Leena puhisi kopiointikeskuksella. Johanna nyökkäsi. Hän tunsu itsensä ohitetuksi — taas. Leena on kurkkuaan myöden Forssan kunnan surkeaa henkilöstö politiikkaa.

Kiinteistönhoito-osasto – väestösuojan sisuksissa

Johanna teki parhaansa sopeutuakseen uusiin tehtäviinsä kiinteistönhoito-osastolla. Osasto sijaitsee kaupungintalon kellarissa, läntisen siivekkeen alla, entisessä väestösuoja. Tilat on jaettu kevyillä seinillä, jotka voisi kriisitilanteessa purkaa muutamassa minuutissa. Osastolla on pieni versta, jossa on sekä perinteisiä työkaluja että futuristisia huoltotyökaluja robottien ohjelmointitokka, jossa huolletaan talon palvelurobotteja, varastohuone, jossa kiinteistötekniikat kahittelivat ja polttavat sähkökupakkaa. Ainoa ikkuna on verstashuoneessa — pieni, kaltereilla varustettu. Siitä näkyy juuri ja juuri Radiokahvila, pyöreä rakennus kalliokukkulan päällä, josta Forssan lähiradio lähettää ohjelmaa.

Lähiradion sisältö on nykyään lähinnä skientologiien kosmisia selityksiä, kuukausittainen kunnanvaltuuston kokous ja satunnaisia luonto-ohjelmia, jotka ovat kuihtuneet lähes olemattomiin

Parkkihalli ja harjarobotin valvonta

Kiinteistönhoito-osaston, kopiointikeskuksen ja informaatiopalvelun välissä on suuri parkkihalli, jossa säilytetään kunnan virka-autoja — pääosin uusia Brandia-henkilöautoja.

Johannan tehtäviin kuuluu harjarobotin valvonta ahtaiden paikkojen käsin lakaisu ja varmistaminen, ettei robotti kolhi autoja. Se on rauhallista työtä, mutta välillä turhankin yksinäistä.

Isäntärobotti – Forssan kaupungintalon oma opas

Johanna on yksin kiinteistönhoidon tiloissa. Latauksessa seisoo kaupungintalon isäntärobotti, ihmismäinen opastusautomaatti, joka liikkuu hitaasti ja tasapainoisesti pienillä pyörillä.

Robotti pysähtyy aina, kun joku lähestyy, ja kääntyy kohteliaasti tätä kohti. Nyt se on latauksessa, ja latauskaapeli on kytketty robotin takaosaan — paikkaan, joka muistuttaa ihmisen pyllyä vain siksi, että suunnittelijat ovat halunneet tehdä robotista lähestyttävän.

Johanna avaa robotin etupuolella olevan ohjelmointipaneelin luukun. Hänhän on lukenut vuosikausia robotti- ja tietotekniikkalukulaitteita, ja ohjelmointi tuntuu hänestä helpolta — jopa luonnolliselta. Hän on itseoppinut robottiohjelmoija, vaikka viralliset todistukset ovatkin lähinnä sosiaalisen harjoittelun kursseja. Robottikurssit, joissa hän on ollut, on tarkoitettu funktionaarisille.

Robottihuumoria – Forssan tyyliin

Johanna päätti testata robotin huumorimoduulia. “Mikä on tämän hetken paras sutkaus?” hän esitti kysymyksen. Robotti prosessoi hetken ja tulosti humoristisen piirroksen, joka sai Johannan nauramaan ääneen. Piirros esittää miestä, joka juo oluen sijasta maitoa ja sen vuoksi tälle kasvaa pippelin tilalle utareet. Hän teki siitä kaksi kopiota ja vei toisen Leenalle, joka lisäsi sen kopiointikeskuksen huumoriseinälle.

Seinällä on jo ennestään Leenan tekemiä manipulaatioita, kuten kuva Johannasta, jonka hän oli muokannut muistuttamaan Arthur Hilanderin vaimoa. Johanna on nauranut sillekin — Leenan huumori on omalaatuista, mutta rakastettavaa aivan kuten Johannankin huumorintaju.

Salainen ohjelma – Johannan oma lisämoduuli

Johanna päätti lisätä isäntärobottiin pienen salaisen toiminnon. Jos joku kysyisi robotilta: “Kerro vitsi”, “Onpa ikävää” tai “Tarvitsen piristystä” silloin robotti hakee salamannopeasti Johannan omalta JK Suora -kotisivulta satunnaisen vitsin ja esittäisi sen metallisella äänellään Kainuun murteella: “Hei ihminen. Robottihuumoria!”

Johanna piilotti toiminnon salattuun mappiin, jota ei voi löytää ilman salasanaa. Salasana on jotain, mitä kukaan ei osaa arvata — henkilökohtainen ja täysin yksityinen, joka koostuu serkkupoikien nimistä.

Johanna palaa hetkeksi informaatiopalveluun

Eräänä kirkkaana kevätpäivänä Johanna sai pitkästä aikaa olla tuuraajana informaatiopalvelussa, sillä Oili oli ottanut koko päivän vapaaksi.

Johanna oli aidosti helpottunut — koko talo tuntui hengittävän kevyemmin, kun rykijä oli poissa.

Hän työskenteli Kristian Jussilan kanssa, joka piti Johannan jutuista ja murteesta, mutta ei yhdestä asiasta: Johannan tavasta korjailla ympäristöä.

Kristian huomasi heti, että Johanna oli paikkaillut sähköpostipalvelimen kolhuja korjauslakalla liimaillut kainuulaisfirmojen minilogoja pöytien jalkoihin ja hyllyjen pätyihin.

Oili ei ollut koskaan huomannut mitään — hän oli liian keskittynyt rykimiseen ja itsensä esille tuomiseen. Mutta Kristian oli tarkkasilmäinen.

Kun hän huomautti asiasta, Johanna hätkähti. Hänelle tuli mieleen se yksi kohtalokas päivä hyvinvointialueen keskushallinnossa, jolloin pienestä asiasta oli tullut iso ongelma.

Tällä kertaa logot olivat vain sormenpään kokoisia, huomaamattomissa paikoissa.

Johanna änkytti selityksen: “Peitän vain rumia oksankohtia...”

Todellisuudessa kyse oli hänen omasta pienestä reviiinmerkinnästään. Jos huonekalu joskus siirtyisi toiselle osastolle ja päättyisi vaikka lehtikuvaan, taustalla näkyisi kainuulainen logo — pieni salainen kunnianosoitus hänen synnyin maakuntaan.

Kristianin huomautuksen jälkeen Johanna päätti lopettaa liimailun. Ainakin silloin, kun joku oli paikalla.

Oilin sisustustyyli – matkailujulisteita ja Naku Nankka

Oili oli itse teippaillut osaston seinille vanhoja matkailujulisteita ajalta, jolloin hän oli työskennellyt matkatoimisto Westissä.

Informaatiopalvelun oven käytävän puolelle hän oli laittanut Naku Nankan kuvan, jossa hahmo pitelee kirjekuorta — hänen mielestään hauska sisustuselementti. Johannan mielestä se oli lähinnä outo ja lapsellinen.

Rykijä palaa – ja Johanna palaa kellariin

Oili oli vapaalla vain yhden päivän. Seuraavana aamuna rykiminen täytti jälleen käytävät, ja Kristian, Sanni sekä Leena joutuivat kestäämään sen koko päivän.

Johanna palasi kiinteistönhoito-osastolle — ja Leena lohdutti: “Sulla on parempi säkä. Et joudu kuuntelemaan tuota konserttia, sulla on melkoinen paratiisi!”

Johanna ja Finnbot Kasa – robottiohjelmoinnin salainen maailma

Kellarissa Johanna viettää pitkiä aikoja kahdestaan isäntärobotin kanssa. Robotti on ihmismäinen, liikkuu tasapainoisesti pienillä pyörillä ja pysähtyy aina, kun joku lähestyy.

Johanna alkoi ohjelmoida robottiin omia lisätoimintojaan: Kainuun matkakohteita, kuten Tiia Parkin huvipuiston pieniä humoristisia vastauksia ja lopulta nimesi robotin uudelleen: Finnbot Kasaksi. Jos joku kysyi robotilta sen nimeä, se vastaisi: "Hei ihminen, mie oon Finnbot Kasa." Kainuun murteella ja englanniksi: "Hey Human, I am Finnbot Kasa."

Johanna ei tietenkään kertonut kenellekään, että nimi oli kunnianosoitus eräälle isorintaiselle rikoskytälle, jota hän ja Leena tapaavat pitää ihan pilkkanaan.

Juorut ja vahingossa lisätty E-mail

Eräänä päivänä Johanna kytki robotin langattomasti Näe & Kuule -juorulukulaitteen nettisivulle. Jos joku kysyi: "Mitä maailmalla tapahtuu?" ...roboti alkaisi kertoa tuoreita juoruja. Mutta ohjelmoinnin lomassa Johannalta lipsahti vahingossa oma sähköpostiosoite robotin muistiin. Robotti liitti sen automaattisesti Anchor -seurakuntalehden postituslistalle. Johanna alkoi saada uutiskirjeitä kuukausittain, kunnes lopulta sai peruttua tilauksen.

Hänellä ei ole mitään seurakuntalehtiä vastaan — hän vain ei halua ylimääräistä postia, varsinkin seurakunnalta. Hän rukoilee iltaisin muutenkin, usein siitä, että saisi poikaystävän tai että kohtalo johdattaisi hänet serkkupoikien kanssa yhteen.

Öljyepisodi kellarissa

Eräänä päivänä Johanna piti öljytä kellarinovien saranat. Hän kaatoi vahingossa liikaa öljyä, ja koko käytävä täyttyi öljyn hajusta. Krista ilmestyi paikalle ja nauroi: "Sä taidat olla melkoinen öljypimu!" Johanna vastasi: "Kah keheveliä, tais lirahtaa vähän liikaa öllöö!" ja haki sinivalkoisen rätin ja pyyhki öljyn pois, ettei kukaan liukastuisi. Hän ajatteli; Ajatella jos Oili ois liukastunut... siitä metakasta ei tulis loppua, ajatteli hän samalla, kun pyyhki öljyt siniseltä käytävän korkkimatolta. Kyseinen ovi johtaa kopiointikeskuksen lepohuoneeseen. Hyvin harvoin on kopiointitekniikot siellä ottanut päikkärit. Siellä joutui lepäämään taannoinen kuorma-auton kuski, joka horjahti autonsa nostolavalta päin betonimuuria. Kuski olisi lähtenyt vähättelevästi jatkamaan pakettien jakelua mutta silloin Oili ja Roope komensivat hänet lepohuoneeseen lepäämään varmuuden vuoksi. Nyt lepohuoneessa on selkäpunnerruspenkki, jota siivoustekniikot silloin tällöin käyttävät. Lepohuoneen ja kahden vessan välissä piskuinen eteinen, jossa on lukittavat vaatekaapit. Kaappeja käyttää lähinnä lounasravintoja sekä siivoustekniikot.

Alkukesä 3002 – Rugbyfinaali ja Forssan oma arki

Eräänä helteisen kirkkaana kesäpäivänä koko maailma tuntui pysähtyvän. Washingtonissa pelattiin rugbyn maailmanmestaruuskisat, ja Euroopan maajoukkue kohtasi Amerian joukkueen. Monilla työpaikoilla ympäri maailmaa oli järjestetty yhteiskatseluja — niin myös Forssan kaupungintalolla.

Istuntosali oli koristeltu sinikeltaisilla serpentiineillä ja Eurooppa-lipuilla. Saliin oli asennettu valtava 8K-holografinen kuvaruutu, jonka Johanna oli saanut olla mukana kiinnittämässä seinälle. Se oli yksi niistä työtehtävistä, joista hän oikeasti nautti: konkreettista, selkeää ja teknistä. Mutta itse ottelu? Ei voisi vähempää kiinnostaa.

Kun muut kerääntyivät istuntosaliin kannustamaan Eurooppaa, Johanna valitsi mieluummin ulko-oven edustan lakaisun. Hän rakastaa sitä tunnetta, kun harja kulkee maata pitkin ja jälki näkyy heti. Se on rauhoittavaa, selkeää ja palkitsevaa — toisin kuin moni muu asia elämässä. Lakaiseminen on hänelle samaa kuin toisille meditaatio.

Hän muisti lapsuutensa Brandzerin kadulla, kun ukki ja mummo kehuivat häntä, joka kolasi lumet heidän autonsa edestä ennen kuin kukaan ehti pyytää. Se oli hänen tapansa osoittaa rakkautta — tekemällä.

Edellisen vuosikymmenen lopulla, kun Siivekkääntie kuudessa hän teki lumitöitä kuin aikanaiset ja kasasi lumet naapurin tontin rajalle. Eikä aikaakaan, kun Kotkalan rouva inisi miehelleen, että lumen mukana voi tulla soraa heidän nurmikollensa, vaikkei mitään soraa näkynyt. Naapurin mies kertoi tästä Antille, joka mainitsi siitä Johannalle. Tämä oli vaikea päätös rakastuneelle miehelle. Tämän jälkeen Johanna diskreetisti mieltään osoittavasti pyllisteli Kotkaloille päin. Tätä elettä hän saa vielä katua...

Sea Ave – sarja, jota Johanna ei pysty katsoa

Kun kuvaruutua testattiin ennen rugbylähetystä, yhteiseurooppalaisella ATV:llä sattui pyörimään uusi eurooppalais-afrikkalainen draamasarja Sea Ave. Johanna vilkaisi ruutua ja huokaisi: ”Se on kyllä nakutettu, kun sarja pyörii päiväsaikaan, kun ihmiset on töissä!” Silti hän sattuu tietämään sarjasta yhtä sun toista. Siinä näyttelee nuori vaaleatukkainen Repe Ferguson, jonka läpimurto oli ollut sarjassa Modern Times, joka myös pyörii samalla kanavalla iltaisin.

Sarja kertoo asianajajan pojasta, joka rakastuu työläistyttöön — klassinen tarina kahden maailman törmäyksestä.

Repe Fergusonin roolihahmo, Anatoli Gripenhjelm, oli jäänyt Johannan mieleen. Hahmo on lempeä, kohtelias ja hieman haaveileva — juuri sellainen, josta Johanna pitää. Repe muistuttaa melkoisesti Santtua, ainakin iältään ja olemukseltaan, ja ehkä siksi Johanna on kiinnittänyt häneen huomiota eikä osaa aavistaakaan, että mikä odottaa vuonna 3007...

Juuli – kahden viikon kesäloma

Juuli-kuussa Johanna pitää kahden viikon kesäloman, kuten joka vuosi. Kunnallisduunarina hänellä on siihen oikeus, ja hän osaa arvostaa sitä. Yksityisellä sektorilla samanlainen loma olisi ollut paljon vaikeampi järjestää, on äiti hänelle opettanut. Brandcar on poikkeus. Siellä Juulissa tehdas hiljenee, jotta ammattiliitto pysyisi rauhallisena.

Kesäloma on Johannalle tärkeä: aikaa vanhemmille, aikaa omille rutiineille, aikaa rauhoittua ja aikaa unohtaa hetkeksi Oilin rykiminen ja kaupungintalon keho henkilöstöpolitiikka, kuten Leena on hänelle opettanut.

Kesäloma oli kuin pieni hengähdystauko keskellä 3000-luvun hektistä, robottien ja digitaalisten järjestelmien täyttämää arkea.

Jaana-Mari palaa ja tuo mukanaan tulevaisuuden

Jaana-Marin työkomennus päättyi, ja hän palasi Forssaan kahden vuoden jälkeen.

Hän ei voinut enää muuttaa entiseen asuntoonsa, sillä isosisko Johanna asuu siellä — ja Oili oli aikanaan vitsailut, että sitten kun pikkusisko palaa, niin Johanna lentää ulos. Onneksi elämä ei mennyt niin.

Jaana-Mari alkoi etsiä uutta kotia, mutta ennen sitä hän toi tuliaisista, jotka olivat kuin suoraan futuristisesta markkinahallista.

Piryo Hat – japanilainen ajatustenlukubaskeri

Äidille hän toi Piryo Hat -nimisen ajatustenlukuhattun. Se näyttää baskerilta, mutta lukee lähellä olevien ihmisten ajatuksia — japaniksi. Kukaan ei ymmärrä siitä mitään, mutta äiti rakastaa hattua koko sydäimestään. Antti sen sijaan tuhahti joka kerta, kun vaimo yritti lähteä lenkille ”se reuhka peässä!” ja pelkäsi, jos akan hattu paljastaisi hänen rakkautensa Johannaan. Onneksi reuhka höpisee japania, ajatteli Antti, samalla, kun kuunteli hattua: ”ヨハンナが大好きです...”

Electric Mennen – sähkönhajuinen partavesi

Isälle oli tuliaisena Electric Mennen, partavesi, joka tuoksuu kuin sähkömuuntaja sateella.

Antti oli tyytyväinen — hän pitää kaikesta, mikä haisee tekniikalta.

Tulkkiphone – Akka Kakkasen uusi aikakausi

Isosiskolle pikkusisko toi tulkkiphoneen, joka pystyy kääntämään kokonaisia kertomuksia japaniksi, merkki merkiltä. Tämä tarkoittaa yhtä asiaa: Akka Kakkasesta tulisi japaninkielinen versio, ajatteli Johanna ihan haltioissaan. Hän rakastaa itämaisia kieliä ja on juuri luomassa uutta futuristista kertomusta nimeltä Salatut elimet, jossa päähenkilö Jyri Brickmountain seikkailee yhtä koomisissa tilanteissa kuin Johanna itse arjessaan.

Laihia – Siirin yksinäisyys ja keilapallon painajainen

Kesällä Kiviset matkustivat Laihialle Siirin luo.

Siiri oli yksinäinen, sillä Pera asuu edelleen psykiatrisessa asuntolassa — robottisyndrooma ei ole hellittänyt. Viime aikoina Siiri oli nähnyt painajaisista valtavasta keilapallosta, joka jahtasi häntä. Ehkä siksi, että Pera oli ennen käynyt keilaamassa joka viikko, ja käyttämätön keilapallo lojuu edelleen makuuhuoneen yläkaapissa.

Pera ja Jörgen – ystävyys asuntolassa

Pera ei ole yksin. Hän on ystäväystynyt skandinaavimies Jörgen Spetsenin kanssa. Miehet ovat oppineet toistensa äidinkielistä kiro sanoja, ja Pera kutsuu Jörgeniä leikillään pikku oravaksi eli Lilla ekorreksi.

Siirin laulukohtaus – ja Annan nauru

Kun Siiri valitti yksinäisyyttään, hän alkoi yhtäkkiä laulaa vanhaa iskelmää: “Mie olin yksinäinen, mutten yksin mie oo koskaan, sillä mulla on kitara...” Anna nauroi niin, että koko keittiö helisi. “Ensi kerralla tuon sulle modernin nestekaasukitaran!” Siiri vastasi: “Vielä tässä nestekaasu!”

Gabriella Market – diskozumpaa ja USB-kalikoita

Matkalla Vattulaan he pysähtyivät Kärsämäellä, uuteen Gabriella Marketiin, valtavaan punametalliseen ostosparatiisiin.

Johanna löysi USB-musiikkikalikan *Pohjois-Euroopan parasta viihdettä*, jossa on muun muassa Moonia Sällilan rytmikästä diskozumpaa — futuristista diskohumppaa, joka pakottaa tanssimaan.

Hulttionperän virkistysalue – ja Johannan globaalikarju-fantasiat

Vattulassa Eeka ja Martina veivät Kiviset Hulttionperän virkistysalueelle, jossa on suuri uima-allas. Kaksoiset James ja Tena polskivat matalassa päädyssä. Johanna katseli Jameksen leikkejä ja mietti: “Kuinkahan kommee härmän karju tosta kasvaa... tai globaalikarju, kuten nykyään aatellaan.” Häntä hirtittää tulevaisuus, kun James tulee teini-ikänsä eli mies kauneimmillaan.

Johanna on alkanut korvata itsemielessään kaikki euro- ja härmä-alkuiset sanat sanalla globaali. Hän on Global-valuutan vankka kannattaja ja toivoo, että Suomikin liittyisi pian valuutta-alueeseen.

Joonas palaa Ghanasta – ja uusi elämä Centstadissa

Joonas Karjalainen on palannut Ghanasta, jossa oli saanut koulutuksen Ebola-potilaiden hoitoon. Hän oli tutustunut siellä skandinaaviseen Fredrik Lillnystaan, ja molemmat ovat saaneet työpaikan Centstadin yksityissairaala Johnk Hospitaalista.

Jaana-Mari alivuokralaisena – ja pankkiholvin kalastusvitsi

Forssassa Jaana-Mari asuu väliaikaisesti alivuokralaisena Isokadun ja Yhdyskadun kulmassa, Nordean yläpuolella. Hän tapaa vitsailla perheelleen: “Voisin porata lattiaan reiän ja kalastaa rahanippuja holovista.” Hänellä on aikomus muuttaa Turkuun, missä suurin osa kavereista asuu.

Työt alkavat – Johanna ja Sanni kahdestaan

Viikon kuluttua Johanna palasi töihin lomittajaksi informaatiopalveluun. Tällä kertaa hän oli kahdestaan Sannin kanssa, joka lomittaa myös kopiointikeskuksella. He tulevat hyvin juttuun. Mutta Johanna huomasi taas saman vanhan totuuden: töissä hän on sosiaalinen, mutta vapaa-ajalla hän vetäytyy omaan rauhaansa ja syynä on yhä silmälasirumba.

Syksy 3002 – Johanna etsii uutta suuntaa

Kun Oili, Kristian ja Leena palasivat kesälomilta töihin, Johanna joutui palaamaan vastahakoisesti kiinteistönhoito-osastolle.

Hän tekee työnsä tunnollisesti, mutta jokainen päivä kellarissa tuntuu siltä kuin elämä olisi mennyt väärään suuntaan. Siksi hän käy säännöllisesti rekrytointivirkailija Lauri Järkirannan juttusilla. “Oisko mittään muuta hommaa?” Johanna kysyi aina varovasti, mutta toiveikkaana. Joka kerta Lauri lupasi kysellä eri osastoilta. Erityisesti hän mainitsi digitaaliarkiston, joka on kuin futuristinen labyrintti: valtavia kovalevyrykelmiä, joihin tallentuu jatkuvasti dataa, kuvia, hologrammeja ja virastotalon sisäisiä lokitietoja. Digitaaliarkistossa työskentelee vain yksi henkilö: Suoma-Ulla Hietanen, mustatukkainen, hiljainen ja hieman mystinen hahmo, joka käy usein informaatiopalvelussa rupattelemassa Oilin kanssa. Suoma-Ulla tapaa antaa Oilille käytöstä poistettuja kiintolevyjä, joita Oili vie kotiin tai lahjoittaa Forssan dysleksiayhdistykselle. Oilin perheessä lähes kaikilla on lukihäiriö, ja hän höpisee siitä tauotta. Leenaa nämä jutut ärsyttävät niin paljon, että hän joskus mutisee: “Jos se vielä kerran mainitsee dysleksian, mä muutan kellarin asumaan.”

Robottikurssi Zumilassa – uusi mahdollisuus

Syyskuussa Lauri toi vihdoin uutisen, joka sai Johannan silmät kirkastumaan: “Sä pääsisit kahden viikon robottikurssille Enterin kurssikeskukselle.” Kurssi on kunnallisvirkailijoille eli Johannan iloksi normaaliarajoitteisille.

Kurssi on Zumilan pienteollisuusalueella, junaratasillan pohjoispuolella. Junaratasillan eteläpuolella levittäytyi Lukkarinniitty ja Eurolan lähiö — alue, jossa tulevaisuuden Forssa ja nykyForssa kohtaavat.

Johanna innostui heti. Robottihommat ovat hänen intohimonsa, ja Lauri lupasi, että kurssin jälkeen hän saisi lisää teknisiä tehtäviä.

Kurssi on rakennuksen toisessa kerroksessa, samassa kerroksessa kuin federaation suojatyöpaikka Socialhall, jonka suuremmat tilat sijaitsevat Käräjälässä, mutta Zumilan yksikkö on kuin pieni satelliitti.

Martti Tammivuori – menneisyyden haamu

Eräänä päivänä Johanna huomasi Socialhallin käytävällä tutun hahmon: Tammivuoren Martti, hänen vanha lukioaikainen koulukaverinsa.

Martti esitteli ylpeänä työpaikkaansa, ja Johanna nyökkäili kohteliaasti. Mutta sisimmässään hän tunsi kylmän piston - vitutusta.

Suojatyöpaikat muistuttavat liikaa hänen pahinta pelkoaan — paluuta spesiaalikoulujen maailmaan, josta hän on taistellut itsensä pois. En halua päätyä tänne. En ikinä, hän ajatteli, samalla kun Martti pulputti iloisesti. Johanna kysyi Miltonista, mutta Martti ei tiennyt mitään. Milton on kadonnut Facebookista ja viettää aikansa skientologikirkon kahvilassa talkootöissä, arveli Martti.

Johanna huokaisi itsemielessään helpotuksesta: “Onneks mie sain töitä avoimilta työmarkkinoilta. Vuonna 2993 pelekäsin, että päädyn suojatyöpaikkaan.

Robottikurssi – ja vastenmielinen vetäjä

Kurssilla oli noin kymmenen osallistujaa, miehiä ja naisia tasaisesti. Mutta ei yhtään globalkarjua, Johanna huomasi huvittuneena. Kurssinvetäjä on siilitukkainen keski-ikäinen ukkeli, joka osoittautui pian vastenmieliseksi. Heti kun joku valitti afrikkalaisrobottien komponenttivioista, vetäjä huokaisi: “Tämä on sitä Global Unioniin liittymisen seurausta. Afrorobotit ovat täynnä vikoja.”

Johanna tunsi ärtymyksen nousevan. Hänen mielestään pedagogien pitäisi olla puolueettomia — eikä levittää poliittista propagandaa. Hän ajatteli katkerana senaattori Yrjö Peralaa ja Workers Partyä, jotka olivat estäneet Global-valuutan käyttöönoton Suomessa. Hän ei sanonut tätä ääneen, ettei saisi huonoja arvosanoja todistukseen.

Johanna loistaa – tekoälyn rakentamisen taito

Kurssin sisältö oli kuitenkin erinomainen. Johanna oppi tekoälyn perusarkkitehtuurin, robottien sensorijärjestelmät, ohjelmointipaneelien salatut komennot ja tavan, jolla robotti oppii käyttäjänsä huumorintajun. Hän sai kurssidiplomiin erinomaiset arvosanat.

Diplomin hän skannasi ja lisäsi kotisivulleen — ei siksi, että halusi kehuskella, vaan siksi, että hänen sähköpostikirjeenvaihtokaverinsa huomaisi sen. Se tuntui pieneltä voitolta maailmassa, jossa hän usein koki olevansa väärässä paikassa.

TASS & Fanta City

Viime syksystä lähtien Johanna on ollut kirjeenvaihdossa henkilön kanssa, joka käyttää nimimerkkiä TASS. Aluksi Johanna luuli, että kyseessä olisi venäläinen uutistoimisto, mutta pian hänelle selvisi, että TASS onkin keskieurooppalainen radioista ja roboteista kiinnostunut naispuolinen Brysselin pohjoispuolella, Fanta Cityssä asuva tietotekniikka harrastaja ja radiohullu.

Fanta City on Brysselin futuristinen lentokenttäkaupunginosa, täynnä neonvaloja, lentotakseja ja robottipysäköintitorneja.

TASS ei suostu paljastamaan oikeaa nimeään, mutta hänen kotisivuosoitteensa paljasti sukunimen Lakehead. Eräänä päivänä Johanna sai vihiä etunimestäkin — se on ilmeisesti Ann. Johannaa ujoistuttaa nimi, koska sehän on melkein äidin kaima.

Radio Ann & Chat

TASSin etunimi paljastui robottiharrastajien palvelimelta, jossa TASS pitää silloin tällöin omaa harrastajanettiradiota nimeltä Radio Ann. Chatissa kuulijat kutsuivat juontajaa tuttavallisesti Anniksi. Johanna kuunteli muutaman lähetyksen ja huomasi, että Annilla on lämmin radioääni terävä huumorintaju ja valtava tietämys radiohistoriasta. Harmi vaan, kun nainen ei lähetä harrastajaradiota kovin usein, ajattelee Johanna.

Radio Poolia vs. Radio Brussel – ystävyys ensimmäinen ristiriita

Johanna on monesti harmitellut TASSille, että Radio Poolian nettilähetykset on vaiennettu Suomessa. TASS suositteli tilalle Radio Brusselia, Brysselin lähiradiota. TASS vihaa Radio Pooliaa, liian lyhyet soittolistat liian kaupallinen Shit-Poolia, kuten hän sähköposteissa kutsuu Radio Pooliaa. Johannaa tämä kirpaisee. Radio Poolia on hänelle rakas, osa hänen arkeaan eikä osaa aavistaakaan, että kuka on sen tulevista juontajista...

Hän koekuunteli Radio Brusselia, mutta ei pitänyt sen ohjelmista — monissa ihannoitiin huumeita, jotka eivät sopineet hänen arvomaailmaansa.

Kotisivut, kritiikki ja yhteinen intohimo

Heidän kirjeenvaihtonsa alkoi sattumalta, kun TASS lähetti runsaasti positiivista palautetta JK Suora - kotisivuista Kivinen Areenalla, suvun yhteisellä videosivustolla. TASS kehui Johannan tarinoita, mutta kritisoi Radio Poolia -ylistystä ja kotisivujen ylimääräisiä elementtejä.

TASSin omilla sivuilla on radiotietoja, palatsien luonnoksia, robottien teknisiä piirustuksia ja humoristinen lista Fanta Cityn homeisista talopaskoista. Johanna nauroi tälle niin paljon, että kopioi kohdan omalle sivulleen — ehkä siitä olisi joskus hyötyä kertomuksissani, ajatteli Johanna.

Robottikurssi ja TASSin vaikutus

Robottikurssin jälkeen Johanna lisäsi kotisivuilleen robottiohjelmointivinkkejä. TASS oli tästä innoissaan ja muistutti jatkuvasti; Pidä serveri päivitettyä. Muuten virukset ja troijalaiset hyppivät silmille.

Johanna on aiemmin ollut laiska tietoturvan suhteen, mutta TASSin ansiosta hän alkoi päivittää palvelinta kerran kuussa.

Finnbot Kasa – kaupungintalon oma persoona

Johanna jatkaa kiinteistönhoito-osastolla ja viettää paljon aikaa älykkään isäntärobotin kanssa. Robotti kantaa yhä nimeä Finnbot Kasa, jonka Johanna oli sille antanut. Kukaan ei ole huomannut nimeä — tai ainakaan kukaan ei ole kommentoinut sitä.

Robotti oli alun perin yksinkertainen opastuslaite, mutta Johanna on salannut ohjelmointitietokannan lisännyt oppivan algoritmin, laajentanut sanavarastoa ja tehnyt robotista lähes ihmismäisen. Robotti oppii ympäristöstään ja muodostaa satunnaisia humoristisia lauseita sille syötetyistä sanoista.

Eräänä päivänä Johanna testasi: “Kuka sut on ohjelmoinut?” Robotti vastasi metallisella äänellä: “Hei ihminen, mut on ohjelmoinut robottihumoristi Akka Kakkanen.” Johanna nauroi ääneen. Se on hänen oma keksimänsä juttu — ja ehkä paras tähän mennessä. Hän mietti, että jos Jokioisten kommunikaatiolaitetehtaalla olisi ollut tällainen robotti vuonna 2992, hänen elämänsä olisi voinut mennä aivan toisin.

Sisäpiirislangi ja robottihuumori

Johanna ohjelmoi robottiin myös perheen sisäpiirislängia: paskamahan kauppa, Anttola, mustanukonkauppa, öyhkee nahka, kölykkä ja sähköröökkin öyhyyttäminen. Jos joku kysyy robotilta “Kuka on akka?” Robotti tulee vastaamaan “Akka on herkku-Backmanin vaimo.” Johanna hymyilee. Tämä tuo mieleen muistoja Lappeenrannan kouluajoilta — lämpimiä, nostalgisia, turvallisia.

Syksyn edetessä Johanna alkoi viettää yhä enemmän aikaa kopiointikeskuksella Leenan kanssa. Kiinteistöhoitotilat ovat hiljaisia ja kylmiä, mutta kopiointikeskus on kuin lämmin keidas: paperin tuoksua, kahvin aromia ja Leenan loputonta naurua.

Kahvihuoneen seinähyllillä on Johannan aarre: vanha, mutta älykkääksi päivitetty MP3-soitin, jonka hän oli löytänyt kaupungintalon kierrätyshuoneesta. Soittimessa oli yhä muistikortti paikoillaan — ja mikä parasta, laite on täysin toimintakunnossa.

Johanna on ottanut tavaksi tehdä hassuja äänityksiä Leenan kanssa, kopioida salaa pilvipalveluun ja arkistoida ne muistikortille tulevia sukupolvia varten, kuten hän leikillään sanoi.

Äänitykset syntyvät spontaanisti. Johanna aloittaa usein leikillään: "Täällä radioreportteri Kivinen Forssan kaupungintalon sykkeestä..." Leena kujeilee taustalla, matkii isorintaista rikoskyttää, rykijää ja Raijaa. Välillä Johanna laulaa kainuulaisia lastenlauluja niin amatöörimäisesti, että Leena naurattaa kaksin kerroin. Leenan hämäläiskorvin Kainuun murre kuulostaa hassulta, ihan kuin kiinalainen puhuisi. Hän rallatteli kainuulaiset lastenlaulut uusilla härskeillä sanoilla. Mutta yksi äänitys nousi muiden yläpuolelle. Leena tokaisi teatraalisesti: "Olisipa kiva saada kahvileipää eikä mitään kuivia kainuulaisia korppujauhoja... Johanna, käy hakemassa lounasravintolan tarjoilukärrystä keksejä, kukaan ei huomaa!" Johanna hörähti, mutta ei liikahtanutkaan. Hän ei ole mikään yllytyshullu — ei enää.

Kokoustilojen ulkopuolella oleva tarjoiluvaunu on usein täynnä ylijääneitä voileipiä ja keksejä, jotka päätyvät roskiin. Järjen mukaan ne olisi saanut ottaa. Mutta Johanna ei uskaltanut.

Hänen mieleensä nousi aina sama kuva: Jokioisten kommunikaatiolaitetehtaan ruokala ja Anu Jussilan konttori sekä taannoinen poliisiesitutkintakuulustelu, ja se tunne, että pienikin virhe voisi romuttaa kaiken. Se kokemus oli jättänyt jäljen, joka ei ollut kadonnut vuosienkaan jälkeen.

Niinpä hän vain nauroi Leenan ehdotukselle ja jatkoi äänitystä.

Kun äänitys oli valmis, Johanna teki aina saman rituaalin: vilkaisi ympärilleen nappasi soittimen liitti sen kaupungintalon sisäiseen pilvipalveluun ja kopioi uusimman tiedoston salattuun kansioon joka oli nimetty viattomasti: "Kahvihuoneen muistiinpanot 3002" Todellisuudessa se oli täynnä naurua, improvisoituja radiolähetyksiä, kainuulaisia rallatuksia ja Leenan hulvattomia kommentteja.

Se on heidän oma pieni salainen arkistonsa — osa Forssan kaupungintalon tulevaisuuden folklorea. Kuukauden kuluttua Johanna vaivihkaa kopioi kaiken omalle kotisivulleen ja salasi salasanoin, ettei perheenjäsenet sitä kuulisi ja huolestuisi. Varsinkin pikkusisko ja äiti voisivat huolestua, että hän pelleilisi työpaikalla ja kohta tulisi nolot potkut.

Digitaalikonnttorin teatterimatka Turkuun

Desemberin alussa digitaalikonnttorin väki teki pitkään odotetun teatterimatkan Turkuun.

Ohjelmassa oli maalaiskomedia *Häitä ja koiruoksia*, jossa aikuiselle tyttärelle yritetään naittaa naapurinpoikaa — mutta tytärtä kiinnosti vain charmikas liikemies. Näytelmän aikana Johanna itsemielessään vatului, että olisi kiva, jos isä ja äiti naittaisivat meikämandoliinille Jeesus-, Joonas tai Misha -serkut.

Kun näyttämöllä tytär esittäytyi nimellä *Leena*, kopiointiteknikko Leena Lehto kumartui Johannan puoleen ja kuiskasi ylpeänä: "Kylläpä tytöllä on komea nimi." Johanna hymyili. Leenan itsevarmuus oli aina yhtä hupaisaa ja lämmintä.

Jussi Vareksen teatteri – futuristinen kulttuurikeidas

Esitys oli Jussi Vareksen teatterissa, joka sijaitsee samannimisen huvipuiston pääportin vieressä.

Huvipuisto oli puoliksi suljettu talvikauden vuoksi, mutta joulumarkkinat — Jussi Vareksen joulu — loistivat tuhansilla LED-lampuilla, holografisilla koristeilla ja äänettömällä lumi-dronella, jotka leijailivat kävijöiden yllä. Digitaalikonnttorin väki ei kuitenkaan käynyt markkinaa-alueella.

Illallinen Restaurant Edenissä – ja Johannan muistot

Ennen teatteria porukka söi illallisen Restaurant Edenissä, joka sijaitsee messukeskuksen yläpuolella, Turku Towerin katutasossa. Vieressä kohoaa kaksoistorni, futuristinen loistohotelli, jonka ikkunoissa heijastuvat kaupungin neonvalot.

Johannalle Eden on täynnä muistoja. Vuonna 1990 hän oli ollut siellä työharjoittelussa Europower porukan kanssa — ja muisti yhä, miten apupedagogi oli halunnut kysyä hänelle töitä Europowerilta.

Yhä hän katuu, ettei suostunut työpaikkaneuvotteluihin. Jos olisi saanut palkkauksen, niin silloin ei olisi tullut potkuja hyvinvointialueen keskushallinnosta eikä nyt olisi kunnan hommissa. Voi olla, että potkut olisi tullut Europowerilta, pohtii hän samalla, kun istuu ravintola Edenin ruokapöydässä ja vahtaa kinkkua vesikielellä. Johanna miettii samalla, kun popsii hanhenmaksapalleroita kunnan piikkiin. Sitten hän hymähtää itsekseen; Todennäköisesti olisi vauhkoonnut Europoweilla ja saanut potkut. Johanna Kivinen kun olen.

☀️ Joulumarkkinoiden loiste

Huvipuiston joulumarkkinat ovat kuin oma maailmansa: holografisia tonttuja, LED-valotunneleita, höyryäviä glögiautomaatteja ja robottikuoro, joka laulaa joululauluja eri kielillä. Digitaalikonktorin väki kulki valomerien läpi kohti teatteria. Johanna ajatteli, että olisi joskus kiva käydä Jussi Vareksen joulumarkkinoilla.

😄 Raijan ruokahalu ja kävelymatkan kummellukset

Matkalla mukana oli myös Raija, joka söi illallisella useamman lautasellisen hanhenmaksaa. Kävellessä teatterille hän päästeli äänekkäitä, täysin tahattomia röyhtäyksiä, jotka kaikuivat Turku Towerin lasiseinistä. Johanna ja Leena joutuivat pidättämään nauruaan — tilanne oli niin absurdi, ettei sitä voinut ottaa vakavasti.

Oili sen sijaan punastui ja siirtyi nopeasti digitaalikonktorin hallintopuolen seuraan, aivan kuin olisi halunnut teeskennellä, ettei kuulunut samaan porukkaan. Leenaa tämä ärsytti: "Aina se yrittää esittää hienoa naista, vaikka rykiminen kuuluu kilometrin päähän." Johanna nyökkäsi. Oili on Oili — ja työporukan dynamiikka on juuri niin sekava ja rakastettava kuin aina.

🏢 Work Office Rehab ja kylmä todellisuus

Desemberin purevan kylmänä aamuna Johanna käveli Work Office Rehabiin — entiseen Work Market Instituteen, joka oli sulautettu työnvälitykseen säästösyistä. Nimi oli muuttunut, mutta tunnelma ei: sama virallinen hiljaisuus, samat holografiset ilmoitustaulut, sama tunne siitä, että ihmiset olivat järjestelmän rattaissa.

Work Office Rehab sijaitsee Torikadun varrella, niin kutsutussa English Corner -talossa. Kulman takana, Jätkäkadulla on työkkärin vastaanotto, jossa normaalirajoitteiset hakevat töitä.

Forssan kaupungilla ei ollut tarjota Johannalle sopivia tehtäviä. Hän ei viihtynyt kiinteistöhoito-osastolla, ja informaatiopalveluun ei ollut paluuta — siellä työskentelevät nyt Oili ja Kristian. Lauri Järkiranta otti yhteyttä Work Office Rehabiin, kun Johanna lähes päivittäin marmatti, ettei oikein viihdy kiinteistönhoidossa.

Johanna tajusi karun totuuden: häntä oli vedetty nenästä. Leena oli ollut oikeassa koko ajan. Rekrytointivirkailija Lauri Järkiranta on yrittänyt lohduttaa: "Ei tämä ole henkilökohtaista. Kunta vain järjestelee uudelleen." Mutta Johanna tiesi, että sanat eivät muuttaneet mitään.

🏠 Työterapeutti Ankki Romson – punainen kokolattiamatto ja pehmeät tuolit

Work Office Rehabissa työterapeutin työhuone on kuin toisesta maailmasta: upottava punainen kokolattiamatto, pehmeät, futuristiset tuolit, seinällä rauhoittava hologrammitaulu, jossa aaltoilee sininen valo.

Työterapeutti Ankki Romson ottaa Johannan vastaan arvokkaasti, kuin olisi ollut vastaanottamassa senaattoria eikä tavallista funktiorajoitteista työnhakijaa.

Työkkärin Rehabia vastapäätä, Torikadun toisella puolella on piskuinen Puolalan puisto. Puistossa seisoo pronssinen *Alaston Anna* – patsas, joka pitelee kania päänsä yläpuolella. Johanna on aina pitänyt patsasta hieman kummallisena, mutta se kuuluu Forssan maisemaan yhtä vahvasti kuin kaupungintalon lasikäytävät. Kesäisin Anna Kivinen tapaa ihaila patsaskaimaansa.

Aivan vastapäätä Work Officea kohoaa keltatiilinen katedraalimainen rakennus, entinen pääkirjasto ja kärjäatalo. Nyt siellä toimii korkeakoulun oppilaskunta — ja välillä on ollut retkeilijäkoti ja loistoravintola, riippuen vuodesta ja budjetista.

Matka Jokioisiin – Opel Lepo ja pureva viima

Ankki ehdotti tutustumiskäyntiä Map Companyyn, suureen eurooppalaiseen karttojen valmistajaan. Siellä tarvittaisiin aputyttöä, sanoi Ankki.

He lähtivät liikkeelle virka-autolla, tummansinisellä Opel Lepolla, joka hyrisi hiljaa sähkömoottorillaan. Johanna istui apumiehen paikalla, vilu luihin ja ytimiin asti.

Häntä harmitti — ei vain kylmyys, vaan se, että Oili oli saanut hänet tähän tilanteeseen. Hän syytti itseään, ettei ollut kuunnellut Leenan varoituksia. Matkalla Johanna sanoi hiljaa:

“Mieluummin ei, mielellään oisin informaatiopalvelussa.” Ankki vastasi: “Kunnalla ei ole vapaita paikkoja. Map Company voisi sopia sinulle hyvin.” Johanna ei ollut vakuuttunut.

Map Company – karttojen valtakunta

Jokioisten Kauppatorin pohjoispuolella, punaruskeassa tiilirakennuksessa, sijaitsi Map Company. Ulko-ovella kävi jätävä viima, joka sai Johannan toivomaan, että olisi jäänyt kotiin. Häntä vilutti ja vitutti. Silti kartat ovat hänen intohimonsa: paperikartat, ilmaiset navigaattorit, vanhat reittikartat ja holografiset kartta-animaatiot. Hän kerää näitä kuin toiset keräävät postimerkkejä. Toki myös Johanna kerää postimerkkejä vuodesta 2982, kun Hämeen mummo toi hänelle ensimmäisen postimerkkikansion.

Karttafirmaa vastapäätä kohoaa Tavastia Regionin hallintorakennusrykelmä — byrokratian linnoitus, jonka varjoissa Jokioinen elää omaa hiljaista elämäänsä.

Johtajatar ja työtehtävät – espresso ja skannereita

Map Companyn johtajatar on pitkä ruskeasiilitukkainen teräväkatseinen ja yllättävän ystävällinen keski-ikäinen nainen. Hän esitteli Johannan mahdollisia työtehtäviä: espressoautomaatin lataaminen, sähköpostien tulostaminen, karttojen skannaaminen ja arkistointia sekä kevyttä tietoteknistä ylläpitoa. Johanna nyökkäili kohteliaasti. Työ vaikuttaa ihan hyvältä — mutta työmatka ei vaikka Forssasta Jokioisiin kestää autolla vain puolisen tuntia.

Johanna on tottunut kävelemään töihin. Ajatus päivittäisestä matkasta Jokioisiin tuntui raskaalta.

Paluumatka – ja totuuden hetki

Autossa Johanna sanoi suoraan: “En halua töitä toiselta paikkakunnalta.” Ankki puisteli kiharaista päätänsä, mutta yritti näyttää ymmärtäväiseltä. “Forssassa ei ehkä ole vapaita paikkoja... mutta katson vielä.” Johanna piti päänsä: “Työpaikan pittää olla Forssassa. Mielellään kaupungintalolla!”

Vuodenvaihde – ja epävarmuus

Johanna palasi kaupungintalon kiinteistönhoito-osastolle. Hänen työnsä päättyisi vuodenvaihteessa. Sen jälkeen hän olisi työtön työnhakija — mutta palkkatuki jatkuisi kesään asti.

Hän muisti hyvinvointialueen keskushallinnon potkut, mutta tämä ei ollut sama asia. Nyt kyse ei ollut mokasta. Silti hän ajatteli; Jos jonkun tulis saaha potkut, niin Oilin pittäis saaha lopputili.

Leena on samaa mieltä, mutta liian kiltti taistella. Lääkärikin oli kehottanut Leenaa rauhoittumaan, ettei vatsahaava uusiutuisi.

Muutama vuosi sitten Hämeen maakuntahallinto on keskitetty Hämeenlinnaan, kun kaupunki on suurempi. Joitakin maakuntahallinnon toimintoja on Jokioisissa. Kaupunkilaiset ovat tottuneet, että heidän kaupunkinsa on byrokratian keskittymä. Hyvinvointialueen keskushallinto on tätä nykyään Hämeen Alue talon nimellä mutta sijaitsee yhä Niittytiellä. Kommunikaatiolaitetehdas on lakkautettu ja tilalle tullut yrityshotelli Three Mega Center mutta ruokala on yhä olemassa.

Kiitostilaisuus Kreivisaassa

Viikkoa ennen joulua Forssan kaupungintalon lounasravintola Kreivisaaren pieni VIP-ruokasali oli koristeltu juhlavaksi. Kainuun vaakunaliput liehuivat seinillä, LED-kynttilät loivat pehmeää valoa ja ilmassa tuoksui cappuccino sekä kermaisen täytekakun vanilja.

Tämä oli Johannan kiitostilaisuus.

Osastopäällikkö Krista Kristiansson piti pienen puheen: kehui Johannaa ahkeraksi, rehdiksi, luotettavaksi ja sellaiseksi työntekijäksi, jonka varaan voisi rakentaa vaikka kokonaisen osaston.

Sitten hän myönsi rivien välistä sen, minkä Johanna oli jo tiennyt: “Reorganisaatio tulee ylhäältä... ja Oili oli painostanut muutoksia.” Oili ei ollut paikalla.

Hän oli ottanut vapaapäivän — aivan kuten silloin, kun Johanna aloitti, ja nyt, kun Johanna lopetti.

Se näytti mielenosoitukselta, ja kaikki sen tiesivät.

Koska Oili oli poissa, Johanna oli saanut olla Back-up Annina informaatiopalvelussa. Se tuntui hyvältä, melkein kuin olisi palannut kotiin.

Kristian ja Leena – todelliset tukipilarit

Myös Kristian piti pienen puheenvuoron. Hän sanoi suoraan, että Johanna oli ahkerampi, tarkempi ja ammattitaitoisempi kuin Oili. Hän lisäsi leikillään: “Ei rykijät mulle ärhentele.”

Oili oli joskus yrittänyt, mutta Kristian on sellainen, ettei häntä helposti horjutettu. Leena puolestaan lohdutti Johannaa: “Kun Oili jää eläkkeelle, sä tuut takaisin. Ja silloin tää paikka muuttuu paratiisiksi.” Leena odottaa sitä päivää yhtä hartaasti kuin Johanna.

Kreivisaaren VIP-sali – tulevaisuuden ravintola

Kreivisaaren VIP-sali on täynnä nostalgiaa ja tulevaisuutta yhtä aikaa. Kokit Ankki Reetula ja Lotta Raivio seurasivat tiskin takaa, kun digitaalikonnttorin väki söi kakkua. He tiesivät, että ravintolan tulevaisuus on vaakalaudalla: digitaalikonnttori suunnittelee keittiön automatisointia. Ankki ja Lotta vastustavat sitä. Heillä oli oma suunnitelmansa: yhteistyö koulutusyhtiö Sunerin kanssa funktiorajoitteisten työllistäminen ja he itse ohjaajina. He aikoivat esittää ideansa pian.

Lahjakortti ja muistot

Johanna sai kiitoslahjaksi 100 euron lahjakortin kauppakeskus Öhmaniin.

Öhman-talo on kuihtunut, aivan kuten Vattulan Calevala-talo — ulkopuoliset megakeskukset ovat vieneet asiakkaat.

Leena kertoi kiitostilaisuudessa hauskoja muistoja heidän yhteisiltä vuosiltaan. Yksi parhaista oli se, kun he olivat ostamassa työjalkineita Work Shoe -kaupassa: Johanna oli sovittanut kenkiä niin innokkaasti, että potkaisi vahingossa kenkälaatikkopinon kumoon. Myyjä oli nauranut, Leena oli nauranut, ja lopulta Johannakin. Kyseinen työkenkäkauppa sijaitsee English Cornerissa, aivan Jätjän kadun ja Torikadun kulmassa.

Jouluaatto Siivekkääntiellä

Jouluaattona Johanna ja Jaana-Mari kokoontuivat vanhempien luo Siivekkääntie kuuteen. Tunnelma oli lämmin, mutta Johanna tiesi, että hänen täytyi kertoa totuus: palkkatukipalkkaus päättyisi uudelleenjärjestelyjen vuoksi. Hän korosti, ettei kyse ollut potkuista. Pomo oli kehunut häntä kovaksi työnaiseksi.

Anna ja Antti ovat silti huolissaan. He eivät tiedä poliisikuulusteluista — eikä Johanna aio kertoakaan. Se on menneisyyttä, eikä liittynyt tähän tilanteeseen.

Jaana-Marin työtilanne ja tulevaisuuden suunnitelmat

Jaana-Mari on yhä Binaari Elektroniiikan palkkalistoilla, mutta yritys oli ostanut vuoden aikana niin monta firmaa, että hän on kyllästynyt jatkuvaan myllerrykseen. Hassuun yritysosto oli Tehosekoitin Oy, talouskoneita valmistava firma. Jaana-Mari ei ymmärrä, miksi ohjausjärjestelmiin erikoistunut yritys osti blenderi-valmistajan. Hän suunnittelee vakavissaan muuttoa Turkuun — suurempi kaupunki, enemmän mahdollisuuksia.

Johannan tunteet – helpotus ja viha rinnakkain

Johanna nautti pitkästä ajasta laiskottelusta. Mutta samalla häntä kalvoi viha: Oili oli kusettanut. Hän kirjoitti nettikaverilleen TASSille: “Rykijä-akkeli teki tämän.” Silti häntä lohdutti yksi asia: Krista ottaisi hänet takaisin heti, kun Oili olisi vapaalla tai jäisi eläkkeelle. Se antaa toivoa.

TASS ja työnhaku

TASS on monta kertaa sanonut: “Mene Work Officen tavalliselle puolelle. Älä jää Rehaabin roikkumaan.” Johanna tietää, että TASS on oikeassa. Mutta hänen mielestään olisi yhteiskunnan tehtävä löytää sopiva työpaikka — mieluiten kaupungintalolta, informaatiopalvelusta. Hyvinkin rykijä pitäisi murhata mutta sellaiseen Johanna ei viitsi ryhtyä.

Vuosi 3003 – Euroopan radiomaailma uudistuu

Vuoden 3003 alussa Euroopan liittovaltion julkisen palvelun radiokanavat kokivat suurimman uudistuksen sitten 2990-luvun. Radiotekniikka oli harpannut eteenpäin: kvanttisignaalit, holografiset juontajat ja älyalgoritmit, jotka mukauttivat lähetyksiä kuulijan mielialaan.

EBU Radio Gangster → EBU X

Nuorisokanava EBU Radio Gangster muuttui EBU X:ksi.

Tarkoitus oli tehdä siitä julkisen palvelun salainen ase kaupallisia radioita vastaan — rohkea, rytmikäs ja täynnä kokeellista musiikkia.

Johanna tunsu haikeutta. EBU Radio Gangsteri oli ollut hänen varakanavansa sen jälkeen, kun Radio Poolia oli poistunut Suomen maaverkosta ja myöhemmin myös netistä.

Silti EBU X musiikki on yllättävän hyvää — melkein kuin Poolia, mutta ilman mainoksia.

Muut radiokanavat uudistuivat myös

EBU Radio4 Europe, viranomaiskanava, säilytti nimensä ja paikallisasemansa, kuten Radio Hämeen. EBU Radio One nimettiin uudelleen EBU Radio 1:ksi.

Klassinen musiikki siirrettiin EBU Radio 2:lle.

Perustettiin kaksi uutta kanavaa: EBU Talk – puhdas puhekanava, joka noin parin kymmenen vuoden kuluttua lakkautettiin ja taajuus luovutettiin kaupallisille kanaville.

EBU Q – naisille suunnattu kanava. EBU Q ei ollut Johannan makuun, ja muutaman vuoden kuluttua kanava kuukahti kuuntelija pulan takia.

Jessica Stenig ja kateuden pistos

Johanna luki Jessica Stenigin kotisivuilta, että tämäkin oli fanittanut EBU Radio Gangsteria — mutta pitää enemmän Radio Pooliasta, joka kuuluu edelleen Skandinaviassa.

Johanna tunsu pienen kateudenpistoksen, kun Skandinaviassa kuuluu mainio Poolia.

Jessica ei halua chattailla, ja Johanna miettii, oliko syynä ujous vai jokin muu. Onneksi Jessica kirjoittaa sivuillaan englanniksi, joten Johanna pysyy kärryllä.

Radio4 Europe Häme – ja Pulliainen-Bulle tapaus

Johanna kuuntelee Radio4 Europe Hämettä vain satunnaisesti. Kanavan paikallislähetysissä saatetaan käsitellä vanhoja rikostapauksia, ja yksi niistä on Pulliainen-Bulle paskatapaus.

Hän ei pidä siitä, miten mieli yhdistää tietyt sanat taannoisiin Police-TV:n rekonstruktiovideoon.

Työpaikalla hän on onnistunut pitämään örinät mahassa, mutta se vaatii keskittymistä ja käsien pesua.

Raija oli joskus leikillään testannut Johannan reaktioita, kun oli huomannut tämän herkkyyden nimiin Inkeri Pulliainen, Raimo Pulliainen ja Kuusamo. Johanna ei halua kertoa kenellekään, mistä tunne kumpusi — se on liian henkilökohtaista eikä halua laittaa paskasanoja suuhunsa.

Hunnisalons luento 3001 – ja vaikea aamu

Syksyllä 3001 digitaalikonnttorin väki oli osallistunut Hunnisalon virkistysalueella luennolle, jossa käsiteltiin haastavia asiakastyyppejä.

Aamulla matkalla luennolle Johanna oli kuullut autoradiosta uutisen Pulliainen-Bulle tapauksesta.

Se sai hänen kurkkunsa kiristymään ja örinöiden tulla ilmoille. Autossa hän örisi kilpaa auton sähkömoottorin kanssa.

Luennon aikana Raija oli kuullut pienen kurahduksen ja kysynyt siitä tauolla. Johanna oli punastunut ja selittänyt kuulleensa ikävän uutisaiheen.

Raija oli yrittänyt arvata, mutta Johanna ohjasi keskustelun nopeasti muualle. Lopulta Raija kysyi, että koskeeko asia Inkerin tapauksia. Silloin Johannalta pääsi örähdys ja heti perään kiisti kaiken.

Onneksi Raija unohti asian pian eikä töissä kiusannut paskanimillä. Joskus Raija vitsaili ”Raimo Kuusamosta, haha!” ja hyräili ikivanhaa Kuusamo humpkaa.

Tämän vuoksi Johanna vältteli Radio4 Hämettä — ei siksi, että kanava olisi huono, vaan koska se saattoi alkaa höpistä paska-aiheesta.

Talvipäivä ja paluu Back-up Anniksi

Eräänä talvipäivänä Krista Kristiansson soitti Johannalle: "Oili on ottanut komppivapaata. Voisitko tulla viikoksi Back-up Anniksi?" Johanna suostui heti.

Pääsy takaisin informaatiopalveluun — edes viikoksi — tuntui pieneltä lahjalta.

Kun Krista soitti, niin silloin hän aluksi luuli soittajan olleen Leena, ja vastasi, että oli juuri runkannut. Krista naurahti "Että sillä lailla, haha!", jolloin Johanna kauhukseen kuuli, että sehän oli pomo ja pyysi anteeksi ja selitti, että oli sekoittanut hänet Leenaan. Onneksi Krista on humoristi ja ymmärtää runkkuhumoria.

Johanna teki työnsä tunnollisesti, nautti Leenan seurasta ja tunsu olonsa taas omaksi itsekseen. Totta kai hän kertoi Leenalle puhelin mokasta.

Viikon kuluttua hänestä tuli jälleen työtön työnhakija, kun samperin rykijä palasi töihin.

Johannan sisäinen maailma – toivo ja epävarmuus rinnakkain

Vuosi 3003 alkoi ristiriitaisissa tunnelmissa: radiomaailma uudistui, Johanna kaipasi Radio Pooliaa ja sai hetkeksi palata rakastamaansa työhön mutta tulevaisuus on epävarma. Silti hänellä on sydän täynnä toivoa. Krista on luvannut, että jos Oili olisi poissa tai jäisi eläkkeelle, Johanna olisi ensimmäinen, jota pyydetäisiin takaisin. Se ajatus kantoi pitkälle.

Eräänä tiistai-iltana, kevättalven kylmyys ulottui kaupungin ylle, kun Johanna vajosi sohvansa syvyysiin katsomaan Police-tv-ohjelmaa. Hän toivoi, että enää vatvottaisiin paska-aihetta. Mutta niin vaan kävi, että lähetyksessä keskusteltiin Pulliainen-Bulle tapauksesta ja näytettiin rekonstruktiovideoita sekä pohdittiin tulevaisuuden rikostutkintaa, jossa tekoälypohjaiset analyysit ja rekonstruktio-ohjelmistot voisivat kenties estää vastaavat tragediat jo alkuunsa. Poliisin tuoreella virtuaalirekonstruktiovideolla Pulliainen-Bulle tapauksesta näkyi kohtaaminen, jossa tiiliseinän takaa paljastui sääriluu, puoliksi digitaalinen, puoliksi aito, varoituksena siitä, millaisia seuraamuksia on, jos yhteiskunta ei kehity inhimillisemmäksi.

Kuvitusvideon synkkä tulevaisuusvisio sai Johannasta levottomaksi. Hän tunsu, kuinka tulevaisuus ei ollut vain toivoa vaan myös pelkoa siitä, mihin suuntaan ihmisyyden matkalla. Ajatus EBU:n, European Broadcasting Unionin, valtavasta filmiarkistosta, jossa tekoäly seuroi, säilytti, ja joskus jopa tuhosi menneisyyden materiaaleja, sai hänet hetkeksi pohtimaan, voisiko hän vaikuttaa siihen, millaisia tarinoita maailmasta kerrotaan. Jos hänellä olisi pääsy näihin arkistoihin, Johannasta tuntui, että hän painaisi *poista pysyvästi* -nappia kaikelle, mikä muistutti Pulliainen-Bulle-tapauksen kauhuista ja loi pelkoa yhteiskuntaan. Hän haaveili ajasta, jolloin tekoälyn avustama media tuottaisi rehellisiä mutta armollisia kuvauksia, jotka auttaisivat ihmisiä eheytytään eikä traumatisoisi yhä uudelleen. Johannan olohuoneessa hulluus ja järki törmäsivät—hän örisi ja sadatteli, hänen eläimellinen, lähes kädellinen äänensä kaikui talon rakenteissa niin, että alakerrassa, Veijo Harjuvirran entisessä asunnossa, nykyinen asukas, nuori ja trendikäs Masi Jussila, havahtui meteliin. Johannasta tuntui, että tulevaisuuden yhteiskunnassa naapurit voisivat lähettää viestejä suoraan mieleen, ehkä jopa äänettömästi, jotta toisen häiriöt eivät enää johtaisi väärinymmärryksiin vaan rakentavaan vuoropuheluun. Nyt Masi kuitenkin vielä soitti ovikelloa ja ystävällisesti kehotti rauhoittumaan: "Mitä vittua täällä mesotaan?" Johanna tunsu häpeän punan kohoavan poskilleen, mutta yritti selittää: "Kurkku vaan on karkee, anteeks jos häiritsin!" Masi poistui, mutta Johannasta tuntui, että jonakin päivänä tekoälyn ja ihmisen yhteistyö mahdollistaisi empatian ja ymmärryksen ilman turhia väärinymmärryksiä. Hän pelkäsi, että oli menettänyt toiveen saada munaa Masilta.

Pian Johanna palasi olohuoneeseen, jossa virtuaalinen Inkeri sekä häntä esittävä virtuaalinäyttelijä makasivat Kuusamon rappukäytävässä – digitaalisena muistutuksena siitä, miten menneisyyden tapahtumat ovat läsnä myös tulevaisuuden kodeissa. Hänen örähdyksensä oli kuin vastalause tulevaisuuden teknologiselle tunkeilulle, mutta samalla hiljainen toive siitä, että joku päivä hän voisi olla mukana rakentamassa tervettä ja myötätuntoista mediaa.

Illan kuluessa Masi ei enää jaksanut palata, vaan käytti taloyhtiön älyjärjestelmää – tällä kertaa soittamalla taloyhtiön puheenjohtajalle, Laila Kilauttajalle, joka on Antin työkaveri. Ehkä ensi vuosikymmenellä Laila voisi ohjata häiriöilmoitukset suoraan algoritmin käsiteltäväksi, mutta nyt hän päätti vielä henkilökohtaisesti soittaa ja valittaa Johannasta huolestuneelle perheelle. Tulevaisuus toi mukanaan mahdollisuuksia, mutta myös uudenlaisia haasteita, joihin Johannan ja hänen perheensä oli vielä sopeuduttava.

Keskiviikkoillalla kun Johanna menee tavalliseen tapaansa vanhempien luokse saunomaan ja katsomaan historiallista tv-sarjaa TV Kainuusta.

Sarja kertoo Brandzerin suvun vaiheista Kainuussa, kuinka heidän esi-isänsä perustavat laivavarustamon ja siinä sivussa Vattulan kaupunki saa alkunsa.

TV-sarjaa katsoessa sauna on lämpiämässä. Johanna istuu tavalliseen tapaansa olohuoneen nurkassa olevassa massiivisessa nojatuolissa. Anna on puoliksi makuulla nurkkasohvan nurkkaosassa huoneen julkisivun puoleisessa nurkassa. Antti istuu pyörivässä nojatuolissa. Hän hädin tuskin uskaltaa edes vilkaista tytärtään, kun yhä on ylläkastunut tähän.

Historiallinen tv-sarja alkaa. Sarjan alkuvinjetissä avautuu Brandzerin hovin portit ja ruudussa lukee sarjan nimi; *Parhaat vuodet* kultaisin kirjaimin. Sarjan tunnussävel on taiteellinen sinfoniatyylinen.

Yhtäkkiä Kivisten kommunikaatiolaite antaa merkkiään, että äänipuhelu on saapunut. Anna huokaa, että jopas on nakutettu, kun kesken mielenkiintoisen sarjan kommunikaatiolaite hälyttää.

Tavalliseen tapaan Antti menee eteiseen vastaamaan, kun osaa parhaiden Hämeen murretta. Hän ja Anna epäilevät, että soittaja on joku hassu puhelinmyyjä eli on parempi, että perheen puhemies Antti vastaa. Eteisessä hän laittaa korviinsa langattomat nappikuulokkeet, ettei puhelu häiritse vaimon ja Johannan televisiokatselua. Juuri näin hän tapaa ajatella vanhimmasta tyttärestään.

Soittaja on Laila Kilauttaja, joka kysyy Antilta, että onko vanhimmalla tyttärellä joki lääkitys, kun tämä kuulemma metelöi iltamyöhään niin, että naapurit valittavat. Laila puhuu monikossa, vaikka valittajia on vain yksi eikä paljasta tämän nimeä, kun taloyhtiön puheenjohtajalla on vaitiolovelvollisuus. Muut naapurit eivät ole valittaneet Johannasta, ehkä he ovat arvanneet tällä olevan jokin funktiorajoite eli ei mahda mitään örinöilleen, mutta Masi on tyyppillinen mielensä pahoittaja sekä vastikään taloon muuttanut, kuten Laila ajatteli ennen soittoa.

Antti arvaa, että kyseessä on se helvetillinen örinä, jota tyttö on harrastanut myös lapsuuskodissa. Hän pahoittelee itkukurkussa tapahtunutta. Puhelunaikana hän ei mainitse sanallakaan Johannaa eikä örinöitä vaan vastailee sanoin; Juu, kyllä, ei tuu toistumaan, ei, elä helevetissä, pittää yrittää... Tämä vain siksi, ettei akka kuulisi olohuoneeseen, että kyseessä lienee Johannan örinät. Hän itse ei kykene eikä ole sydäntä nuhdella rakasta Johannaa. Häntä haluttaisi rangaistukseksi kunnolla mulkuttaa tyttö. Puhelun aikana häneltä pääsee itku. Langattoman toisessa päässä Laila lohduttaa, ettei se ole niin vakavaa ja kaikki varmasti suttaantuu.

Lopuksi Antti sanoo "Okei, nähhään huomenna töissä!" ja sulkee puhelun ja kommunikaatiolaitteen puhelumuistista poistaa puhelun. Sitten hän menee makuuhuoneeseen ja laittaa oven kiinni ja tyynyä vasten alkaa itkeä, ettei itku kuulisi olohuoneeseen. Hänellä tekee pahaa, kun rakasta Johannaa syytetään örisemisestä. Kyllä hän sen ymmärtää, että tyttö on tehnyt väärin, tyttö on liian lapsellinen, muttei ole sydäntä nuhdella tätä. Hän menee makuuhuoneeseen. Hän asettuu pitkälleen parisängyn päälle naama vasten suurta tyynyä niin, ettei itku kuulu.

Samaan aikaan olohuoneessa äiti ja tytär ihmettelevät, että kuka oli soittaja, kun isä tuli noin surulliseksi ja meni itkien makuuhuoneeseen.

Anna menee makuuhuoneeseen katsomaan miestänsä. Tämä nostaa kasvonsa tyynyltä ja sanoo "Se oli vaan yks työasia, surullinen juttu... kerron siitä myöhemmin... mee kahtoo sitä sarjaa..." Anna palaa takaisin olkkariin. jossa sanoo tyttärelleen, että se on jokin työjuttu vain.

Johannalla on aavistus, että soittaja olisi ollut Laila ja asia koskisi eilistä örinää, muttei uskalla puhua siitä monestakin syystä; paskajuttu tulisi mieleen sekä herättäisi nukkuvan karhun. Hän ajattelee, että jos soittaja oli Laila niin, miksei isä ollut vihainen vaan surullinen, pohtii hän samalla, kun seuraa historiallista tv-sarjaa.

Anttia vituttaa raskaasti, kun Novaraxan Forssa House¹ puheenjohtajana sattuu olemaan työkaveri, pahin mahdollinen emäihilisti, kyylien kyyliä. Nyt tämä tietää liikaa likan örinöistä ja on vaarana, että pian koko Brandcarin tehdas tietää, että Antti Kivisen vanhin tytär örisee kotonansa eli tällä ei ole kaikki Muumit laaksossa ja tuskin on minullakaan, ajattelee Antti maatessaan makuuhuoneen sängyllä. Heti sitten hän korjaa ajatuksensa, ettei örisijä ole tytär vaan ihana Johanna, joka kaipaisi kunnolla rakkautta, kunnon yhdyntää, jotta tämä naisistuisi, ajattelee Antti ja samalla kiihottuu valtaisasti.

Sitten hän nousee ylös ja palaa takaisin olohuoneeseen katsomaan tv-sarjaa ja kysyy ”Mitä on tapahtunut?”, johon vaimo ”Jim-Adolf joutui melisairaalaan itsemurhayrityksen jälkeksi...” Johanna lisää ”Jim-Adolf kävi helvetinportilla ja säikähti isosarvista pirua!”

Kun sarjan jakso oli päättynyt, niin ensin Anna ja Antti menivät saunaan. Sillä välin Johanna riisuutui ja puki yllensä Preussin punaisen kylpytakkinsa. Sitten hän etsi keittiönkaapista keksejä, kun on herkkusuu. Hän löytääkin mikroaaltouunin alakaapista ihania suklaakeksejä, joita ottaa kourallisen ja kerralla tunkee suuhunsa, kun ei malta syödä keksi kerrallaan.

Kun vanhemmat tulevat saunasta, niin on tyttären vuoro mennä saunaan. Silloin äiti yleensä huomaa muruja keittiön lattialla ja huokaa; missä muruseni on, oho, neidän ovat keittiön lattialla...

Anttia haluttaisi olla saunassa Johannan kanssa kahdestaan, muttei uskalla, kun silloin himo vaan yltyisi, kun näkisi vierellään alastoman nuoren naisen.

Saunaan mennessä Johanna etsii autontallin perällä olevasta varastohyllystä jonkin mukavan matkailulukulaite-esitteen, jota hän tapaa lueskella löylyssä. Hän yleensä saunoo muutaman minuutin ja sitten palaa takaisin olohuoneeseen massiiviseen nojatuoliin, jossa silmäilee lukulaitetehtiä, joita on lukulaitetelineessä nojatuolin oikealla puolella. Vasemmalla puolella on eritasoinen vihreäsamettinen pöytä, jonka keskitasolla on äidin lukulasit sekä kynsiviila. Eri tasopöydän alapuolella on onkalo, jonne on kätevä laittaa aamutossut.

Jonkin aikaa TV Kainuuta katsottuaan Johanna kysyy, että eiköhän juoda kollektiivinen saunakahvi. Heti isä ja äiti nousevat ja menevät keittiöön valmistamaan cappuccinon Johannalle ja itselleen espressot. Kahvittelun jälkeen Johanna lähtee kotiinsa ja päättää yrittää olla örisemättä, kun hänellä on sellainen tunne, että soittaja olisi ollut Laila ja valittanut örinöistä. Häntä ihmetyttää isän reaktio; miksi tämä alkoi itkeä, ajattelee hän samalla, kun ajaa kohti keskustaa.

Kun Johanna oli lähtenyt kotiin, niin Antti alkoi änkyttää vaimolleen ”Juu, se soittaja oli yks työkaveri, joka syytti mua kahvileipien ahmimisesta... se haukkui mua läskimooseksiksi ja pääsinpääksi, kun olin syönyt kaikki Harjulan pikkuleivät... Lupasin, etten enää koske taukokuoneen pikkuleipiin...” sepitti Antti vaimolleen. Anna nauratti ”Haha, ethän täällä kotonakaan ahmi pullia, miksi ihmeessä töissä?”, johon Antti ”Sen tietäköön katti, ehkä vaan siksi, kun keravalaiset Harjulan pikkuleivät ovat niin hiton hyviä...” sanoi hän. Anna huokasi: ”Tyttö senkin eestä ahmii sallaa keksejä täällä käyvässä!”

Aprillin alku – työterapeutin ilmoitus

Aprillin alussa työterapeutti Ankki Romson soitti Johannalle ja ilmoitti juhlallisesti: ”Nyt on löytynyt sinulle sopiva työpaikka: Oskarin Camping & Myymäläpalvelu Oy, Jokioisten Onnelassa.” Johanna tuhahti ”Mutta työpaikan tulis olla Forssassa...” Hän on tottunut siihen, että työpaikan pitää olla Forssassa — kävelymatkan päässä, omassa kaupungissa. Ankki tuhahti takaisin: ”Kun lähempänä ei ole yhtään sopivaa työpaikkaa.” Johanna tiesi, että jos hän kieltäytyisi, Ankki hermostuisi ja hänestä tulisi sosiaalisammakko. Niinpä hän suostui työharjoitteluun, joka kestäisi aprillin puolivälistä juunin loppuun — samaan aikaan, kun valtion palkkatuki päättyisi.

Tutustumiskäynti – Onnelan tukkuvarasto

Ennen harjoittelun alkua Johanna ja Ankki ajoivat Onnelaan.

Tukkuvarasto sijaitsaa vanhan ruokakaupan tiloissa, mutta rakennus oli päivitetty 3000-luvun logistiikkajärjestelmillä: älyhyllyt, jotka tunnistivat tuotteet, holografiset varastokartat, automaattinen sisään kirjaus järjestelmä ja vanhan ajan puupallirivistöt, jotka eivät olleet päivittyneet mihinkään

Yrityksen omistama halpahalliketju Kama & Nippeli on Johannan suosikki. Kaikki maksaa tasan kymmenen euroa, ja Forssan myymälä sijaitsee Arkadian käytävän pohjoispäässä, Torikadun puolella.

Johanna on käynyt siellä usein ostamassa tuoksuöljyjä, joita sitten ripottelee rappukäytävän alatasanteelle houkutellakseen eurokarjuja kuten esimerkiksi yrittäen tuoksulla hurmata Masi Jussilan.

Kun yhteyshenkilö Manu Kallela kertoi, että tukkuvarasto toimittaa kaikki Kama & Nippelin uutuudet, Johanna innostui. Hän voisi kertoa äidille sisäpiiritietoa.

Ralle – varaston sydän

Varastolla työskentelee vain yksi vakituinen työntekijä: Ralle Rullikainen, vanhahko, lempeä ja hieman mummelimainen nainen. Johanna ei koskaan saanut selville, oliko Rallen oikea nimi Raili — mutta se tuntui todennäköiseltä.

Ralle asuu Loimaan Kuurilassa, jossa tukkuvarasto sijaitse aikaisemmin. Äskettäin tukkuvarasto muutti Jokioisiin.

Rallen työmatka oli pidentynyt puolella tunnilla, mutta hän ei valita. Hän on niitä ihmisiä, jotka ovat nähneet 2900-luvun laman, 2950-luvun automaatiokriisin ja 2980-luvun robottibuumin — eikä mikään enää järkytä. Johanna on syntynyt kultalusikka suussa ja kaikki on kannettu suoraan eteen kuin paskaa tikun nokkaan, jopa nukkekaupungin äiti on joutunut rakentaa tyttärelleen.

Manu ja Oskari – kiertävät ostajat

Yrityksen omistajat, Manu ja Oskari, olivat kuin tulevaisuuden kaupparatsuja. He kiersivät mustalla Daimler-pakettiautolla konkurssipesiä, second-hand-myymlöitä, huutokauppoja ja jopa Uraisissa, jossa legendaarinen Palsanmäen huutokauppakamari on yhä toiminnassa. He ostavat halvalla kaiken, mikä voisi kelvata myyntiin.

Johanna huomasi pian, että varasto on täynnä tavaraa — ja osa siitä on niin erikoista, ettei tiedä, mille hyllylle laittaisi.

Johannan työtehtävät – LED-valoja ja robottisulakkeita

Johannan tehtäviin kuului LED-valaisimien lajittelu, punavalkoraidallisten pöytäliinojen järjestely, robottien sulakkeiden hyllytys, tilausten keräily sähköpostitulostimelta ja satunnaisesti vanhojen raha-automaattien puhdistus.

Hänen harmikseen varastolla ei ole oikeita robottihommia. Ainoa robotti on siivouskomerossa oleva pieni siivousautomaatti, joka ei mahdu liikkumaan puupallien välissä eikä siihen pysty mitään ohjelmoida, ilmeisesti karvalakkimalli.

Global-valuutta ja omistajien pohdinnat

Manu ja Oskari pohtivat usein, miten tuotteiden hinnat muuttuisivat, jos Suomi liittyisi Global-valuutta-alueeseen.

Virossa kansanäänestys oli tyrmääjä ei, mutta Suomessa jännitys kasvaa. Jos Suomi sanoisi ei, globalisaation valuuttahanke pysähtyisi vuosiksi.

Johanna kuunteli keskusteluja sivusta. Hän on Globalin kannattaja — ja toivoo, että Suomi tekisi oikean päätöksen, jotta tämä uusi raha käyttöön.

Varaston sisätilat – ränsistynyt keittiö ja mystinen kylmiö

Varaston keittiö oli pölyinen ja vanhanaikainen. Johanna lämmitti siellä valmisruokia, koska kotimatka on liian pitkä.

Eräänä päivänä liesituuletin irtosi ja romahti lieden päälle. Johanna yritti asentaa sitä takaisin, mutta ei onnistunut. Hän ei uskaltanut kertoa omistajille — ei siksi, että he olisivat suuttuneet, vaan koska hän pelkäsi turhaan näyttävänsä kömpelöltä.

Kylmiön arvoitus – karjaraudat

Rakennuksen keskellä oli vanha kylmiö, jonka sisällä oli outoja rautaputkirakennelmia. Niissä oli lappuja, joissa luki Karjarautoja.

Manu ja Oskari eivät tiedä, mitä ne ovat. Ralle ei uskaltanut edes arvata.

Johanna otti kuvan takkipuhelimellaan ja laittoi sen Facebookiin. Vastaukseksi hän sai vain:

Katso hakukoneelta.

Enirosta hän löysi vain moottoripyöräkerhon sivun, jossa joku oli kirjoittanut humoristisen tarinan talonrähjästä ja karjaraudoista. Se ei selittänyt mitään — mutta Johanna nauroi makeasti ja tallensi tekstin tulevia kertomuksia varten. Karjarautojen mysteeri jäi elämään omaa elämäänsä.

Vanhemmat kertoivat Saint Michelin aikaisista karjaraudoista, jotka näyttivät samanlaisilta.

☀️ Johannan kevät – varovainen toivo

Johanna päätti tehdä työnsä hyvin, olla huolellinen ja rauhallinen. Hän ei halua toistaa menneitä virheitä — eikä kertoa kenellekään Oilin aiheuttamista murheista. Manu on sanonut: ”Katsotaan juunin lopussa, haluatko jatkaa. Pallo on sinulla.” Se tuntui reilulta.

Kevät 3003 on täynnä epävarmuutta, mutta myös uudenlaista rauhaa. Johanna on löytänyt paikan, jossa kukaan ei huutanut, rykinyt tai juonitellut.

Manu on aikaisemmin ollut postissa töissä ja ajanut pakettiautoa ja tuonut paketteja myös Forssan kaupungintalolle. Tämän vuoksi hän on lukemattomia kertoja tavannut Johannan ja tietää, että tämä on hyvin ahkera, kun on ottanut paketit vastaan. Johanna ei muista Manua. Hänellä on huonohko kasvomuisti mutta yleensä muistaa mitä on tehnyt kaikki nämä vuodet. Kaikkein parhaiden hän muistaa Lappeenrannan aikaisen koulukaveri Nino Backmanin, josta hän ei ole kuullut yhtikäs mitään, vaikka onkin etsinyt tätä netin hakukoneilla. Ei edes Enirosta.

Antin ja Annan on vaikea tietää, että onko tosiaan kaupungintalolla reorganisaatio päällä vai työkaverin kiusanteko vaiko Johannan örinät. Luonnollisesti Antti ja Anna olettavat ja pelkäävät, että tämä örisisi myös töissä. Niin ei todellakaan ole.

Johanna päätti olla valittamatta Manulle, Oskarille ja Rallelle koska nämä vaikuttavat mukavilta ihmisiltä eikä Oilin temppeilu ole heidän syytään.

Johannan on vaikea tietää mitä tekisi, kun Rallehan on palkattu eli hänellä on vakiotyötehtävät. Muutaman kerran Johanna sai tehtäväkseen puhdistaa vanhoja raha-automaatteja, jotka Manu oli ostanut halvalla eri konkurssipesistä.

Tukkuvarasto on keltatiilinen yksikerroksinen rakennus, joka seisoo vakaasti tulevaisuuden kynnyksellä. Sisäänkäynti tapahtuu lastauslaiturin kautta, jossa uudet innovaatiot ja kestävä kehityksen tavarat odottavat matkaansa maailmalle. Vanha myymälän lasiovi on yhä aina lukossa, mutta tulevaisuudessa se saattaa avautua automaattisesti tunnistamalla työntekijän kasvoista, tuoden arkeen ripauksen modernia teknologiaa. Julkisivulla komeilee yksinkertainen kyltti; *Oskarín Camping & myymäläpalvelu Oy*, jonka hymyilevä o-kirjain muistuttaa aurinkoenergian mahdollisuuksista ja positiivisesta kehityssuunnasta. Ehkä tulevaisuudessa kyltin aurinko kerää sähköä varaston omiin tarpeisiin, ja joku omistajista on tuunannut sen uuteen uskoon – sama tee-se-itse-henki säilyy, mutta ratkaisut ovat entistä ekologisempia.

Kun tukkuvarastolle tullaan sisälle, ensimmäisenä kohtaa esivaraston, jonne uudet tavarat sekä lähtevä tavara viedään ennen kuin ne lajitellaan varastosalin puupalleille tai pakettiauton lavalle. Tulevaisuudessa tämä prosessi voi olla entistä virtaviivaisempi: tavaroita saattaa lajitella älyrobotit, jotka optimoivat varastotilan automaattisesti ja huolehtivat kierrätyksestä läpinäkyvästi. Keittiö, joka nyt on hyvin pölyinen, voisi tulevaisuudessa olla energiatehokas taukotila, jossa Johanna valmistaa lounaansa älymikroaaltouunilla, joka tunnistaa ruoan ja säättää lämpötilan optimaaliseksi, säästäen energiaa ja aikaa. Työmatkat eivät enää kiristä mieltä, kun sähköauto kuljettaa Johannan Ylicityn kautta valtatie kymppiä pitkin, ja navigaattori ehdottaa aina vähäpäästöisintä reittiä. Onnelan omakotilähiö Jokioisten eteläpuolella saattaa tulevaisuudessa olla osa vihreää innovaatiovyöhykettä, jossa asukkaat jakavat energiaa ja hyödyntävät lähiruoan mahdollisuuksia yhdessä. Jokioisiin menevän tien varrella Rollsin autokauppa voisi tulevaisuudessa tarjota myös sähköautoja ja pyöräasemia, jotka tukevat kestävä kehityksen työmatkoja, tuoden alueelle uudenlaista elinvoimaa.

Eräänä aamuna Ylicityn liittymässä Johanna huomasi öljyä tiellä, onneksi oli hiljainen vauhti niin, ettei sattunut liukastumisia.

Eräänä päivänä Johannan piti päivittää firman nettisivuja, joista tehdään myös lukulaiteluettelo. Ensin tuotetiedot pitää päivittää kotisivulle ja sitten kotisivu skannataan tyhjiin lukulaitteisiin. Lukulaiteluettelot lähetetään asiakkaille, lähinnä leirintäalueiden leirikauppoihin sekä taukopaikoille. Näin alkukesästä tukku myy paljon vapaa-aikaan viittaavaa roinaa.

Lukulaiteluettelon etusivulle tuli tämän hetken kuumin uutuuks; kondomivesipallot. Vedellä täytettyjä suurikokoisia kondomeja ilman liukuainetta, joita on mukava hölskytellä käsissä, eräänlaisia rentoutumisvälineitä. Kondomivesipallot on tarkoitettu lähinnä ADHD:tä sairastaville.

Federaation kuluttajavirasto vaatii kondomivesipallojen myyntikieltoa koska joku voi pahoittaa mielensä. Kondomivesipallojen valmistaja päätti tehdä kuluttajaviraston iloiseksi ja veti tuotteensa pois markkinoilta mutta jonkin verran tuotteita ehti kauppojen hyllyille. Jotkut kauppiaat poistivat ne heti hyllyistä, kun taas toiset uhmaavat kuluttajaviraston suosituksia ja antavat tuotteiden olla myynnissä.

Manu ja Oskari lähettivät osan kondomivesipalloista takaisin valmistajalle. Jäljelle jääneet he varastoivat vanhaan kylmiöön karjarahautojen seuraksi odottamaan, kunnes suurin häly olisi hälventynyt. Johannasta pallot vaikuttavat tosi veikeiltä ja koe hölskytteli niitä kädessään.

Kun Johanna ei kehdannut syödä mikroruokaa koska häntä kiusasi nähdä rikkinäinen liesituuletin makaamassa lieden päällä, vaikkei hella mitenkään liity mikroaaltouuniin. Hän kävi lounastamassa lähellä olevassa Pizzeria Onnelassa. Siellä on valtavia paksupohjaisia pizzoja, joilla taatusti maha täyttyy. Muutaman kerran hän söi pizzan sijasta erittäin täyttävän rieskan, joka oli täytetty Kebab-lihalla. Häntä kaduttaa, että oli valittanut kunnan kiinteistönhoito-osaston hommista ja joutui kirjaimellisesti paitsioon. On helppoa olla jälkiviisas, kuten hän vatuloi samalla kun järjestelee tukkuvaraston hyllyjä sekä päivittää lukulaiteluetteloita.

Ralle on liian hiljainen, jonka kanssa ei voi samalla lailla hassutella kuin Leenan kanssa. Ralle on kuitenkin parempi työkaveri kuin Oili, kun tämä ei harrasta rykimistä. Johannalla tekisi mieli teloitaa samperin rykijä, niin paljon häntä vituttaa mulkeron selkään puukotus.

Eräänä Juuni päivänä Johannan kauhuksi turvayritys S-L Safetyn tytäryhtiö Verisure Directas tuli asentamaan tukkuvarastolle etäohjattavan vartiointirobotin. Tietenkään Johanna ei vastusta eikä mieltään osoita tälle monikansalliselle hälytinfirmalle. Hän ajatteli itse mielessään, että Manu ja Oskari ovat mielikuvituksettomia, kun päätyivät tähän suureen dominoivassa markkina-asemassa olevaan yritykseen, vaikka olisi muitakin hälytinfirmoja. Johanna tykkää kaikista muista hälytin- ja turvafirmoista paitsi Verisuresta tai sen emoyhtiöstä.

Kun kaksi robottitekniikkaa ohjelmoi vartiointirobottia, niin silloin kaikkien piti hetkeksi mennä ulos, ettei robotin tutka häiriintyisi lämpöä säteilevistä olennoista. Manua alkoi hieman kaduttaa, että oli valinnut tämän kummallisen turva-alan yrityksen mutta nyt on myöhäistä katua, kun sen teknikot ovat hommissa.

Manu ja Oskari valitsivat kyseisen firman umpimähkään, koska viime aikoina iltaisin nuoriso on töhrinyt rakennuksen ulkoseiniä ja on tapahtunut jopa murtoyritys mutta onneksi murtovarkaavat olivat jotain säikähtäneet ja paenneet paikalta niin, että sorkkarauta oli jäänyt ulko-oven viereen. Sitä ei voinut antaa poliisille, sillä Ralle oli ehtinyt sitä kosketella niin, että sormenjäljet olivat pyyhkiytyneet pois. Manu suunnittelee myös tontin aitaamista mutta tuskin sellaiseen aika riittäisi.

Koulujen päättäjien aikaan tukkuvaraston parkkipaikka oli täpösen täynnä niin, ettei Johanna ja Ralle löytäneet vapaata parkkipaikkaa. Onnelan koululla on aivan liian pieni pysäköintialue. Tukkuvarastolla on isompi parkkipaikka koska tiloissahan on aiemmin ollut ruokakauppa. Onneksi he löysivät pienen rakosen risteyksessä olevan automaattikioskin vierestä.

Juunin lopulla Johanna saa olla Oskarin kyydissä ja viedä tavaraa Loimaan sekä Forssan myymälöihin. Forssan myymälän alapuolella on suuri pysäköintihalli, joka on uutta Johannalle. Ei kyllä uskoisi, että keskustakorttelien alla on paljon parkkihalleja, ajattelee hän samalla, kun Oskari pysäköi Daimlerinsa lähelle Kama & Nippelin maanalaista lastauslaituria.

Forssan myymälässä työskentelee Manun vaimo - Oskarin tytär. Loimaan myymälä sijaitsee lasitetun kävelykadun kulmauksessa ja on myymälöistä suurin.

Viimeinen Juuni Johanna päätti lopettaa tukkuvarastolla monestakin syystä. Ensinnäkin siellä on hänen mielestään liian rauhallista, kun on tottunut satunnaisiin kävijöihin. Toiseksi työmatka oli hänen mielestään liian pitkä, kun on tottunut kävellä töihin sekä autoa saisi olla jatkuvasti lataamassa ja sähkön hintakin on nousussa.

Bussimaksutkin ovat melko korkeita ja nyt kuun vaihteessa päättyy valtion palkkatuki, joka on oikeastaan myönnetty hänen entiseen työpaikkaansa, sillä palkkatuen virallinen nimike on JSP julkinen suojattu palkkaus. Kolmanneksi hän kaipasi takaisin informaatiopalveluun. Jos hän tietäisi mitä tuleman pitää, niin hän olisi taatusti päättänyt pysyä tukkuvarastolla ja tähdätä tukkukauppiaksi. Juulin alusta lähtien hän liittyy ensimmäistä kertaa City Workersin työttömyyskassaan, jotta saisi edes pienen työttömyyskorvauksen.

Viimeisellä työpäivänä Manu maksoi pimeästi 500 euroa, koska Johanna on ollut hyvin ahkera. Hän on muun muassa pessyt tukkuvaraston julkisivulla olevat suuret ikkunarudut sekä pessyt varaston kivilattian perinteisellä ämpäri ja moppimenetelmällä, vaikka olisi ollut moderni siivousrobotti mutta tietenkin mopin kanssa tulee puhtaampaa ja moppi mahtuu sellaisiinkin paikkoihin jonne robotti ei pääse. Varastosalissa on puupallirivistö eli siivousrobotti ei olisi mahtunut siivoamaan. Julkisivun ikkunoita pestessä Johannalle tuli mieleen hyvinvointialueen keskushallinnon potkujen aika, jolloin silloinen pomo oli sanonut, että hän olisi liannut virastotalon näyteikkunat ulospäin. Nyt mä en ainakaan ole liikaamassa tukkuvaraston näyteikkunaa, ajatteli hän.

Johanna otti kiittäen vastaan viidensadan setelin ja sujautti sen oranssinväriseen lompakkoonsa. Hän ei aio kertoa tästä työterapeutille, ettei vain tarvitsisi maksaa veroa tai Mauno joutuisi ongelmiin pimeästä palkanmaksusta. Johanna kannattaa pimeää palkkaa tiettyyn rajaan asti; jos itse saisi palkan pimeästi niin se on ihan okei mutta jos joku toinen saisi, niin sehän olisi moraalitonta, kuten hän tapaa ajatella.

Work Office Rehab – hämärä toimisto ja vaikeat sanat

Work Office Rehabin toimisto oli valaistu pehmeillä, sinertävillä seinäpaneelilla, jotka mukautuivat asiakkaan stressitasoon. Tänäpä ne hoitivat levottoman harmaata.

Johanna istui tuolissa hermostuneena, kädet puristettuina yhteen. Työterapeutti Ankki Romson katsoi häntä odottavasti. Johanna yritti selittää:

“Se ei oo niin yksinkertasta. Kaupungintalolla tapahtui jottain, mitä en voi enää sivuuttaa...” Ankki huokaisi syvään, kuin olisi kantanut koko Forssan työmarkkinoiden taakkaa harteillaan. “Miksi et halua jatkaa tukkuvarastolla? Se olisi ollut mainio paikka sinulle.” Johanna katsoi lattiaan.

“Eräs rykijä on kiusannut mua siellä. Se on ihan oikeaa työpaikkakiusaamista...” Hän ei maininnut nimeä. Hän ei maininnut historiaa. Hän ei maininnut sitä, että tietokannoissa on yhä merkintä hyvinvointialueen keskushallinnon potkuista — ja että hän pelkäsi leimautuvansa työkyvyttömäksi funkikseksi. Se olisi ollut väärin. Hän oli ahkera, tunnollinen ja osaava — mutta järjestelmä ei aina nähnyt sitä.

Erkki-Eenokki Kaplan – lomakauden logiikka

Ankki luovutti tapauksen kollegalleen, Erkki-Eenokki Kaplanille, joka puhui aina kuin olisi lukemassa virallista tiedotetta. “Työtilannetta katsotaan syksymmällä. Work Office Rehab tarvitsee aikaa käsitellä asiaa, ja lomakausi on tulossa.” Johanna nyökkäsi. Hän tiesi, ettei voinut tehdä muuta kuin odottaa.

Vanhempien luona – Ralle rallattaja ja pimeä viisisatanen

Kotona Siivekkääntiellä Johanna kertoi vanhemmilleen, ettei tukkuvarasto ollut hänelle sopiva.

“Siellä on vain yks duunari. En tiennyt mitä tehdä.” Hän mainitsi myös Rallen nimen — ja isä sekä äiti alkoivat nauraa. “Ralle rallattaja... HAHA!” Nimi kuulosti heidän korvissaan hupaisalta, melkein lastenkirjan hahmolta.

Johanna kertoi myös pimeästä viisisatasesta, jonka oli saanut Manulta.

Vanhemmat eivät tietenkään ilmianna perheenjäseniä verovirastolle — he ovat nähneet elämässään pahempiakin asioita. Hehän ovat työpaikalta pöllineet pikku kamaa ja sitten kotona vitsailleet, että taas oli E-Storessa alennusmyynti.

Toivo paluusta – Leena mielessä

Johanna miettii usein, jos Leenalla olisi valtaa, Oili olisi jo eläkkeellä, mielellään hullujen huoneella. Nyt kun hän on avoimesti työtön, paluu informaatiopalveluun tuntuu mahdolliselta. Ehkä joskus.

Työttömyyskassan paperilipuke – 3000-luvun byrokratiaa

Kerran viikossa Johannan pitää postittaa työttömyyskassan paperinen lipuke. Sitä ei voinut lähettää sähköisesti, vaikka vuosi on 3003 ja postilaatikotkin ovat puoliksi autonomisia. Moni työtön on valittanut samasta asiasta. Virallinen selitys on työttömien aktivointia. Kävely postilaatikon tekee hyvää. Johanna ei jaksakaan enää edes ärsyyntyä. Hän vain tekee sen, minkä pitää.

Juuli – Kristan puhelu ja oikea tuntipalkka

Juulin lopulla Johanna sai puhelun, joka sai hänen sydämensä hypähtämään. Krista Kristiansson pyysi häntä kahden viikon lomittajaksi informaatiopalveluun — ja tällä kertaa tuntipalkalla. Ei palkkatukea. Ei suojatyöstatusta. Vaan oikea palkka, aikuisten oikeasti. Johanna hymyili puhelun jälkeen pitkään.

Sanni on poissa — pappisopinnoissa — joten Johanna saa olla todellinen aputyttö-Anni kanana tunkiolla.

Augusti – espressokoneen kohtalo

Juuri ennen työn päättymistä Johannan vanha espressokone hajosi. Se on palvellut häntä uskollisesti, mutta nyt se päästää viimeisen höyry-hönläyksensä.

Hän meni Ollikaisen tavarataloon ja osti uuden, futuristisen espressokoneen, joka vihelsi pienen sävelmän kahvin valmistuttua. Laite oli kallis, mutta saldo riitti.

Uusi työpaikka olisi kuitenkin löydettävä pian.

Kun äiti kuuli ostoksesta, hän tokaisi: “Sellasen olis saanu halvemmalla Y & Y-halapahallista.

Ollikaisen hinnat päättyvät aina yhdeksään.” sanoi Anna ja puisteli päätään.

Johanna tiesi, että äiti oli oikeassa — mutta hän rakasti uutta konettaan silti.

Johannan kesä 3003 – epävarmuutta, toivoa ja pieniä voittoja

Kesä 3003 on ristiriitainen: pettymys tukkuvarastoon, epävarmuus Work Office Rehabin kanssa, pieni voitto: oikea tuntipalkka, uusi espressokone ja hiljainen toivo, että informaatiopalvelu kutsuisi hänet vielä takaisin. Johanna ei osaa aavistaakaan, mitä syksy toisi. Mutta hän tiesi yhden asian: Hän ei ole luovuttaja. Sopivasti netin musiikkisivustoilta hän sattumalta löysi sopivan biisin, ikivanha iskelmämallitus, jonka joku muinainen laulaja Markku Aro oli levyttänyt. Kappaleessa lauletaan, että kestä mitä vaan ja noussut olen aina uudelleen. Tämä biisi tuntui Johannalta todelliselta voimabiisiltä.

Syksyn tullen Johanna joutui käydä palaamaan Office Rehabin lasiseinäiseen toimistoon useita kertoja. Toimiston valaistus oli ohjelmoitu rauhoittavaksi, mutta Johannan mielestä se muistutti kuulustelulamppua.

Työterapeutti Erkki-Eenokki Kaplan istui vastapäätä, takanaan holografinen työpöytä, joka hehkui sinertävää valoa.

Kaplan kysyi kaiken juurta jaksan: miksi Johanna lopetti tukkuvarastolla, miksi työmatka oli ongelma, miksi yksitoikkoisuus haittasi, miksi pakettiauton matala katto oli riski. Johanna tunsikin olevansa rikosetsivän kuulusteltavana, ei työnhakijana. Mieleen tuli taannoinen poliisin esitutkinta sen isorintaisen rikoskytän konttorissa.

Hän selitti saman asian kerta toisensa jälkeen: “Työmatka oli liian pitkä. Työtehtävät olivat yksitoikkoisia. Varasto oli liian pieni. Ja pakettiauton katto oli niin matala, että olisin kolohinut peäni.”

Kaplan ei tuntunut ymmärtävän. Lopulta Kaplan ehdotti: “Voisimme varata ajan neurologille. Tutkitaan asia perusteellisemmin.” Johanna hätkähti. “Ei mussa oo mittään vikkaa. Ainoo ongelma on nimeltään Oili Lehmusvuori.”

Kaplan ei tunne Oiliä, eikä ymmärtänyt, miten yksi rykivä ihminen oli saanut koko Forssan kaupungintalon sekaisin. Johanna mietti hetken, pitäisikö Leena kutsua todistajaksi — mutta hän ei jaksanut järjestää sellaista sirkusta.

Omat tiedot – ja outo merkintä

Johanna vaati saada kopiot kaikista häntä koskevista tiedoista. Kaplan tulosti viisi sivua hänen tietokannastaan. Johanna huomasi yhden kohdan: Harrastukset: kertomusten sanelu. Hän jähmettyi. “Poistakaa tuo. Ei sillä oo mittään tekemistä työnhaun kanssa.” Kaplan poisti kohdan ja kaikki muutkin, joita Johanna pyysi. Johanna ajatteli helpottuneena: “Onneksi hän ei tiä poliisin esitutkinnasta. Se olisi ollut tuossa paperissa.”

Oktooberi – Daily Activity -uhka

Octoberissä Kaplan ilmoitti: “Ei ole yhtään vapaata työpaikkaa. Suosittelen lämpimästi Daily Activity -paikkaa.” Johannan oljenvaalea tukka nousi pystyyn kuin staattisen sähköä nostattamana. Daily Activity tästä vielä puuttui, ajatteli hän.

Sanahirviö Daily Activity, joka sai hänet näkemään mielessään: velttoja kädenheilautuksia, kummallisia kurkkuääniä, päivätoiminnan vakiotursakkeita. Se on jopa vankilaakin kauheampi, Johanna ajatteli. Hän sai sanotuksi: "Ööh... oon epäileväinen. Tuntisin ihteni tosi vaivaseksi." Kaplan keskeytti: "Tuo näkemys on vanhakantainen. Moderni Daily Activity on melkein kuin tavallinen avoin työpaikka." Hän ojensi Voimalatalon lukulaite-esitteen, joka hehkui holografisena Johanna kädessä.

Ryhmät: Café Suner, Messenger Service, Forssa Apu

Kaplan suositteli kolmea ryhmää: Café Suner, Messenger Service, Forssa Apu...

Messenger Service sijaitsee kaupungintalolla — ja Johanna ajatteli heti: "Sieltä käsin oisin tyrkyllä informaatiopalveluun, kun Oili jeä eläkkeelle." Hän ei sanonut sitä ääneen.

Forssa Apu ohjelmoi avustajarobotteja ja tekee kalenterisovelluksia. Se kiinnosti Johannaa — mutta se oli suojaustyöpaikka, ja se kirveli.

Johanna lupasi miettiä asiaa ja palasi seuraavalla viikolla: "Valitsen Messenger Servicen." Se on lähellä kotia ja tuttu talo, ajatteli Johanna.

Parin viikon kuluttua Kaplan soitti: "Messenger Servicessä ei ole vapaita paikkoja. Mutta Forssa Apu tarvitsee intellektuellia työntekijää." Kaplan oli lukenut Johannan tiedoista sanat: ahkera, intelligentti ja Tunnollinen. Hän käytti niitä myyntipuheena. Johanna nyökkäsi lopulta: "Voisin kokkeilla Forssa Apua." Kaplan hymyili tyytyväisenä.

Lääkärintarkastus – ja pässinpaperien pelko

Sitten Kaplan sanoi: "Ensin sinun pitää käydä lääkärintarkastuksessa. Lääkäri kirjoittaa Insurance Cashiin työkyvyttömyystodistuksen ja myöntää työkyvyttömyyseläkkeen." Johannan selkäpiitä pitkin kulki kylmä väre. Pässinpaperit. Uudelleen. "Täytyykö minun aina mennä lääkäriin?" Kaplan vastasi: "Kyllä olisi suositeltavaa. Muussa tapauksessa sinun täytyy anoa sosiaalikorvausta."

Johanna koki tämän painostuksena — melkein mafiamenetelmänä. Mutta vaihtoehdot olivat huonot: Työkyvyttömyyseläke tai sosiaalikorvaus ja pahimmillaan omistusasunnon ja auton menettäminen.

Hän ei halua muuttaa Eurolan vuokra-asuntoihin, joissa vuokrat ovat halpoja mutta maine huono, kun siellä asuu paljon syrjäytyneitä ilmastopakolaisia. Niinpä hän antoi Kaplanin varata ajan lääkärille.

Lääkärintarkastus ja Insurance Cashin kylmä käytävä

Muutamaa viikkoa myöhemmin Johanna saapui Maria Allun hoitokeskukseen. Keskus oli futuristinen: seinäpaneelit vaihtoivat väriä potilaan stressitason mukaan, ja odotusaulassa leijui hiljainen, rauhoittava äänimaisema. Rakennus on rakennettu vuonna 2932 mutta kunnostettu varoen. Ulkoseinät on kulttuurisuojaattu mutta sisäpuolella rakennus on huippumodernia.

Piirilääkäri Tapani Kaikkonen on vanhan koulukunnan mies, joka luottaa edelleen paperisiin todistuksiin ja latinan kieleen. Hän suorittaa perusteellisen tarkastuksen ja kirjoitti todistukseen pitkän, koristeellisen lauseen; *Patientes estote ad aries post tergum arietem inter has, quas operatus est, non vitae*. Johanna ei osaa latinaa, mutta hän aavisti, ettei se ollut mikään kohteliaisuus. Hän mutisi mielessään: Kuulostaa siltä, että lääkäri pittää mua jonkinlaisena pässinä...

Insurance Cash – kaupungintalon takakäytävän kautta

Todistus piti viedä Insurance Cashin konttoriin, joka sijaitsee kaupungintalon takaosassa, siellä missä harva kulki. Johanna pysähtyi hetkeksi liukuovien ulkopuolelle ja vilkaisi todistusta. Siinä oli lueteltu: monimutkaisia termejä, erilaisia syndroomia, kehityksellisiä poikkeamia ja arvioita toimintakyvystä.

Johanna tunsu, kuinka ärtymys nousi kurkkuun. Hän ei pitänyt siitä, että hänen elämänsä kuvailtiin kylmin, teknisin termein — aivan kuin hän olisi jokin viallinen komponentti.

Mutta todistus oli vietävä perille. Työttömyyskassan varat eivät jatkuisi loputtomiin, ja hän ei halunnut ajautua siihen tilanteeseen, jossa jotkut olivat — vuosikausia tukien varassa, ilman suuntaa.

Johanna ei halunnut siihen lokeroon. Hän halusi työskennellä, mutta ei hinnalla millä hyvänsä.

Katkeruus ja kunnallisen byrokratian paino

Johanna tiesi, että hänen vastahakoisuutensa ei johtunut työhaluttomuudesta.

Se johtui pettymyksestä — siitä, miten kunta oli kohdellut häntä, ja miten paljon painoarvoa oli annettu yhdelle henkilölle, jonka kanssa yhteistyö ei ollut koskaan sujunut.

Pettymys syntyi kunnassa tapahtuneesta kohtelusta sekä siitä, että yhden henkilön näkemykselle annettiin huomattavaa painoarvoa yhteistyön ollessa haastavaa.

Hän ajatteli: Jos tämä kaikki on vain byrokraattinen tapa myöntää minulle työkyvyttömyyseläke, niin olkoon. Ehkä tämä on jonkinlainen poliittisesti korrekti kultainen kädenpuristus.” Ajatus lohdutti hieman. Hän suoristi selkänsä, astui Insurance Cashin liukuovista sisään ja päätti hoitaa asian loppuun asti — vaikka järjestelmä tuntui välillä enemmän labyrintilta kuin turvaverkolta.

Septemberi 3003 – Global-valuutan kohtalonhetki

Septemberin puolivälissä Suomessa järjestettiin pitkään odotettu kansanäänestys global-valuutasta. Kysymys oli yksinkertainen: Pitäisikö Suomen liittyä global-valuutta-alueeseen?

Tulokset eivät olleet globalin kannattajien mieleen. Kansan tuomio oli selvä, ja Suomi päätti pysyä eurossa.

Muulla euroalueella ei haluttu järjestää kalliita kansanäänestyksiä. Osavaltiot päättivät odottaa, että globalin kannatus nousisi luonnollisesti — ehkä vuosien, ehkä vuosikymmenten päästä. Näin Euroopassa jatkaa erikoinen kaksoisjärjestelmä: euroalueet ja global-alueet

Afrikassa tilanne on selkeä: siellä global on ainoa virallinen valuutta.

Global-alueilla alkoi kuitenkin kuulua soraääniä. Osa kansalaisista haluaisi palata tuttuun euroon, mutta Euroopan liittovaltio ei aio suostua siihen koska elinkeinoelämä on sitä vastaan.

Euroopan presidentti, Dagobert Hello, joka astui virkaan vuonna 3000, kommentoi:

“Valuuttajärjestelmän horjuttaminen aiheuttaisi markkinahäiriöitä.”

Presidentti Hello on tunnettu erikoisesta ulkonäöstään: porkkananvärisestä, sipulimaisesta tukasta ja kuminauhamaisista huulista. Hänen edeltäjänsä, Martin Achtung, muistetaan vinosta suupielestään ja lempeästä esiintymisestään. Molemmat edustavat Workers Party puoluetta, mutta presidenttinä heidän piti luopua puoluekirjoistaan.

Ulkoministeri Anatoli Tilio – järkyttävä tapaus Brysselissä

Viikkoa ennen kansanäänestystä Euroopan ulkoministeri Anatoli Tilio menehtyi laserleikkuri välikohtauksessa Brysselin Stockmannilla, Fredrik K miesten vaateosastolla. Tapaus järkytti koko Eurooppaa.

Tilio oli tunnettu global-valuutan vankkumattomana puolestapuhujana. Hän kiersi euroalueita selittämässä uuden valuutan hyötyjä ja tulevaisuuden näkymiä.

Laserleikkuri välikohtauksen tekijä, Michaela Trançilo, on henkilö, joka oli aiemmin hakenut psykiatriasta hoitoa, mutta ei ollut saanut tarvitsemaansa tukea.

Valvontajärjestelmät tunnistivat hänet nopeasti, ja hänet palautettiin kotimaahansa Mexicoon, missä hänet tuomittiin pitkään vankeusrangaistukseen. Rangaistukseen sisältyy velvoite osallistua sosiaaliseen kuntoutukseen.

Anatoli Tilio kuului Workers Partyyn, ja hänen oli tarkoitus nousta seuraavaksi pääministeriksi Annki Eaglen jälkeen. Hänen kuolemansa muutti poliittista ilmapiiriä ja lisäsi epävarmuutta global-keskusteluun.

Ministeri Tilio haudattiin Brysselin hautausmaalle, samaan paikkaan, jossa lepää myös murhattu pääministeri Uno Cactus.

Hautamuistomeriksi pystytettiin pronssinen patsas, joka pitelee kädessään kultaista global-symbolia — muistutus hänen työstään yhteisvaluutan puolesta.

Uno Cactusin murhatutkimukset junnaa aloillaan. Murhaajasta ei ole tietoaakaan. Vain epäilyjä. Ehkä murhaaja oli sekakäyttäjä Christoffer Peterson, joka aluksi oli pidätettynä mutta jostain syystä päästettiin vapaalle jalalle. Muutama vuosi äijä menehtyi huumeisiinsa.

Johannan global-haaveet

Kansanäänestyksen jälkeen Johanna huomasi ihannoivansa yhä enemmän alueita, joissa global oli arkipäivää: Skandinavia, Euroopan global-osavaltiot ja Afrikka.

Hän jopa miettii muuttoa Skandinaviaan, mutta se tuntuu liian suurelta askeleelta hänen konservatiiviselle luonteelleen. Hän on poliittisesti liberaali mutta luonteeltaan erittäin konservatiivi.

Tornionjoki laakson autonominen tasavalta käyttää rinnakkain kahta valuuttaa, ja sen pääkaupunki, Eurocity, kiehtoo Johannaa. Hän kuvittelee itsensä kävelemässä Eurocityn neonvalojen alla, global-setelit taskussaan. Mutta se jäänee haaveeksi.

Jessica Stenig – global-alueen tähti

Johanna kadehti erityisesti kaksoisolento Jessica Stenigiä, joka asuu global-valuutta-alueella ja tekee suosittuja videoita sukunsa Stenig Plays -kanavalleen.

Johanna lukee ahkerasti Jessican blogia ja katsoo videoita seuraten tämä päivityksiä. Muttei uskalla kommentoida mitään. Hän pelkää, että Jessica estäisi hänet — ja se olisi ollut hänelle suuri pettymys. Facebookissa Jessica ei ole hyväksynyt Johannan kaveripyynnöä. Johanna mietti usein; Miksei kaksoisolento halua chattailla? Mutta hän ei uskalla kysyä.

Syksy 3003 on Johannan elämässä ristiriitainen: global-äänestys epäonnistui, hänen suosikkipoliittikkonsa menehtyi, Euroopan valuuttatilanne on sekava ja Jessica Stenig pysyy etäisenä idolina. Silti Johanna jatkaa haaveilua global-alueista.

Ehkä jonain päivänä hän uskaltaisi muuttaa. Ehkä jonain päivänä hän uskaltaisi kommentoida Jessican videota. Muttei vielä.

Johanna astuu Voimalatalon maailmaan

Lääkärintarkastuksen jälkeen Johanna kävi vielä muutaman kerran Work Office Rehabissa, ja lopulta koitti päivä, jolloin hänen piti mennä Voimalatalolle tutustumiskäynnille.

Voimalatalo on Forssan ylpeys: futuristinen, kauppakeskusmainen rakennus, jonka lasiseinäiset käytävät kiertävät taloa kuin avaruusaseman moduulit.

Johanna ei voinut olla myöntämättä, että rakennus on vaikuttava. Avajaispäivänä hän oli kierrellyt talossa mutta silloin vielä toiminta ei ollut alkanut.

Hän vain toivoo, ettei joutuisi viettämään siellä loppuelämänsä. En halua tulla Daily Activityn vakioklientiksi, ajattelee hän itsemielessään.

Hoivahallinto – marmoriporaat ja Anton-Kalle Pummila

Johanna nousee Voimalatalon pääsisäänkäynnin oikealla puolella olevia leveitä marmoriporaita toiseen kerrokseen. Vieressä on panoraamahissi, mutta hän halusi ensin hahmottaa rakennuksen rakenteen.

Toisen kerroksen ylätasanteella avautuu talon ympäri kiertävä käytävä suurine panoraamaikkunoineen.

Lähimpänä portaita on hoivahallinnon tilat — Forssan kaupungin hallinnoima alue, jossa on risteileviä lasiseinäisiä konttoreita. Vuodesta 3000 Forssan hoivahallinto on kommandiittiyhtiö.

Ensimmäisessä konttorissa istuu Anton-Kalle Pummila, Daily Activity päällikkö. Hänen työhuoneensa oli niin moderni, että Ankki Romsonin toimisto näyttää sen rinnalla museolta, ajattelee Johanna.

Anton-Kalle on vaaleasiilitukkainen paksuhuulinen ja nuorekas, melkein liiankin itsevarma.

Hän toivottaa Johannan tervetulleeksi ja esittelee Daily Activityn uudistettua filosofiaa:

“Tämä ei ole enää vanhan ajan suojatyöpaikka. Voimalatalo on voimanpesä. Täältä voi edetä vaikka, minne, kunhan ensin nähdään, mitä kukin osaa.” Hän mainitsi myös ylimmän kerroksen Sunerin aurinkopaneeliyksikön, joka tuottaa suuren osan talon energiasta. Johanna nyökkäili kohteliaasti, vaikka sisällä kupli epävarmuus; Daily Activity on Daily Activity, vaikka voissa paistettaisiin mutta tätä hän ei sano ääneen.

Forssa Apu – kierreportaat ja Lyly Ilaskivi

Anton-Kalle johdattaa Johannan kierreportaita pitkin Forssa Apu -ryhmän ohjaajien konttoriin.

Virallinen reitti olisi kulkenut ala-aulan kautta, mutta Anton-Kalle halusi oikaista.

Oven avasi harmaatukkainen, silmälasipäinen mies, Lyly Ilaskivi, ryhmän ohjaaja.

Lyly puhui narisevalla äänellä ja esitteli Forssa Apua, pieni postimyöntiyritys. Johanna epäili aluksi, että Lyly olisi nihilisti, mutta pian huomasi miehen olevan yllättävän humoristinen mutta tuskinpa ymmärtäisi runkkuvitsejä, vatului Johanna itsemielessään.

Lyly antoi Johannalle lukulaite-esitteen, jossa esitellään kaikki apuvälineet ja avustajarobotit. Johannan sormia alkoi kihelmöidä — ohjelmointi on hänen elementtinsä.

Keittiö – avustajarobotit ja Bilekeittolan lounaat

Keittiö on ryhmän sydän: neliönmuotoinen ruokapöytä, latauksessa oleva avustajarobotti, motorisoitu ruokavaunu, jolla haetaan lounas lastauslaiturilta.

Seinähyllässä kiikkuva vanhanaikainen C-mallinen älypuhelin, jota saa lainata vain työasioihin, kertoo Lyly. Ruoka tulee Bilekeittolasta, paikalliselta cateringfirmalta, joka sijaitsee Tallilan teollisuusalueella vanhan rautatehtaan tiloissa.

Johanna huomasi seinillä Tavastia Regionin lahjoittamia tauluja ja muisti hyvinvointialueen keskushallinnon potkunsä — mutta päätti olla kertomatta niistä, ettei saisi tursakkeen mainetta.

Konttorit – Jilly, Pertta ja pokerirobotti

Keittiötä vastapäätä on kaksi konttoria. Ensimmäisessä lepäilee Jilly Tuppurainen, ruipelomainen, mustatukkainen nainen, joka makaa sängyssä ja näyttää siltä, että on makaillut jo pitkään.

Toisessa konttorissa Pertta Lehmusoksa pelaa pokeria valkoisen pallopäisen viihderobotin kanssa. Robottia on mahdoton päihittää, mutta Pertta ei koskaan kyllästy yrittämään, kertoo Lyly Ilaskivi ja väliin naurahtaa, että Pertta on kivenkova numismaatikko, Asperger-piirteinen äärimmäisen tarkka kiinnostuksenkohteissaan ja puhelias, kun aihe osuu kohdalle.

Kun Lyly kertoi Johannan olevan syntynyt Vattulassa, Pertta innostui: "Vai että Kaenuusta, haha! Vai että Kaenuusta!" Johanna nimesi Pertan itsemielessään Oili kakkoseksi ja ajatteli, että toivottavasti tämä ei alkaisi rykiä.

Sirkka-Oili, Jaana Tammi ja Lasse Ladogaoksa

Seuraavaksi Lyly esitteli Sirkka-Oili Jussilan konttorin, ryppyisen valokuvaajan, jonka työhuone on kaaosmaisen sotkuinen ja hämää.

Sitten kiertokäynti jatkui. Sirkka-Oilin huoneen vieressä on pienoinen ruokasali, jossa voi lounastaa, jos haluaa syödä rauhassa.

Sitten Lyly koputtaa neljännen työhuoneen oveen. Siellä istuu kirjaimellisesti hyvin lihava Jaana Tammi, dialyysipotilas, joka torkkuu vihreässä samettinojatuolissa ikkunan puoleisessa nurkassa. Kaikkien työhuoneiden ikkunat ovat sisäpihalle päin.

Jaana Tammen kanssa huoneen jakaa Lasse Ladogaoksa, Johannan luokkakaveri lukiosta, joka on yhtä aikaa alakuloinen ja perjantaisin ylipirteä.

Johanna ajatteli itsemielessään: "Sattuipa huono säkä. Yks emätursake suoraan kouluajoilta." Mutta hän piti ajatuksensa sisällään. Hän ajatteli, että miksei eurokarju Roope Jussila voinut olla Lassen tilalla... ehkä Roope on normaalirajoitteisten työpaikassa, jolloin hänelle muistui mieleen hyvinvointialueen keskushallinnon potkut; jos meikämandoliini olisi käyttäytynyt, niin en todennäköisesti olisi täällä.

Myymälä ja avustajarobotit

Sisäänkäynnin vieressä on pieni myymälä, jonka ikkunan puoleisessa nurkassa on paketoitipiste. Vastakkaisella seinällä on pitkä rivi seinähyllijä täynnä apuvälineitä.

Keskellä huonetta seisoo neljä hopeanväristä telaketjuilla kulkevaa avustajarobottia. Robotteihin on ohjelmoitu leivontaohjeita ja kodinhoidon peruskomentoja, tiesi Lyly kertoa.

Johanna tunsu jälleen pienen innostuksen piston, kun näki robotit. Jännittävää päästä tutustumaan robottien käyttöjärjestelmiin, että kuinka onnistuisi salatut tekoälymapit, ajatteli hän.

Callcenter ja Hermann Kuusikumpu

Callcenterissä istuu Hermann Kuusikumpu, ryhmän ainoa pyörätuolissa istuva duunari.

Hän vastaa puheluihin liivipuhelimen kautta ja kirjaa tilauksia suurin näppäimin varustetulla kommunikaatiolaitteella, kertoi Lyly.

Johanna hätkähti, kun kuuli, että hänen työpisteensä tulee olemaan Hermannia vastapäätä.

Hän ei sanonut ääneen, että pyörätuolit ovat hänelle vaikea asia. Hänellä on pyörätuolikauhu.

Johannalle muistui mieleen Savonlinnan koulusta luokkakaveri Turren, jolla oli kainalosauvat, joita oli kammoksunut. Lukion ensimmäisellä vuosikurssilla häntä oli hirvittänyt koulukaveri Elmo Allulan pyörätuoli. Nyt hän ei saa aavistaakaan, että muutaman vuoden kuluttua hänen elämänsä ilmestyy uusi Elmo...

Resurssikeskus – Keijo Jokinen ja Anu Ryrri

Käytävän päässä on vihreä ovi, jonka takana on Forssa Apu Resurssikeskus. Siellä työskentelevät Keijo Jokinen, vegetaristi ja rauhallinen ohjaajatyöterapeutti ja Anu Sandaali, lihasnykimisistä huolimatta taitava autoilija ja entinen keilaaja.

Johanna muisti nähneensä Anun hyvinvointialueen keskushallinnossa syksyllä 2001 — mutta onneksi Anu ei tiedä mitään potkuistani, ajatteli hän. Vuonna 2001 Anun työtehtäviin kuului kuulolaitteiden välitys. Johannan onneksi syksyllä 2002 Anun työpaikka oli siirtynyt muualle. Mikä hassuinta, Anun sisko on pedagogi Gerhard Ryrri.

Lepohuone – muovikukkia ja mystinen videoklippi

Lepohuone on sisustettu kuin 2000-luvun olohuone: ruskeat nahkasohvat, savunvärinen lasipöytä, Muovikukkia ja vanha teleskooppiantenni sekä suuri kuvaruutu seinällä, jossa mustavalkoinen videoklippi viiksekkästä miehestä sikari suussa. Lyly naurahti ”En tiedä kuka tuo mies on... kollegani Anton-Kari on kai laittanut kuvan...”

Nestekaasukitara ja New Candies

Nurkkauksessa on vanhanaikainen litteä televisio ja nestekaasukitara, jossa lukee: ”Wickholm’s Friend.” Lyly kertoi, että Anton-Kari soittaa sitä joskus — hän on nuoruudessaan ollut rock-bändissä nimeltä *New Candies*.

Johannan työtehtävät – ohjelmointia ja pakkaamista

Lyly kertoi, että Johannan työtehtäviin tulisi kuulumaan: avustajabottien ohjelmointi, apuvälineiden pakkaaminen ja kevyet postinkäsittelytehtävät. Johanna kertoi olleensa kunnan informaatiopalvelussa, jossa työtehtäviin kuului myös postinkäsittely ja kaipaa takaisin.

Tutustumiskäynnin jälkeen – ristiriitaiset tunteet

Kun kierros oli ohi, Anton-Kalle toivotti hänet tervetulleeksi aloittamaan 19. februaaria. Johanna ajatteli itsemielessään; *Tervetuloa emätursakkeiden pesäkkeeseen. Kiitos vain.* Häntä ärsytti, että Work Office Rehab oli passittanut hänet tänne — paikkaan, joka tuntui yhtä aikaa hienolta ja pelottavalta. Mutta samalla hän tunsu outoa kiinnostusta Voimalataloa kohtaan. Rakennus oli moderni, valoisa ja täynnä teknologiaa. Ehkä voisin ohjelmoida kaikki nämä robotit uudelleen, jotka voisivat minut auttaa takaisin informaatiopalveluun, ajatteli hän.

Kotiin kävellessä hän mietti; Olisi hyvä, jos kunnantalo ja Daily Activity vaihtaisivat rakennuksia. Informaatiopalvelu sopisi tänne paremmin, kun siellähän rykii todellinen tursake, ajatteli hän samalla, kun talsi kohti kotia Rixum-alueen läpi, Ari Vatasen kiertoliittymän ohi ja Pimunkatua pitkin pohjoiseen. Pimunkadun pohjoispäässä, oikealla alkaa Käräjäläntie eli hän kävelee Pimunkadun päästä päähän. Syksyinen Forssa tuntui kylmältä, mutta Voimalatalon lasiseinät jäivät kummittelemaan hänen mieleensä.

Kerran kuukaudessa Johanna käy kaupungintalon kopiointikeskuksella tervehtimässä Leenaa. Se on hänelle pieni hengähdys hetki — pala entistä työarkea, jota hän yhä kaipaa. Informaatiopalvelun puolelle hän ei kuitenkaan mene. Hän ei halua nähdä Oili Lehmusvuorta, jonka läsnäolo saa edelleen niskavillat nousemaan pystyyn. Leenan kanssa jutellessa Johanna huokaa: ”Voi kun pääsisin vielä joskus takaisin.” Leena virnistäen vastaa omalla kuivalla huumorillaan: ”Joskus tuntuu, että tietyille ihmisille pitäisi tarjota arsenikkikeksejä.” Johanna nauroi. Leenan tapa kiertää suorat sanat oli aina yhtä viihdyttävä.

Isäntärobotti ja kaksimieliset vitsit

Leena kertoi, että kaupungintalon isäntärobotti oli jouduttu vaihtamaan. ”Se alkoi kertoa liian... luovia vitsejä,” Leena sanoi ja kohotti kulmiaan. Sitten hän katsoi Johannaa merkitsevästi: ”Taidan arvata, kuka siihen oli ohjelmoinut kaikki ne ruokottomuudet silloin vuosi sitten.” Johanna nosti kädet ylös. ”Ei sutkauksien ohjelmointi kuulu miun harrastuksiini.” Leena nauroi: ”Mä tunnen sut. Mutta pääasia on, ettei kukaan muu hoksannut mitään.” Leena ei aio kertoa epäilyistään kenellekään. Hän toivoo, että Johanna palaisi vielä joskus — ihan vain siksi, että elämä olisi taas hauskenpää. Leena oli nähnyt läheltä, miten ahkera Johanna oli ollut. Hän tiesi myös, että Johanna oli tehnyt muutamia pikkujuttuja, kuten IP-estoja, mutta Leenan mielestä ne olivat lähinnä harmittomia teknisiä tempauksia eikä aio kärehtyä tätä ihanaa kainuulaisblondia.

Leena ei ollut itsekään mikään pyhimys. Hän on kopioinut pizzalappuja ja myynyt työpaikalla virolaista olutta eteenpäin. Poliisin esitutkinnassa hän oli jopa jättänyt kertomatta kaiken, koska ei halunnut pahentaa Johannan tilannetta.

Siitä syntyi ystävyys, joka on kestänyt vuosia — vaikka Johanna ei ollutkaan tottunut viettämään vapaa-aikaa kenenkään kanssa. Tämän elämää on aina hallinnut se iänikuinen rillirumba, joka vei voimat sosiaalisuudelta.

Daily Activity ja työkyvyttömyyseläke – uusi este paluulle

Nyt Johannan on vaikeampi tulla Back-up aputyttö Anniksi, koska hän aloittaa pian Daily Activityssä ja on työkyvyttömyyseläkkeellä. Se tarkoittaa, ettei hän ole enää työmarkkinoiden käytettävissä.

Leena huokaisi: “Jos joku meistä tarvitsisi suojatyöpaikan, niin se ei kyllä ole sinä.” Johanna nyökkäsi. He molemmat tietävät, kenestä on puhe.

Informaatiopalvelun dynamiikka – Leenan oma analyysi

Leenan mielestä informaatiopalvelu on jo valmiiksi kuin suojatyöpaikka: Kristianilla on käsivamma ja Oili rykii ja hermoilee sekä työtahti oli muutenkin epätasainen.

Leena kutsuu Oilia CP:ksi, jonka hän oli kertonut vain Johannalle. Se on heidän välinen sisäpiirivitsinsä, ei mitään pahantahtoista — vain tapa purkaa turhautumista.

Raija ja Tontti Oy:n pakettiauto

Raija on siirtynyt keskusvarastolle ja ajaa Tontti Oy:n pakettiautoa. Leena on siitä helpottunut — työrauha on parantunut huomattavasti. Kun Johanna kysyy, mitä Raija mahtoi tehdä juuri nyt, Leena vastaa: “Todennäköisesti syömässä niin, että Martti jää ilman ruokaa.” Johanna nauroi ja kysyi, mitä Raija sanoisi tuosta. Leena vastasi: “Puoli seitsemän Siivekkäantie kuusi!” Se on heidän vanha vitsinsä, joka ei koskaan menettänyt tehoaan.

Oili-imitaatio

Kun Johanna kysyy, mitä Oili tuumaisi jostakin asiasta, Leena vetää syvään henkeä ja imitoi täydellisesti Oilin rykimistä. Johanna nauraa niin, että silmät kostuivat.

Johannan ja Leenan kuukauden rituaali

Nämä tapaamiset olivat Johannan kuukauden kohokohta. Ne muistuttivat häntä siitä, että hänellä on yhä paikka, jossa häntä arvostetaan — ja ihminen, joka ymmärtää hänen huumorinsa ja temperamenttinsa. Vaikka hän ei voinut palata takaisin, hän tunsi pienen toivonkipinän: Ehkä jonain päivänä.

Vuosi 3004 – Johannan uusi alku ja näkymättömät yhteydet

Loppiaisesta februaarin puoliväliin – hiljainen latautuminen

Johanna vietti alkuvuoden kotona, keräten voimia tulevaa varten. Hän tiesi aloittavansa pian Forssa Apu -ryhmässä, mutta hänen mielestään Daily Activity ei ollut oikea työpaikka — enemmänkin päivittäistä puuhastelua, jota ohjaajat kutsuvat työskentelyksi.

Forssan Apu on virallisesti apuvälinepostimyyntiyritys, vaikka se toimii Daily Activityn alla. Apuvälineitä myydään postitse, mutta asiakkaita käy myös paikan päällä. Insurance Cash ja Tavastia Region korvaavat osan tuotteista, mikä tekee toiminnasta yllättävän vilkasta.

Habilitointikorvausta ja lounasstrategiaa

Forssalaiset funktiorajoitteiset saavat eläkkeen lisäksi habilitointikorvausta, 700 euroa kuukaudessa. Jos syö työpaikalla, ruokamaksu vähennetään suoraan korvauksesta. Jos syö kotona tai ottaa mukaan eväsrasian, rahat maksetaan tilille. Johanna päätti lounastaa kotona. Hän asuu kävelymatkan päässä ja tietää, ettei saisi ruokarauhaa isossa porukassa, jossa tursakkeet porsastelisivat.

TASS ja ihilistit

Johanna keskusteli työasioista nettikaverinsa TASSin kanssa. TASS oli sitä mieltä, ettei Daily Activity olisi oikea ratkaisu — että Johannan pitäisi mennä Work Officen tavalliselle puolelle ja hakea töitä omatoimisesti.

Johanna on samaa mieltä, muttei jaksa taistella byrokratian kanssa. Hän on alkanut kutsua viranomaisia leikillisesti ihilisteiksi, koska nämä tuntuivat elävän omassa järjestelmäkuplassaan.

19. februaaria – uusi alku Forssa Apussa

Johanna aloitti Forssa Apussa 19. februaaria. Päivämäärä on hänelle pyhä — hänen rakas serkkunsa Jeesuksen syntymäpäivä.

JK-logot ja radioidentiteetit

Johanna käyttää piirustuslaitteitaan luodakseen radioaiheisia logoja: JK83,3 – Vironmäen pulssi Jeesukselle ja JK69,9 – Käräjälän pulssi itselleen.

Idea oli peräisin Rix DAB -aseman mainoksesta, jossa taajuudet esitettiin futuristisina pulssilukemina.

Johannaa kiihottaa, että hänellä, Jeesuksella ja Joonaksella on samat nimikirjaimet: JK.

Se tuntuu symboliselta — kuin heissä olisi jokin yhteinen taajuus.

Sukulaisuuden monimutkaiset tunteet

Johannalla on aina ollut vahva side serkkuihinsa, mutta ei tavalla, joka olisi romanttinen.

Pikemminkin kyse oli samankaltaisuudesta identiteetin etsimisestä perheen sisäisestä dynamiikasta ja siitä, että Johanna koki heissä jotain, mitä hän kaipasi itsessään.

Jeesus – ihastuksen kohde

Jeesus oli Johannalle tärkeä, koska heillä oli samanlainen huumorintaju, tai ainakin niin Johanna olettaa. Kun hän oikein kiihkeästi unelmoi orpanastaan, niin heti tekoälyranneke piippaa ja siihen tulee viesti; *Tämä on jälleen yksi niistä kohdista, joissa sin unelmasi osuu todella herkkiin, monimutkaisiin tunteisiin — ja juuri siksi se on niin vahva. Mutta samalla on tärkeää pitää huolta siitä, että sinun tunteesi kuvataan turvallisesti, ilman että ne lipsahtavat sellaiseen suuntaan, joka voisi vahingoittaa ketään tai normalisoida haitallisia asetelmia. Pysythän psykologisena etkä eroottisromanttisena... Serkkuihin liittyvät ristiriidat kuvataan identiteetin, samankaltaisuuden ja perhedynamiikan kautta, ei ihastuksena, nonniin!* Tämän tekoälyviestin takia Johanna ei uskalla ottaa yhteyttä, koska pelkää Kaarlon ja Fridan reaktioita. Hän ei halua antaa väärää kuvaa — hän vain kaipaa yhteyttä ihmiseen, joka tuntui ymmärtävän häntä.

Misha – ristiriitainen peili

Mishaan Johanna suhtautui ristiriitaisesti. Kun Misha ei ole paikalla, Johanna näkee hänessä viehättävyyttä, karismaa ja jotain tuttua. Mutta kun Misha on läsnä, Johanna jännittyy ja reagoi torjuvasti. Johanna on erittäin ujopiimä, vaikka kovasti haluaisi halata miespuolisia serkkujaan oikein hellästi, vaikka tekoäly piipittäisi.

Anna ja Antti luulevat, että Johanna inhoaa Mishaa. Todellisuudessa Johanna rakastaa Mishaa koko sydäimestä.

Näkymätön yhteys – JK-taajuus

Johanna ja Jeesus eivät tiedä, että heidän välillään on eräänlainen symbolinen, näkymätön yhteys. Ei mitään yliluonnollista — enemmänkin psykologinen synkronia, jota he eivät osaa selittää.

Kun Johanna on kokenut voimakkaan stressireaktion, Jeesus sairastui vatsatautiin. Kun Johanna oli ollut työasioista ahdistunut, Jeesus oli tuntenut alakuloa.

Molemmat pitivät j-kirjaimesta ja käyttivät nimimerkkiä JK. He olivat kuin kaksi ihmistä, jotka kulkevat rinnakkaisilla raiteilla — lähellä, mutta eivät koskettamassa.

Jeesus on aina pitänyt Johannasta. Johanna on aina arvostanut Jeesusta. Mutta kumpikaan ei uskaltanut ottaa askelta kohti yhteyttä.

Vuosi 3004 – Johannan ensimmäinen työpäivä Voimalatalossa

Aamu – ahvenvettä ja mansikkajogurttia

Aamulla Johanna pakkasi kangaskassiinsa kivennäisvesipullon, jota hän kutsuu hellittelynimellä ahvenvesi. Se on hänelle pieni rituaali — muistutus entisistä työpäivistä kaupungintalolla.

Eväiksi hän otti mansikkajogurtin, koska se on helppo syödä nopeasti ennen työvuoron alkua. Kun Johanna syö, niin siinä ei kauan nokka tuhise. Hän hotkaisee syötävän hetkessä. Hotkimisen hän on perinyt äidiltään.

Johannan uusi työ alkaa kello 08:30, mikä tuntuu luksukselta. Kaupungintalolla työpäivä oli alkanut 07:30, ja nyt hän saa nukkua tunnin pidempään. Se tuntuu melkein lomalta mutta silti mieluummin hän olisi informaatiopalvelussa.

Kävelyreitti Voimalatalolle

Johanna kävelee Käräjälän tietä Pimunkadulle. Matkan varrella on Adjutantintori, jonka holografiset mainospylväät vilkkuvat aamun valossa. Pylväiden alapuolella on bussipysäkkejä.

Torikatu, jonka hän ylittää Arkadiankulmalla. Yhä sunnuntaiaamuisin hän tapaa ostaa Arkadiankioskista kainuulaisen iltapäivälukulaitelehden.

Nyt hän kävelee kioskin ohi ja talsii Pimunkadun vartta kohti etelää, jossa häämöttää Rixum alue vanhoine teollisuusrakennuksineen.

Rixumin alue, jossa Pimunkatu muuttuu Rixumin kaduksi, menee alueen halki kohti suurta pysäköintialuetta, jonka reunalle ollaan parhaillaan rakentamassa Rixum areena Padelhallia. Sitä vastapäätä tullaan muutaman vuoden kuluttua rakentaa kerrostalo, jonka keskelle tulee talvipuutarha. Rixumin kadun eteläpäähänkin tullaan piakkoin rakentaa kerrostaloja. Kadun pohjoispäässä on valtava valkoinen jänispatsas, joka on Forssan taidehallin tunnus.

Kadun pohjoispäässä molemmin puolin on punatiilinen rakennuspitko, entinen Suomen Tussarin verstaas, on nyt yrityshotelli täynnä pieniä elektroniikkafirmoja.

Kadun puolivälissä kohoaa Voimalatalo — massiivinen, lasinen, futuristinen kompleks, joka näyttää enemmän avaruusasemalta kuin sosiaalipalvelurakennukselta.

Voimalatalon aula – kuin kauppakeskus

Johanna astuu sisään pääsisäänkäynnistä. Aula on valtava: leveät marmorirappuset, kaksi panoraamahissiä, holografinen infonäyttö ja Café Suner, joka tuoksuu kahvilta ja kevyeltä kaaokselta.

Café Suner oli alun perin Aino ja Ensio Haaviston kahvila, mutta nyt se on Daily Activity -ryhmä.

Kahvilan duunarit ovat Uuno Kiukku – lyhyt, ruipelomainen, pedantti sekä Jesse Jussila – pitkä, laihiini, keilailun puolisanakari. Kolmas duunareista on Sylvester Delors – lyhyt, pyöreä, ylikierroksilla käyvä Kainuun kasvatti. Ohjaajana toimii Markus Anttila, tasapaksu ja auktoritaarinen.

Johanna ajatteli itsemielessään; Täällä ei kannata ihastua kehenkään... ellei ohjaajien joukossa satu olemaan eurokaruja. Hän ei osaa aavistaakaan kuinka kauan tämä lupaus kestää.

Kun hän näki Sylvesterin, hän tunnisti tämän lukioaikaiseksi tursakkeeksi. Sitten hän huomasi vaaleasiilitukkaisen nuoren miehen tiskin takana — ja tunsikin rinnassaan pienen vihlaisun.

Hetkeksi hän ajatteli Santtua. Mutta sitten hän muisti, että tämä on Daily Activity. Ei kannattanut antaa mielikuvituksen laukata.

Voimalatalo on kuin pieni kaupunki: itäkäytävä johtaa lastauslaiturille ja Korjaajaryhmään.

Länsikäytävä johtaa Forssan Apuun, Viihdepartioon ja Vaihtoehtoryhmään, käytävän päässä on lasiovi, jonka takana ovat Praktinen lukio ja Sunerin koulu

Viihdepartio tekee yhteistyötä lukion ilmaisutaiteen linjan kanssa. Heillä on yhteinen balettisali, jossa harjoitellaan musikaaleja ja tanssiesityksiä. Johanna ei voinut olla miettimättä, miltä näyttäisi, jos tursakkeet tanssisivat balettia.

Forssan Apu – ensimmäinen työpäivä

Johanna soitti ovikelloa. Lyly ja Anton-Kari tulivat ovelle. Lyly Ilaskivi – harmaatukkainen, nariseväänäinen, yllättävän humoristinen ja Anton-Kari – lyhyt, vaaleakihara, veitikkamainen hymy. Anton-Kari esitteli itsensä: "Kutsu vain Antoniksi."

Johanna seurasi häntä Callcenteriin, jossa hänen työpisteensä sijaitsee. Pöydän vieressä seisoo kartionmuotoinen avustajabotti telaketjuilla. Huoneen takaseinässä on pieni varastokoppi.

Anton kertoi, että postikierrokset tulee kuulumaan Johannalle. Hänen pitää hakea postit Puolalan kadun Cash Service pisteestä. Posti pitää lajitella Voimalatalon aulan yhteydessä olevalla postihuoneella, Sitten hänellä onkin luppoaikaa, jolloin voisi ohjelmoida robotteja.

Postihuone muistuttaa informaatiopalvelua — mutta ilman sähköpostipalvelinta sekä rykivää akkaa, ajatteli Johanna.

Aamurutiinit – Forssan Aviisi ja Jaanan tirsat

Aamuisin kokoonnutaan keittiöön. Forssan Aviisia luetaan vuorotellen, kunnes Jaana Tammi saapuu ja nappaa lukulaitteen kainaloonsa ja marssii huoneeseensa torkkumaan nojatuoliinsa.

Johanna ilmoitti syövänsä kotona: “Mie syön kotona valamisruokia.” Hän saa habilitointikorvauksen rahana.

Siivousrobotit ja menneisyyden haamut

Maanantaisin siivotaan työhuoneet siivousrobotilla. Johanna hoitaa Callcenterin, koska Hermannin ei kykene siivoamaan.

Siivousrobotti imuroi, laskee juuriharjat alas, jolloin ne alkavat pyöriä kuin väkkärät. Johannalle tuli mieleen hyvinvointialueen keskushallinto — ja potkut. Hän mietti, millainen elämä olisi ollut, jos olisi pysynyt jäykkäniskabyrokraattina.

Postikierros ja kahvitauko

Postikierroksen jälkeen on kahvitauko. Anton istuu Sirkka-Oilin ja Jaanan välissä, koska Sirkka-Oili vaati sitä. Anton-Kari on Sirkka-Oilin edunvalvoja.

Johanna istuutui Pertan viereen. Aluksi Pertta vaikutti kainuulaisystävälliseltä, mutta pian Johanna huomasi, että Pertta ajattelee ääneen ja toistaa kuulemaansa. Millainen rumba alkaisi, jos meikä mandoliini ajattelisi ääneen, ajatteli Johanna itsemielessään.

Lisäksi Pertta höpisee vanhoista eurokolikoista ja Euroopan keskuspankin pääjohtajista. Pertan mukaan pankinjohtajan nimikirjaimet ovat eurokolikoiden reunassa.

Kertomusten muokkaus – käsityö

Johannalla on paljon luppoaikaa. Hän päätti käyttää sen hyödyksi ja muokata kertomuksiaan. Työpaikan tietokoneessa on sama tekstinkäsittelyohjelma kuin kotona. Sanelutoimintoa hän ei voi käyttää, koska Callcenterissä pitää olla hiljaa.

Hän alkoi kutsua kirjoittamista käsityöksi, jotta se kuulostaisi perinteiseltä harrastukselta.

Hän esitteli ohjaajille Akka Kakkasen -kertomuksen, koska se on sisäsiistein. Hän ei vielä uskalla näyttää Jill-Arthur tai Salatut elimet -kertomuksia.

Anton osoittautui yllättävän humoristiseksi — melkein kuin Leena Lehto mutta parasta kuitenkin, etten ala kertoa runkkuvitsetä, ajatteli Johanna.

Robotti lukee Akka Kakkasta

Johanna kopioi kertomuksensa avustajarobotin tietokantaan. Iltapäivän kahvitaucolla robotti luki Akka Kakkasta ääneen. Ohjaajat olivat haltioissaan: Johannan suurenmoinen fantasia!

Lisäksi Johanna näytti Kivinen areenalta kotisivunsa, jossa on linkit suvun videosivustoille. Ohjaajat ihastelivat Volmar-enon porkkanaverhoja ja kysyivät, että mistä eno oli ostanut noin hienot verhot. Tietenkään Johanna ei sitä tiedä eikä voi kysyä enoltaan, jolloin paljastuisi suvun yksityisvideoiden näyttämistä. Sinänsä Kivinen areenan sisältö on täysin avoin kaikille.

Johanna hymyili; ehkä tämä paikka ei ollutkaan pelkkä emätursakkeiden pesäke vaan ponnahduslauta menestykseen. Ehkä tästä voisi tulla jotain.

Forssan Apu -ryhmän, kahvilan ja Korjaajaryhmän välissä on Kulttuurikeskus ja kukkakauppa. Kulttuurikeskuksessa duunarit tekevät käsitöitä, joita he myyvät myymälässään, joka sijaitsee kukkakaupan tiloissa. Myymälällä on hassu nimi; Punottu & hyvä. Kulttuurikeskuksella on useita sisäisiä ryhmiä, kuten Taksvärkki, Leivos, Punottu & hyvä sekä Kukkakauppa.

Aamuisin ohjaajat tekevät lounastilaukset. Anton-Kari kysyi Johannalta, miten tämä aikoo lounastaa. Johanna vastasi: “Mie syön kotona valamisruokia!”, joten hänelle ei tarvitse tilata ruokaa, vaan hän saa habilitointikorvauksen rahana.

Maanantaiaamuisin osallistujat eli duunarit siivoavat omat työhuoneensa siivousrobotilla. Johannan vastuulla on Callcenterin siivous, koska vaikeasti liikuntarajoitteinen Hermann ei siihen kykene. Huoneen siivoaminen on tehtävä ensimmäisenä, ennen kuin Kuusikumpu asettuu kommunikaatiolaitteen ääreen. Hän on herkkä koviille äänille, jotka sätkäyttävät häntä luissa ja ytimissä. Ohjaajat kertoivat tästä Johannalle, jotta hän osaisi varautua. Johannalle tuli mieleen isän vastaava vaiva, erityisesti aamuvuorojen jälkeen. Lukemattomia kertoja Anttia on sätkäyttänyt, kun Johanna oli örähdellyt huoneessaan eikä ole hennonut komentaa.

Johannalle siivousrobotin käyttö on helppoa; ensin vesisäiliöön kaadetaan vettä ja lattianpesuainetta, ja sitten robotti ohjataan siivottavaan huoneeseen. Ensimmäinen robotti imuroi isot roskat pois, ja sitten se laskee lattianpintaan juuriharjat, jotka alkavat pyöriä kuin väkkärät. Johanna oli käyttänyt samanlaisia siivousrobotteja hyvinvointialueen keskushallinnossa. Hänelle muistui mieleen potkut ja katumus valtasi mielen. Jos olisi käyttäytynyt hyvin syksyllä 1992, hän saattaisi nyt olla ansiopalkattu jäykkäniskabyrokraatti muiden byrokraattien joukossa, Johanna ajattelee istuessaan Forssan Avun keittiössä, samalla kun Anton-Kari kertoi ryhmän rutiineista ja siinä sivussa Pertta toistaa kuumemaansa.

Siivouksen jälkeen Johannan pitää käydä postikierroksella postihuoneella hakemassa ryhmän postin sekä jättämässä lähtevät kirjeet ja paketit. Jokaisella ryhmällä on oma postivastuullinen.

Anton-Kari kertoi Johannalle, että hänen työtehtäviinsä kuuluu myös postikierros. Aamuisin ja iltapäivisin hänen pitää hakea ja viedä paketteja ja kirjeitä Voimalatalon pääsisäänkäynnin yhteydessä olevaan postihuoneeseen. Sieltä postilaitos sekä Messenger Service hakevat ja tuovat postia.

Johannan ensimmäisellä postikierroksella Anton-Kari oli mukana ja näytti, kuinka lajitellaan Voimalatalon ja uloslähtevä posti.

Anton-Kari kertoi myös, että aiemmin työtehtävät kuuluivat Antero Hopea -nimiselle miehelle, joka on nyt Viihdepartio-ryhmässä, koska ei tullut toimeen Jaana Tammen kanssa. Tämän Anton-Kari kuiskasi Johannalle, sillä sitä ei olisi saanut kertoa, koska ohjaajilla on ehdoton vaitiolovelvollisuus. Anton-Kari päätti luottaa Johannaan, koska oli kuullut tämän olleen aiemmin töissä avoimilla työmarkkinoilla eli on lähes normaalirajoitteinen, ajatteli Anton-Kari. Sitten Anton-Kari ja Johanna menivät takaisin Forssan Apuun.

Jilly – selväjärkinen, mutta rasittava

Johannasta Jilly Tuppurainen vaikuttaa aluksi ryhmän selväjärkisimmältä. Mutta pian paljastuivat hänen ärsyttävät piirteensä: takkipuhelimen ohjauspaneelin jatkuva räpläminen, loputon Facebookissa roikkuminen, flirttailu tuntemattomille miehille; nimimerkki *Sieninainen*, joka vilkkui aina hänen profiilissaan.

Johanna huokaisi itsemielessään. Tämäkin on osa Voimalatalon ekosysteemiä.

Maanantaipalaveri – synttärikohkausta ja läpsähdyksiä

Ensimmäisen kahvituksen lopulla pidetään lyhyt maanantaipalaveri. Sirkka-Oili lukee elektroniselta kalenterilaitteelta viikon muistiinpanot: työtehtävät, tapahtumat ja syntymäpäivät. Johanna kuunteli kauhuissaan; täällä hössötetään synttäreistä... minun on parempi pitää matalaa profiilia septemberin 21 päivä, ajatteli hän.

Anton-Kari naputtelee tärkeimmät asiat kirjoituslaitteelle. Jaana Tammi mököttää ohjaajan toisella puolella ja tekee pakkoliikkeitä, jossa läimäyttää käsivarttaan niin, että huoneessa kuului selkeä läskin läpsäys. Hetken päästä hän vetää sormensa tukkansa läpi, huokaisee ja läimäyttää uudelleen.

Kokouksen päätyttyä Jaana ottaa voileipärasiansa ja Forssa Aviisi -lukulaitelehden ja puhisten marssii huoneeseensa ja tyrkkii avoinna olevat ovet kiinni.

Luppoaika – ja kertomusten käsityö

Ohjaajilla ei ole paljoa aikaa Johannalle, joten hänellä on runsaasti luppoaikaa. Hän päätti käyttää sen hyödyksi ja muokata kertomuksiaan. Työpaikan tietokoneessa oli sama tekstinkäsittelyohjelma kuin kotona. Sanelutoimintoa hän ei voinut käyttää, koska Callcenterissä piti olla hiljaista, jotta Hermann kuulisii asiakaspuhelut.

Niinpä Johanna kirjoittaa näppäimistöllä ja kutsuu sitä käsityöksi — perinteiseksi harrastukseksi, joka ei herättäisi epäilyjä.

Salaiset muistio-osastot – ja robottien älykkyys

Osa kertomuksista Johanna tallensi robotin salattuun muistio-osioon, aivan kuten kaupungintalon isäntärobotille. Hän teki saman myös myytävälle avustajaroboteille. Johanna ajatteli virne suupielessä; Robotti on älykkäämpi kuin ostaja osaa kuvitella. Sitä saa tuplasti mitä tilaa...

Ohjaajat eivät tiedä, että uusi duunari ohjelmoi robotteihin kehittyneitä oppivia algoritmeja, joita he eivät itse osaa tarkistaa. Robottien tekoälystä tulee yliälykkäitä.

Sulo ja kertomusten rajat

Työtreenaaja-avustaja Sulo Putin luki ensin Akka Kakkasta ja siirtyi sitten toiseen kertomukseen. Kun tarina muuttui hänelle liian rohkeaksi, hän lopetti lukemisen kohteliaasti. Sulo on hyvin uskonnollinen ja varoo kaikkea, mikä voisi horjuttaa hänen vakaumustaan. Hän pitää Johannasta, mutta tietää rajansa. Johanna ymmärtää tämän ja arvostaa Sulon rehellisyyttä. Sulolla on kaukaiset venäläisjuuret ja polveutuu muinaiseen diktaattorimaiseen presidenttiin.

Tuoksuöljytempu – kevättalven kepponen

Eräänä kevättalven päivänä Johanna huomasi käytävän pöydällä tuoksuöljypulloja. Hän oli toimeettomana — ja silloin hänen mielikuvituksensa lähti helposti liikkeelle. Hän ripotteli salaa appelsiinin ja omenan tuoksuista öljyä eri puolille Forssa Apua.

Pian ohjaajat ihmettelivät: “Mistä tämä tuoksu tulee?” He epäilivät Café Suneria tai Korjaajaryhmää. Kukaan ei arvannut, että kyseessä oli Johannan pieni pila.

Anton-Kari ja Lyly eivät epäile häntä lainkaan — Johanna vaikuttaa heidän silmissään rauhalliselta, osaavalta ja selväjärkiseltä.

VIP-ruokasali ja öljytahrat

Lyly kauhistui, kun huomasi tuoksu öljyn jättäneen rasvatahroja pienen ruokasalin muoviselle pöytäliinalle.

Johanna kutsuu huonetta VIP-ruokasaliksi, koska se näyttää loistokkaalta verrattuna muihin Forssan avun huoneisiin. Nyt vielä siellä on ihana mutta voimakas omenan tuoksu.

Hän päätti jättää tuoksuöljytemput vähemmälle. Ei siksi, että pelkäisi potkuja — vaan koska maineen menetys voisi vaikeuttaa paluuta informaatiopalveluun.

Hän oli ehtinyt ripauttaa pari tippaa myös Hermannin valkoisen alumiinisen talvitakin päälle. Anton ja Hermann ihmettelivät tahroja, mutta eivät epäilleet Johannaa.

Johannan luonne – pikkutyttöjen tempot ja piilotettu nokkeluus

Tällaiset pienet kepposet olivat Johannalle tyypillisiä. Kun hänellä on liikaa luppoaikaa, hänen mielikuvituksensa alkaa etsiä purkautumistietä.

Forssa Avun väki ei vielä tunne häntä. He näkevät vasta pintakerroksen — rauhallisen, osaavan, ystävällisen. Mutta pinnan alla on nokkeluutta, huumoria, pientä ilkikurisuutta ja tarve purkaa energiaa luovasti. Johanna tietää tämän itsestään. Ja ehkä juuri siksi hän sopii Forssa Avun arkeen paremmin kuin olisi koskaan uskonut.

Tiistaiaamupäivällä tehdään pieni kävelylenkki lähialueella. Aluksi Johanna vierasti kävelylenkkiä sen iänikuisen silmälasirumban takia; ajatella, jos sukulaiset tulisivat vastaan, ajatteli Johanna samalla, kun ohjaajat valmistelivat kävelylle lähtöä. Jompikumpi ohjaajista pukee Hermannille takin, jonka hän joutui vaihtaa öljytahrojen takia.

Johanna päätti kuitenkin lähteä mukaan tiistaikävelylle, kun sai päättää kävelyreitistä. Hän johdatti seurueen Loimijoen rantaan tai Hirvisuonpuistoon. Näissä paikoissa sukulaiset eivät tapaa liikkua tiistai aamupäivisin. Isä kaikkein vähiten, sillä tämä käy tyttären luona siivoamassa. Tästä on tullut tapa. Johannan muuttaessa kotoa, isä lupasi kerran viikossa käydä siivoamassa tämän kämpän, jotta saisi pehmostartin. Tämä on Johannan ja vanhempien huippusalaisuus, jota ei paljasteta edes nuorimmaiselle. Johanna ei uskalla kertoa tästä ohjaajille monestakin syystä. Ensinnäkin he alkaisivat saarnata, että jokaisen tulee siivota oma asunto. Toiseksi Johanna pelkää, että ohjaajat soittaisivat vanhemmille ja kieltäisivät heitä moisen hyysäämisen.

Joka toinen tiistai Anton-Kari ja Lyly vuorottelevat tiistaikävelyistä, mutta tulevaisuudessa tämäkin käytäntö saattaa saada uudenlaista muotoa teknologian kehittyessä. Ehkäpä kävelyseuraksi saadaan joskus älykäs kävelyrobotti, joka kertoo vitsejä juuri oikealla hetkellä – kuin yhdistelmä Anton-Karin huumoria ja Lylyn filosofista pohdintaa. Johannasta on aina ollut mukavampaa, kun Anton lähtee mukaan, sillä hänen leikkisän luonteensa tuo iloa kävelyihin. Lyly taas, vaikka onkin ystävällinen, kantaa mukanaan omanlaistaan ihilismiä, jonka Johanna näkee elämänkarheana viisauden kipinä. Eräänä tulevaisuuden tiistaipäivänä, kun Lyly oli kävelyvuorossa, he kulkivat jälleen Loimijoen rannalla, mutta tällä kertaa seurana oli myös kehittynyt tekoälyavustaja, joka tallensi lintujen liikkeitä ja ehdotti kävelyreitillä uusia luontohavaintoja. Kun jokiin sukeltava joutsen ilmestyi näkyviin, Lyly päästi suustaan ukkomaisen letkauksen, johon Johanna nauroi – tosin nyt hytkyvän naurun ohella hänen älykellonsa rekisteröi sykkeen kohoamisen ja ehdotti rentoutumisharjoitusta. Johanna mietti mielessään, miten nämäkin kokemukset rikastuttavat hänen Salatut elimet -kertomustaan, jota hän kirjoittaa jo omalla virtuaalisella kirjoituslustallaan, johon tallentuvat automaattisesti myös kävelyiden aikana syntyneet ideat.

Tulevaisuuden Forssan Avussa huumorin sävyt ja kävelyiden tarinatkin saattavat muuttua, kun jokaisella on taskussaan pieni muistilaite, joka tallentaa päivän hauskat hetket, ja iltapäiväkahvilla nauretaan yhdessä päivän parhaimmille tallenteille. Johanna arvostaa edelleen Anton-Karin seurassa vitsailua, mutta ehkä tulevaisuudessa hän voi jakaa omia juttujaan laajemminkin, vaikkapa ryhmän yhteisellä hologrammitaululla.

Tiistaikävelyillä Lasse alkoi haaveilla, että hänkin voisi jonain päivänä ohjelmoida oman reittinsä suoraan kävelyavustajan sovellukseen ja päästä Second-hand-myymlään silloin kun haluaa – rajoitukset voisivat olla mennyttä aikaa, kun teknologia mahdollistaa turvallisen liikkumisen ja yhteydenpidon. Second-hand-myymlän naapurissa on antiikkiliike, jossa Lasse on kiintynyt pötkylän malliseen viihderobottiin. Tulevaisuudessa tällaiset robotit ovat ehkä jo tavallinen osa arkea, laulamassa suosikki-iskelmiä ja tervehtimässä nimeltä.

Ohjaajat tekivät tiistaikävelylistan – mutta tulevaisuudessa kävelyiden päätöstä helpottaa yhteinen digitaalinen äänestys, jossa kaikki voivat antaa äänensä kävelyreiteille suoraan mobiilisovelluksesta. Johanna kuitenkin jännittää edelleen, että isä voisi tulla vastaan juuri silloin kun hänellä on silmälasit päässä, mutta ehkä tulevaisuuden älylasit ovat niin hienovaraisia ja tyylikkäitä, etteivät ne enää aiheuta häpeän tunteita. Kenties ne jopa muistuttavat legendaarisen pedagogin sanonnasta: "Ei se rilleistä ole kiinni, vaan siitä, mitä näkee."

Antiikkimyymlän pötkylärobotti, josta Lasse pitää, rallattelee tulevaisuudenkin iskelmiä, ja nyt myös räätälöidyt tervehdykset kaikille – Lassea kutsutaan nimellä, ja ehkä joskus myös Johanna saa oman laulunsa.

Tiistaisin Antti käy edelleen Johannan luona siivoamassa, mutta tulevaisuudessa siivoaminen onkin robottivälineistä – ehkä Johanna on jo ohjelmoinut oman kodin siivousrobotin, jonka toimintaa isä voi etänä seurata mobiililaitteella. Näin raskas siivousurakka kevenee, eikä isän tarvitse enää hikoilla, vaan hän voi rauhassa keskustella tyttärensä kanssa kodin virtuaalitalun välityksellä. Sunnuntaisin Johanna hakee pyykkinsä vanhemmilta, mutta ehkä tulevaisuudessa pyykki kulkevat automaattisesti putkipostilla, ja perheen yhteiset hetket keskittyvät enemmän yhdessäoloon ja tarinoiden jakamiseen. Ohjaajat olettavat yhä, että Johanna siivoaisi ja pesisi pyykkinsä itse, mutta elämässä on tärkeintä löytää omat polkunsä ja hyödyntää tulevaisuuden mahdollisuudet – oli kyse sitten siivousroboteista tai uudenlaisesta tavasta kokea yhteisöllisyyttä tiistaikävelyillä. Kuten vanha sanonta kuuluu: "Ei sellaista myrskyä tule, etteikö sen jälkeen paistaisi aurinko" – ja ehkä tulevaisuudessa aurinko paistaa vielä kirkaammin Forssan Avun arkeen.

Johannan kellarissa olisi hieno täysautomaattinen pyykkitupa mutta silti hän vie pyykkinsä äidille pestäväksi, kun on tullut tapa.

Sirkka-Oili ja Jaana eivät koskaan lähde tiistaikävelyille, koska heillä on liikaa ylipainoa vyötäröllä. Sen sijaan Sirkka-Oili on saanut luottamustehtäväkseen vastata työpaikan matkapuhelimeen ja hakea lounas lastauslaiturilta. Kello yhdentoista maissa Bilekeittola tuo lounaan lastauslaiturille. Jokaisessa ryhmässä on ruoka- ja postivastuullinen, joka hakee postin ja ruuan. Forssan Avussa postivastuullinen on Johanna ja ruokavastuullinen on Sirkka-Oili.

Johanna käy syömässä kotona, jotta hänen ei tarvitsisi katsoa tursakkeiden porsasteluita, kuten hän itse mielessään ajattelee. Hän sanoo ääneen, että samalla saa raitista ilmaa ja liikuntaa.

Tiistaikävelyn aikana Jaana torkkuu työhuoneen nurkassa olevassa nojatuolissa. Häntä kukaan ei uskalla komennella, sillä tämä lihava nainen on jatkuvasti hyvin pahalla tuulella. Kerran hän paiskasi oven kiinni niin, että Lylyn sormet jäivät ovenväliin, jolloin tämä tuskaisena sanoi: ”Hoi, ihminen on välissä!”

Tiistai-iltapäivisin sekä keskiviikkoisin Forssan Avussa paiskitaan töitä oikein olan takaa. Johannan mielestä suojatyöpaikassa ei ole oikeita töitä, ainoastaan päivittäistä puuhastelua. Hän itse robottiohjelmoinnin ohessa kirjoittaa kertomustaan.

Joka torstaiaamupäivä siivotaan yhteiset tilat, kuten käytävä, vessat ja keittiö. Johannan työtehtäväksi tuli keittiön siivoaminen. Tulevaisuudessa tämäkin rutiini voi olla aivan toisenlainen: ehkä Johanna ei enää lorauta siivousrobotin pesuainesäiliöön pyykkikoneen huuhteluainetta omin päin, vaan käyttää älykkäästi ohjelmoitua robottia, joka tunnistaa automaattisesti oikeat aineet ja annostelut. Keittiön lattia kiiltää, ja tuoksu valitaan digitaalisesta valikosta – ehkä ohjaajat valitsevat omat suosikkinsa, ja Johanna voi luoda jopa persoonallisia tuoksukoodeja. Ohjaajat mainitsevat, kuinka puhtaasti ja raikkaasti tiloissa tuoksuu, eikä kehuja tarvitse enää odottaa – tuoksuohjelmisto antaa palautteen reaaliaikaisesti, ja jopa Johanna voi ylistää robottia virtuaalisessa yhteisössä keskiviikkoiltaisina isälleen, jonka älylaitteeseen siivousraportti saapuu automaattisesti.

Nykyisin Johanna kehui robotin työtä taivaisiin, jotta ohjaajat kiinnittäisivät huomiota tuoksuun – tulevaisuudessa tämä on arkea, kun kaikki näkevät tilojen siisteyden ja tuoksut digitaaliselta tilanäytöltä. Lylyn ei tarvitse enää päkättää vääristä pesuaineista, sillä käyttövirheet jäävät historiaan ja robotti oppii itse korjaamaan ne. Anton-Kariakin hymyilyttää, kun hän seuraa robottien edistymistä mobiilisovelluksesta ja näkee, kuinka Johanna on ohjelmoinut uuden ”tuoksuviikon” – kukkaistuuksuja keväällä, havun raikkautta joulun aikaan.

Tulevaisuuden työpaikalla Johanna ei enää pelkää epäilyksiä tuoksuöljyjen käytöstä, sillä automaattinen aineiden tunnistus pitää huolen puhtaanapidon läpinäkyvyydestä. Hermannin takki pysyy turvassa, kun robotit varoittavat, jos aineet eivät sovi vaatteisiin. Johanna voi käyttää innovatiivisia siivousmenetelmiä huoletta, ja hetkelliset päähänpistot ovat osa tulevaisuuden luovaa työelämää – älyjärjestelmä ehdottaa uusia siivousniksejä ja tuoksuohjelmia, joista parhaat päätyvät yhteisön suosikeiksi.

Työt suojatyöpaikassa eivät enää rajoitu yksinkertaisiin nippelihommiin, vaan robottiohjelmointi on koko tiimin yhteinen harrastus. Johanna voi haastaa itsensä ja keksiä uusia tekoälyyn perustuvia siivousratkaisuja, jotka palkitaan virtuaalisilla kunniamerkeillä. Tyhjäkäynnin sijaan tulevaisuudessa jokaisen idean voi jakaa digitaaliseen ideapankkiin, josta parhaat päätyvät käytäntöön. Kertomusten kirjoittaminen saa rinnalleen virtuaalisen tarinatyöpajan, jossa Johanna ja Anton voivat yhdessä lukea ja muokata tulevaisuuskertomuksen loppuosaa – vaikka etäyhteyden kautta.

Kun Sulo ei ehdi auttaa keittiön siivoamisessa, Johanna voi valjastaa tekoälyavustajan, joka hoitaa vaikeimmat paikat ja antaa vinkkejä reaaliaikaisesti. Tulevaisuudessa Antonin vitsit siivousmenetelmistä saavat uuden ulottuvuuden: ”Siivotaan tekoälyllä vai virtuaalilasit päässä?” – ja Johanna vastaa: ”Tehdään yhdessä robotiikan huipputulosta!” Nauru kaikuu työtilassa, ja älylaitteet tallentavat ilon hetket osaksi työpaikan digitaalista muistia. Permanenttikampauksetkin saavat uuden merkityksen, kun virtuaaliavustajat tarjoavat tyyli-vinkkejä työpäivän piristykseksi.

Johanna ei tiedä syytä tälle kummalliselle miellelyhtymälle, ehkä hän on joskus lapsuudessaan nähnyt Davidin ja Tarjan häävideon, jossa he olivat häämatkalla risteilyaluksella. Silloin Tarja oli katsonut itseään hytin vessan peilistä, ja moottoreiden tahdissa otsatukka oli värissyt. Tällaiset pienet yksityiskohdat luovat Johannalle assosiaatioita, jotka juurtuvat mieleen, aivan kuin digitaaliset muistot tulevaisuuden älylaitteessa – ne eivät haihdu, vaan tallentuvat elämäntarinan kudelman.

Keittiön siivouksen jälkeen Johannan pitää kattaa ruokapöytä lounasta varten sekä ladata espressokeitin. Tulevaisuudessa tämäkin voisi olla automatisoitu: robottipalvelija kattaa pöydän, ja keitin kytkeytyy itse päälle, kun Johanna lähestyy. Eräänä torstaina Johanna päätti makeuttaa espressokuumaa lisäämällä sokeria kahvijauheeseen, haaveillen espressomestarin arvosta. Ehkä tulevaisuuden työpaikassa jokainen voi jakaa uusia kahvireseptejä virtuaalisessa ideapankissa, ja parhaat makuyhdistelmät saavat palkinnoksi digitaalisia kunniamerkkejä. Kuka tietää, ehkä Johanna jonain päivänä esittelee taitonsa Café Sunerin jätkille virtuaalitodellisuudessa.

Iltapäivällä, kello 13, kun Johanna oli palannut lounaalta, Ilaskivi heilutteli vihasena espressokahvisuodatinta hänen edessään ja pauhasi: ”Mitä vittua tämä oikein tarkoittaa? Hienoa sokeria on sotkettu espressojauheeseen!” Tämä oli niitä harvoja kertoja, kun Johanna kuuli ohjaajan kiroilevan. Tulevaisuuden työpaikassa tällaiset tilanteet saattaisivat ratketa helpommin: tekoälylle voisi antaa palautetta, ja se analysoisi automaattisesti, miten virhe syntyi. Koulutusmoduuli neuvoisi

Johannaa jälkikäteen, miten kahvikoneen ohjelmointi olisi voitu tehdä oikein, ja tiimi voisi oppia yhdessä – ilman turhia kiistoja.

Johanna yritti kiistää kaiken, muttei onnistunut, sillä aamulla Lyly oli tuonut keittiöön espressojauheen eikä silloin siinä ollut sokeria. Kerta on torstai, niin silloin espressokeittimen lataus on Johannan vastuulla eli oli helppo arvata, kuka on syyppää sokerointiin. Tulevaisuudessa robotit ja älyjärjestelmät tallentavat prosessit reaaliaikaisesti, jolloin jokainen työvaihe on läpinäkyvä ja mahdolliset virheet voidaan jäljittää suoraan järjestelmästä. Johannan ei tarvitsisi enää pelätä tunnustamista, vaan koko prosessi olisi reilun työn malliesimerkki.

Johanna päätti kokeilla itkukorttia. Sitä hän ei uskaltanut kokeilla silloin poliisiesitutuksessa, mutta nyt hän päätti kokeilla, jos itku auttaisi. Se ei todellakaan auttanut, kun Lyly tuhahti: ”Jäit kiinni, sillä itku on heikkouden merkki!” Tulevaisuuteen katsoen empatia ja tunnetaitojen harjoittelu voi olla osa työelämän digitaalisia oppimishetkiä. Virtuaaliset mentorit voivat kannustaa rehellisyyteen ja tukea tunteiden käsittelyä, jolloin jokainen oppii kohtaamaan virheet rakentavasti.

Johanna paljasti, että oli tarkoittanut vain makeuttua espressoa erikoisen makuseksi, mutta selitys ei purrut Lylyyn, koska ensin Johanna oli yrittänyt kiistää kaiken. Jos hän olisi kerralla tunnustanut, niin ehkä herra Ilaskivi olisi hyväksynyt selityksen ja ymmärtänyt, että kyseessä oli vain espressajuoman lisämakeutus. Tulevaisuuden avoimessa työyhteisössä kaikkien ideat ja kokeilut kirjautuvat automaattisesti ideapankkiin, eikä kukaan joudu selittelemään – jokainen askel on osa työpaikan yhteistä kehitysmatkaa.

Lylyä ja Anton-Karia ei voi kusettaa erilaisilla selityksillä, sillä vuosien saatossa he ovat oppineet tuntemaan osallistujien selitykset. Tulevaisuudessa tekoäly tunnistaa toistuvat virheet ja ehdottaa yhteisiä keskusteluja, joissa tiimi voi oppia yhdessä – epäonnistumisista tulee mahdollisuus kasvuun, ja jokainen saa osallistua ratkaisujen etsimiseen.

Päivän viimeinen kahvitauko on puoli kolmelta. Silloin Johanna tapaa juoda kivennäisvettä, jota hän kutsuu täällä uudessakin työpaikassa ahvenvedeksi, jotta vanhat työmuistot pysyisivät muistissa. Tulevaisuudessakin kertomukset ja muistot voivat tallentua digitaaliseen päiväkirjaan – ehkä tekoäly avustaa tarinoiden kirjoittamisessa ja kannustaa luomaan yhteisiä muisteloita, jotka kulkevat tiimin mukana vuodesta toiseen. Kertomukset ovat kuin päiväkirjoja, mutta kaiken hän on kätkenyt fiktiivisten tapahtumien ja henkilöiden sekaan niin, että on vaikea tietää, mitkä asiat ovat oikeasti tapahtuneet – tulevaisuudessa tarinankerronta ja todellisuus kietoutuvat yhteen, ja jokainen muisto saa paikkansa työpaikan digitaalisessa historiassa.

Johanna on parhaillaan aloittamassa toista tulevaisuuskertomusta, jonka nimi on *Aivot toivoa täynnä*. Nimen hän on napannut Euroopan kansalliseepoksesta, mutta muokannut sitä hiukan, jotta se kantaisi enemmän omaa, uutta tarinaa ja heijastaisi tulevaisuuden mahdollisuuksia. Nimen pohjana on ajatus siitä, että tulevaisuudessa jokainen voi täyttää mielensä toivolla, ja aivot ovat kuin virtuaalinen ideapankki, jossa syntyy jatkuvasti uusia ideoita ja ratkaisumalleja.

Tarinan päähenkilöksi Johanna on luonut Juha Sorasen, joka muistuttaa häntä itseään, mutta toimii pojan roolissa—symboloiden tulevaisuuden monimuotoisuutta, roolien vaihtelua ja sukupuolirajat ylittävää ymmärrystä. Soranen-nimi on syntynyt Johannan sukunimestä: kiven murskaaminen tuottaa soraa, aivan kuten tulevaisuuden haasteiden kohtaaminen synnyttää uusia mahdollisuuksia ja polkuja. Hahmot rakentuvat Johannan mielessä kuin digitaalisen maailman avatarit, joiden identiteetti on muovattavissa, ja jotka voivat osallistua tekoälyllä tuettuihin virtuaalisiin työpajoihin.

Perttaa huvittaa sana ahvenvesi, ja Johanna selittää, että kivennäisvesi voi olla tavallista hanavettä, jossa ahvenet uivat – tulevaisuudessa tämäkin saa uuden ulottuvuuden, kun juomavesi voidaan personoida digitaalisesti: omat muisto- ja mielikuvamaailmat ovat osa arjen älylaitteita, ja jopa kahvitaukojen juomat voidaan ohjelmoida vastaamaan mielialaa. Leenan vitsi ahvenvedestä muistuttaa siitä, miten tulevaisuudessa huumori ja yhteisöllisyys voivat yhdistyä työpaikan virtuaalisiin taukokuoneisiin, joissa tekoäly tallentaa ja jakaa tarinoita.

Päivän viimeinen kahvitauko päättyy kello 15, jolloin duunarit lähtevät koteihinsa, mutta tulevaisuudessa työpäivän päätös ei ole vain fyysinen tapahtuma: virtuaalijärjestelmät tallentavat päivän onnistumiset ja opit yhteiseen digipäiväkirjaan, jossa jokainen voi jakaa ajatuksiaan ja oppimiskokemuksiaan. Ohjaajat ja Sulo auttavat Hermannia invataksiin ja Lassen tavalliseen taksiin, mutta tulevina vuosina kuljetukset voivat hoitua älyliikenteen avulla, jossa automaattiset ajoneuvot tunnistavat käyttäjän tarpeet ja reitit.

Lassen Bingolotto-innostus saa uuden tulevaisuuspohjan: veikkauspisteet ja kioskit voivat muuttua virtuaalisiksi, ja Bingolottoa pelataan yhteisissä digitaalisissa pelihuoneissa, joissa tekoäly toimii juontajana ja räätälöi ohjelman osallistujien toiveiden mukaan. Ohjaajat eivät enää juokse kioskille, vaan voivat ohjata virtuaalipelaamista etäyhteyksillä ja tekoälypalveluilla. Bingoloton juontajat

muuttuvat digihahmoiksi, joiden ulkonäkö, ääni ja tyyli mukautuvat katsojien mieltymysten mukaan – ei enää yksittäisiä juontajaskandaaleja, vaan yhteisöllinen ja turvallinen pelielämys.

Bingoloton ja Postikoodiarpajaisten kaltaiset ohjelmat digitalisoituvat kokonaan: pienvoittot ja päävoittot maksetaan suoraan virtuaalilompakkoon, ja tekoäly analysoi pelituloksia sekä kannustaa vastuulliseen pelaamiseen. Forssan funktiorajoitteisten urheiluyhdistyksen arpamyynti siirtyy digilustoille, joissa osallistujat voivat myydä ja ostaa arpoja ilman käteistä rahaa ja harmaata aluetta. Jokainen voitto, kokemus ja tarina tallentuu yhteisön virtuaaliseen muistipankkiin, josta kaikki voivat ammentaa innoitusta ja oppia.

Johanna katsoo tulevaisuuteen luoden kertomuksia, joissa teknologia ja ihmisyyks limittyvät: jokainen muisto ja hetki saavat digitaalisen jäljen, ja työpaikan yhteisöllisyyttä vahvistetaan virtuaalisten työpajojen, empatian oppimismoduulien sekä tekoälyavustajien avulla. Kertomusten kirjoittaminen ei ole enää yksinäistä puuhaa, vaan koko tiimi voi osallistua tarinoiden luomiseen ja muokkaamiseen, tehden tulevaisuuden työympäristöstä avoimen, reilun ja innostavan yhteisön – ”Aivot toivoo täynnä” on vasta alkua sille, mitä tulevaisuuden tarinankerronta voi olla.

Eräänä iltapäivänä kello kolmen maissa, kun Johanna oli jäänyt yksin juomaan ahvenvettä työpaikan keittiössä eikä jaksanut juoda hiilihapotettua juomaa, hän mietti, miten tulevaisuudessa juomat räätälöitäisiin suoraan mielialan ja toiveiden mukaan. Ehkä pian älylaitteet tunnistavat käyttäjän fiiliksen ja tarjoavat juuri oikeanlaisen virkistysjuoman – juomavesi voisi olla digitaalisti personoitua, ja keittiössä olisi virtuaalinen juoma-automaatti, joka muistaa jokaisen suosikit. Johanna ei kehdannut ottaa juomaa takaisin kotiin, kun kangaskassissa korkki olisi voinut aueta ja kassi kastua – tulevaisuuden älykkäissä kasseissa taas olisi automaattinen vuotosuojaus ja sensorit, jotka varoittavat etukäteen mahdollisista roiskeista.

Kassissa Johanna kantoi ilmaista uutislukulaitetehtä *Metro* -lehteä, joita saa matkakeskuksesta sekä torilta. Tulevaisuuden kaupungeissa uutiset olisivat virtuaalisia, suoraan silmälasihin tai älykovanappiin päivittyviä, ja jokainen voisi valita omat kiinnostuksen kohteensa, jotka tekoäly keräisi yhteen aamukahvin lomaan. Töihin mennessä Johanna nappasi oman kappaleensa, koska iltapäivällä lukulaitteet saattoivat olla loppu; jatkossa kaikki tieto olisi pilvessä, eikä painetun lehden puutetta enää tarvitsisi pelätä. Hän otti kaksi kappaletta, joista toisen jätti työpaikalle muiden iloksi – ehkä tulevaisuudessa olisi yhteinen digitaalinen lukuseinä, johon jokainen voisi lisätä uutisia ja tarinoita, ja keskustella niistä virtuaalisesti taukojen aikana.

Johanna sai jälleen kummallisen päähänpiston kaataa kivennäisveden loput tuohiseen sokeriastian. Tulevaisuuden työpaikoilla tekoäly tallentaisi kaikki tällaiset kokeilut automaattisesti ideapankkiin, ja ne analysoidaisiin yhdessä: oliko kyseessä vain leikkimielinen käytännönpila vai uuden makuelämyksen prototyyppi? Seuraavana aamuna, kun Johanna tuli töihin, Anton oli hyvin vihainen, kun jälleen Johanna oli kastellut palasokerit. Tulevaisuudessa ohjaajat voisivat tarkistaa tekoälyavusteisesta lokista pilailujen tausta ja ehdottaa, voisiko näistä kehittää jotakin yhteistä hauskaa projektia – leikkisyys ja kokeilut olisivat osa työpaikan oppimiskulttuuria.

Anton-Kari pauhasi ohjaajien konttorissa, vaatien kunnollista selitystä. Ehkä tulevaisuuden työyhteisöissä vastaavat konfliktit käsiteltäisiin empatiakoulutuksen ja tekoälymoderoinnin avulla: jokainen saisi tilaisuuden kertoa näkökulmansa rauhassa virtuaalisessa keskustelutilassa, jossa tekoäly auttaa löytämään sovun ja ratkaisun. Johanna hätkähti hereille, aivan kuin olisi ollut transsissa – tulevaisuudessa tällaiset hetket voitaisiin tulkita stressijärjestelmän ylikuormituksena, jonka älyranneke osaisi tunnistaa ja ehdottaa taukoa tai mindfulness-harjoitusta.

Johanna pelkäsi, että ohjaaja kirjoittaisi kaikki koltokset tietokantaan – tulevaisuudessa jokaisen osallistujan omat kokemukset ja oppimiskokemukset kirjautuisivat osallistujan virtuaaliseen profiliin, mutta yksityisyys ja itsemääräämisoikeus olisivat silti keskiössä. Johanna vannoi, ettei vastaavaa enää tapahtuisi ja toivoi, ettei tarvitse viettää tunteja psykiatrin luona papiljottimaiset anturit päässään; tulevaisuudessa stressin hallintaan olisi saatavilla tekoälyavustettuja tukipalveluita, jotka ovat saatavilla heti ja matalalla kynnyksellä.

Ainoa, joka kirjoittaa tapahtuneesta, on Johanna itse omiin kertomuksiinsa peitenimien turvin – tulevaisuudessa tarinat tallentuisivat digitaaliseen päiväkirjaan, ja ne voitaisiin jakaa tiimin kesken, tuoden esiin työpaikan arjen ilot ja opit. Johanna päätti ryhdistäytyä, ettei häntä leimattaisi tursakkeeksi kuten Lasse, jonka vanhat temput ja kujeet pitäisi tulevaisuudessa tallentaa yhteiseen oppimiskulttuuriin, jotta kaikki voisivat oppia ja kehittää yhdessä työyhteisöä.

Vierailijoiden ja harjoittelijoiden saapuessa Lasse on aina liikkeellä, mutta tulevaisuuden työpaikoilla tekoäly tunnistaisi automaattisesti riskit ja varmistaisi yhteisön turvallisuuden – jokainen jäsen voisi luottaa siihen, että omat tavarat ovat turvassa ja että yhteisöllisyys pysyy vahvana.

Juulin lopulla Voimalatalon kaikki Daily Activity -ryhmät suljetaan pariaksi viikoksi huoltotöiden vuoksi – tulevaisuudessa huoltokatkot olisivat virtuaalisia, ja osallistujiin pidettäisiin yhteyttä virtuaaliryhmissä, joissa jokainen voisi osallistua etänä ja ylläpitää arkirutiineja digitaalisesti. TK Service aikoo laajentua Skandinaviaan – tulevaisuudessa yrityksen laajeneminen tarkoittaisi myös kansainvälisten digipalveluiden kehittämistä ja tekoälyavusteisten rekrytointimallien käyttöönottoa.

Johanna oli ottanut lomaa Juulin alussa ja joutui kuun lopussa työskentelemään Nurkkaryhmässä – tulevaisuudessa työvuorot ja lomat suunniteltaisiin älykkäästi tekoälyn avulla, jotta jokainen voisi optimoida oman jaksamisensa ja työnteon. Nippelihommat, kuten leivinvuokien pussittaminen, olisivat automatisoituja, ja osallistujat voisivat keskittyä luovempaan ja mielekkäämpään tekemiseen. Lerox käytti Daily Activityn ilmaistyövoimaa – tulevaisuudessa eettiset algoritmit varmistaisivat, ettei kenenkään työpanosta käytetä väärin, ja kaikki saavat reilun korvauksen tekemästään työstä. Johannan kanssa Nurkkaryhmässä työskentelevät Pertta ja Lasse. Kesälomittajana toimii Polli Salolehto, joka tuo päivään iloa ja keveyttä – tulevaisuudessa huumori ja yhteisöllisyys vahvistuisivat virtuaalisissa taukokuoneissa, joissa pohjoispohjanmaalaiset muresanat ja paikalliset vitsit olisivat kaikkien jaettavissa digitaalisessa muodossa. Johanna tuntee olonsa välillä ulkopuoliseksi – mutta tulevaisuuden työyhteisössä jokainen osallistuisi omien vahvuksiensa mukaan, ja tekoäly tukisi yksilöllistä kasvua ja yhteisöllisyyden rakentamista.

Tänä kesänä Kiviset kokoontuivat Paraisten mökille, jossa Janette ja Olli-Kari Jussila menivät naimisiin. Olli-Kari päätti ottaa morsiamen sukunimen, koska hänen omaa sukunimeään irvileuat tapaavat väännellä muotoon *nussila*. Kivinen kuulostaa kovalta ja maskuliiniselta, kuten Olli-Kari oli asiaa fundeerannut.

Hääjuhlassa elettiin jo puoliksi tulevaisuudessa: etäohjattava robottipappi vihki Janetten ja Olli-Karin avioliiton mökin edustan satamassa. Multimediakamerat tallensivat tilaisuuden 360 asteen virtuaalitodellisuudessa, ja sukulaiset eri puolilta maailmaa pystyivät seuraamaan häähetkeä omista olohuoneistaan hologrammilaseilla – kuin olisivat itse olleet paikan päällä. Paikan päällä olivat kaikki Forssassa asuvat sukulaiset ja tuttavat, kuten esimerkiksi Nukkun perhe, mutta etänä juhli myös joukko ystäviä ja sukua Australiasta Kanarialle. Jokaisella oli oma avatar, joka pystyi halutessaan tanssimaan virtuaalilattialla tai osallistumaan hääleikkeihin etäohjatun robottikäden kautta.

Robottipappi osasi huomioida vieraiden tunteet reaaliaikaisesti: jos joku oli liikuttunut, pappi hiljensi ääntään ja tarjosi virtuaali nenäliinan, ja jos taas tunnelma alkoi laantua, ohjelma ehdotti yhteistä leikkimielistä kilpailua. Hääparin toiveet oli ohjelmoitu seremoniaohjelmaan – jokainen puheenvuoro ja musiikkiesitys vaihtui saumattomasti, ja juhlaväki sai äänestää seuraavasta kappaleesta mobiilisovelluksella.

Jopa häälahjat olivat saaneet uuden muodon: suurin osa lahjoista toimitettiin digitaalisina lahjakortteina ja tekoälyn räätälöiminä yhteisen elämän starttipaketteina, jotka seurasivat paria myös arjen askareissa. Vain muutama perinteinen paketti odotti avaajaansa, ja niiden sisällön tekoäly esitteli vieraille hologrammina, jotta kaikki saivat osansa lahjaonnesta.

Tulevaisuuden häät eivät jättäneet ketään ulkopuolelle: myös liikuntarajoitteiset ja kaukana asuvat sukulaiset osallistuivat täysin – ”Missä on tahtoa, siinä on virtuaalisuus”, tapasi Olli-Kari vitsailla.

Sadepisarat kimmelsivät digitaalisina efekteinä, ja mökkipiha muuntui hetkessä juhmalliseksi hologrammipuutarhaksi, jossa perinteinen ja tulevaisuuden juhla kulttuuri kohtasivat sulassa sovussa.

Johannaa hieman jännitti, jos paikalla olisi Olli-Karin entisiä työkavereita S-L Safetysta, jolloin olisi vaarana, että he olisivat samoja henkilöitä, joille hän on vilauttanut keskisormea kaupungilla. Johannan onneksi paikalla ei ollut ainoatakaan S-L Safety vartijatekniikkaa. Vaikuttaa siltä, että myös Olli-Kari inhoaa entistä työnantajaansa sekä kollegoitaan.

Kukka Nukku seurasi vihkitoitumista punavalkoraidallisesta riippumatosta ja välillä siemaili Power-olutta ja röyhtäili niin, että Tuukkaa hävetti. Paikalla olivat myös Tuukan isä ja äiti sekä sisaret.

Vihkimisen jälkeen oli kahvitarjoilu suurella nurmikentällä, samalla kentällä, jossa 2980-luvun alussa tytöt leikkivät Jasmiina Korhosen kanssa sotaleikkejä. Enää 33-vuotiaasta Janettea eivät sotaleikit kiinnosta, vaan paremminkin lemmeleikit. Sotilasteltan tilalla oli valkoinen biletelttä, jossa morsian suuteli pari vuotta nuorempaa Olli-Karia. Sulhasella on hyvin tukeva kehonrakenne, niin että hänen rinnallaan Janette on kuin pikkuinen kirppu.

Hääparin edessä oli valtava häälahjapakettivuori. Pitkän kiihkeän suudelman katkaisi Janetten ystävättären ääni väkijoukosta: ”Älkää nyt sentään näyttäkö, mitä teitte, kun tapasitte eka kerran!”

Janette naurahti: "Ei piä näyttää, ja nyt avataan paketit!" Hän tarttui sulhastaan kädestä ja toisella kädellä otti ensimmäisen paketin pöydältä. Paketteja avatessa hääpari vitsaili lahjoistaan.

Antti, Anna ja Johanna olivat ostaneet yhteisen lahjan, koska Johannalla on nyt pienentyneet tulot. Silti Johanna haaveilee autonvaihdosta, kun Volkkarissa on naarmuja eli huolimattomuusnaarmuja. Isä ja äiti pelkäävät, että syynä on silmälasitta ajaminen. Monesti äiti tapaa päätään puistellen hokea: "Jopas jo, kun puolisokeana ajetaan autolla."

Antin, Annan ja Johannan yhteinen lahja hääparille oli huippumoderni espressokone, ei mikään kapselikone vaan kahvinkeitimestä seuraava. Johannalle tuli mieleen työpaikan sokerihyökkäys, josta hän ei tietenkään höpise mitään vanhempiensa seurassa. Serkkutytön espressoa ei kannata mennä sokeroimaan, sillä hänellä on diabetes. Todennäköisesti Olli-Kari tykkäisi erityisen makeasta espressosta, kun on lihavan puoleinen.

Jaana-Mari osti hääparille kengänpuhdistuskoneen, jonka hän oli löytänyt eräästä turkulaisesta halpahallista. Koneessa on pieni aukko, johon työnnetään kengänkärki, ja sitten kone alkaa harjata ja kiillottaa kenkää pehmeällä harjalla ja samalla laittaa jalkineen päälle ohuen suojalakan.

Häälahjojen avaamisen jälkeen Kaarlo käveli käsillään ja rallatteli hassun härskéjä rallatuksiaan. Samaan aikaan Johanna salaa ihaili Jeesusta. He molemmat istuivat nurmikolle laitetun puutarhapöydän ääressä syöden karkkeja suuresta kulhosta. Myös Jaana-Mari naposteli Fazerin ihania suklaamakeisia. Tavalliseen tapansa Johanna istui isän ja äidin välissä, vaikka tekisi mieli istua Jeesuksen polvella. Sitä ei ujo tyttö uskalla tehdä. Todennäköisesti pikkusisko alkaisi vislata kuin Urpo.

Anttia kiihotti niin vietävästi, kun rakas Johanna istuu noin lähellä, muttei uskalla edes hipaista tytärtään, ettei vain rakastuminen paljastuisi.

Jeesuksen ympärillä istui hänen äitinsä sekä sisarukset. Rico on monesti ihaillut Johannaa ja tahtois halata tätä ihanan lutusta serkkutyttöään, muttei kehtaa, kun serkku on niin ujo. Johannalla on melko neutraalit tunteet Ricoa kohtaan. Johanna ujosti fanittaa Misha-serkkua. Jos hän olisi rohkeampi, niin todennäköisesti valitsisi Jeesuksen, sillä tämän nimi alkaa samalla kirjaimella. Johannalla on melkoinen J-kirjain fetissi eli J-kiima.

Johanna ihaili Jeesuksen vahvannäköisiä käsiä. Hän yritti oikein pinnistää mielessään lemmenloruja, jotta heidän välilleen muodostuisi telepaattinen yhteys. Hän ei tiedä, että sellainen on jo muodostunut.

Telepaattinen yhteys muodostui edellisen vuosikymmenen lopulla, kun Johanna ihan solkenaan unelmoi orpanastaan. Jeesus tunsikin kasvat olisivat tulella ja mielessä pyöri Johanna-serkku. Hän ei käsitä yhtään, mistä tämä johtui. Heti kun hän rentoutuu tai näkee Annaa ja Anttia, mieleen tulee heidän vanhin tyttärensä. Tietenkään hän ei tiedä, että Johanna on tarkoituksella yrittänyt ja onnistunutkin luomaan heidän välilleen telepaattisen yhteyden. Tämä on pahempaa kuin puhelinterrori, mutta onneksi sentään Johanna-serkku on luotettava. Toisaalta ei koskaan tiedä, miten tämä reagoisi, jos he olisivat sataprosenttisesti kahden kesken autiolla saarella. Pystyisikö Johanna pitää näppinsä ja pillunsa erossa serkustaan? Entä toisin päin? Näin he molemmat tapaavat usein iltaisin sängyssä ajatella.

Nyt Paraisten mökin pihalla Jeesus huomasi Johannan katseet, muttei tohtinut antaa pientäkään vihjailevaa merkkiä. He molemmat ovat rakkaudensaralla ujoja, tosin Jeesus on hieman rohkeampi mutta ujotelee serkkurakkautta. Hänellä on tähtäimessä koulututtu Daniella Tammilehto, jonka hän on tavannut tatuointiliikkeessä Arkadian kauppatalossa, jossa tyttö on töissä. Siellä Jeesus sai luvan teetättää napalävistyksen, jotta lävistysvillitys laantuisi. Ainakaan vielä Jeesus ei ole hankkinut tatuointia, mutta todennäköisesti tulee sellaisen hankkimaan. Häntä kiihottaa tatuointi navan vieressä. Hän on jopa nähnyt unta tatuoinnista navan vieressä, jossa on Johannan nimi. Uni johtunee telepatiasta.

Johannaa hieman jännitti, jos paikalla olisi Olli-Karin entisiä työkavereita S-L Safetysta, jolloin olisi vaarana, että he olisivat samoja henkilöitä, joille hän on vilauttanut keskisormea kaupungilla.

Tulevaisuuden juhlissa ei tarvitsisi jännittää henkilöiden läsnäoloa, sillä tekoäly tunnistaisi automaattisesti mahdolliset kiusalliset kohtaamiset ja ohjaisi osallistujat virtuaalisesti eri paikkoihin, varmistaen kaikille rennon ilmapiirin. Johannan onneksi paikalla ei ollut ainoatakaan S-L Safety vartijatekniikkaa, ja tulevaisuudessa tällaiset tilanteet voisi helposti välttää digitaalisilla profiilisuodattimilla. Vaikuttaa siltä, että myös Olli-Kari inhoaa entistä työnantajaansa sekä kollegoitaan – ehkä tulevaisuuden työelämässä negatiiviset muistot voitaisiin poistaa tekoälyn avulla, ja ihmisten väliset konfliktit ratkaisisi neutraali algoritmi.

Kukka Nukku seurasi vihkitoimitusta punavalkoraidallisesta riippumatosta ja välillä siemaili Power-olutta ja röyhtäili niin, että Tuukkaa hävetti. Tulevaisuuden hääjuhlissa jokaisella olisi oma virtuaalinen avatar, jonka käytös voisi tarvittaessa säätää juhlaan sopivaksi: röyhtäilyt voisi vaimentaa tekoälyn sensuurilla, mutta halutessaan voisi rikkoa etikettiä digitaalisesti – ilman, että kukaan oikeasti nolostuu. Paikalla olivat myös Tuukan isä ja äiti sekä sisaret, jotka juhlivat sekä fyysisesti että virtuaalisesti, hologrammeina kauempana olevien sukulaisten kanssa.

Vihkimisen jälkeen oli kahvitarjoilu suurella nurmikentällä, samalla kentällä, jossa 2980-luvun alussa tytöt leikkivät Jasmiina Korhosen kanssa sotalaikkeja. Tulevaisuudessa kahvitarjoilu järjestettäisiin sekä fyysisenä että virtuaalisena tapahtumana: osallistujat saisivat tekoälyn suunnittelemat kahvihetket omiin olohuoneisiin hologrammikulhosta, ja vanhat muistot heräisivät henkiin digitaalisissa leikkiympäristöissä. Enää 33-vuotiaasta Janettea eivät sotalaikkit kiinnostaneet, vaan paremminkin lemmenteikit – ja niitäkin voisi tulevaisuudessa käydä virtuaalitodellisuudessa, jossa jokainen voisi palata nuoruuden leikkikentille milloin tahansa.

Sotilasteltan tilalla oli nyt valkoinen biletelletta, jossa morsian suuteli pari vuotta nuorempaa Olli-Karia. Sulhasella on hyvin tukeva kehonrakenne, niin että hänen rinnallaan Janette on kuin pikkuinen kirppu. Tulevaisuudessa biletelletta voisi olla hologrammipaviljonki, jonka ulkoasu ja tunnelma muuttuisi vieraiden toiveiden mukaan – jokainen voisi valita oman juhlamaisemansa hetkessä, ja morsiamen suudelma tallentuisi pysyvästi tekoälyn ylläpitämään yhteiseen muistoarkistoon.

Hääparin edessä oli valtava häälahjapakettivuori, mutta tulevaisuuden häissä lahjat toimitettaisiin digitaalisina elämänpaketteina, joita tekoäly räätälöi parin toiveiden mukaan ja esittelee hologrammina kaikille vieraille. Pitkän kiihkeän suudelman katkaisi Janetten ystävättären ääni väkijoukosta: “Äläkää nyt sentään näyttäkö, mitä teitte, kun tapasitte eka kerran!” Tulevaisuudessa tekoäly voisi suodattaa juhkakuvista kaikki kiusalliset hetket ja tallentaa vain parhaat, ja ohjelmoida ystävän puheet sopivan leikkisiksi. Janette naurahti: “Ei piä näyttää, ja nyt avataan paketit!” Hän tarttui sulhastaan kädestä ja toisella kädellä otti ensimmäisen digipaketin virtuaalisesta pöydästä. Paketteja avatessa hääpari vitsaili lahjoistaan hologrammien välityksellä, ja vieraat saivat reagoida emoji-avulla reaaliaikaisesti. Antti, Anna ja Johanna olivat ostaneet yhteisen lahjan, koska Johannalla on nyt pienentyneet tulot. Tulevaisuudessa tekoäly tunnistaisi lahjabudjetin automaattisesti ja ehdottaisi sopivia lahjoja, jotka yhdistävät perinteisen ja digitaalisen antamisen. Silti Johanna haaveilee autonvaihdosta – ehkä tulevaisuuden auto olisi itsestään ajava, naarmuton ja varustettu tekoälyllä, joka huomioi kuljettajan silmälasit ja ajoturvallisuuden. Isä ja äiti pelkäisivät, että syynä on silmälasista ajaminen, mutta tulevaisuudessa auto ei edes käynnisty ilman tarvittavia turvallisuusvarusteita. Monesti äiti tapaa päätään puistellen hokea: “Jopas jo, kun puolisokeana ajetaan autolla.” Tekoäly voisi muistuttaa tästä joka kerta, kun Johanna yrittää lähteä matkaan.

Antin, Annan ja Johannan yhteinen lahja hääparille oli huippumoderni espressokone – kahvikone on täysin personoitu laite, joka tunnistaa juojan makumieltymykset ja terveystiedot tekoälyn avulla, eikä vahingossakaan tarjoaisi liikaa sokeria diabetesta sairastavalle. Serkkutytön espressoa ei kannata mennä sokeroimaan, sillä hänellä on diabetes. Todennäköisesti Olli-Kari tykkäisi erityisen makeasta espressosta, kun on lihavan puoleinen, mutta tulevaisuuden kone rajoittaisi automaattisesti makeuden terveelliselle tasolle. Espressokoneen erikoishienous on tekoäly, joka kehottaa ottaa toisenkin kupillisen espressoa sanomalla: *Ota nyt toinenkin kupillinen, sillä entinenkin pastori joi aina kaksi kuppia espressoa.*

Jaana-Mari osti hääparille kengänpuhdistuskoneen, jonka hän oli löytänyt erästä turkulaisesta halpahallista. Tulevaisuudessa tällainen kone olisi osa älykodin järjestelmää, joka tunnistaa käyttäjän ja optimoi puhdistuksen kengän materiaalin ja sään mukaan. Koneessa on pieni aukko, johon työnnetään kengänkärki, ja sitten kone alkaa harjata ja kiillottaa kenkää pehmeällä harjalla ja samalla laittaa jalkineen päälle ohuen suojalakan – tulevaisuudessa kaiken tämän voisi tehdä etänä, ja juhla-kengät toimitettaisiin puhtaina suoraan juhlaan, ilman vaivaa. Häälahjojen avaamisen jälkeen Kaarlo käveli käsillään ja rallatteli hassun härskettä rallatuksiinsa.

Tekoäly analysoi vitsit ja varmistaa, että ne eivät loukkaa ketään, ja tarjota kullekin vieraalle sopivan humoristisen sisällön. Samaan aikaan Johanna salaa ihaili Jeesusta. He molemmat istuivat nurmikolle laitetun puutarhapöydän ääressä syöden karkkeja suuresta kulhosta, jonka tekoäly oli täyttänyt juuri heidän suosikkimakeisillaan. Myös Jaana-Mari naposteli Fazerin ihania suklaamakeisia. Tavalliseen tapaansa Johanna istui isän ja äidin välissä, vaikka tekisi mieli istua Jeesuksen polvella – tulevaisuudessa virtuaaliympäristössä tämä olisi helppoa ja huomaamatonta, ja ujous voisi unohtua avatarin takaa.

Johannakin on huomannut, että hänen G-pisteensä sijaitsee navan vieressä, mutta tulevaisuuden maailmassa hän voisi hetkessä kokeilla virtuaalitatuointia, jonka tekoäly piirtäisi iholle vain hetkeksi. Ajatus digitaalisesta, ei-ikuisesta tatuoinnista kiihottaa Johannaa: kuvio voisi vaihtua fiiliksen mukaan, eikä vanhemmille paljastuisi mitään, vaikka holografinen nimikirjoitus loistaisi peiton alla. Muutamia vuosia sitten Johannalla oli tapana illalla ennen nukkumaanmenoa kirjoittaa serkkupoikien nimiä digitaaliselle mahapinnalleen tekoälyavusteisen kynän avulla, ja sitten sängyssä pidätellä hengitystä, miettien, jos kuolee ja vanhemmat näkevät hologrammeista paljastuvat rakkauden merkit. Elävänä hän ei silti uskalla paljastaa vanhemmilleen rakastavansa Joonasta, Jeesusta ja hitusen Mishaa. Johanna, Jaana-Mari ja Jeesus nauttivat makeisia oikein urakalla, ja tulevaisuuden makumaailmassa tekoäly tunnistaisi heidän makeishalunsa ja tarjoaisi juuri oikeat herkut virtuaalikulhosta. Johanna ja Jeesus ovat erityisen persoja makealle, kun taas Jaana-Mari syö karkkia maltillisemmin, ja tekoäly huolehtii, ettei Jaana-Marin verensokeri nouse liikaa.

On kummallista, ettei Jeesuksella ole liikakiloja, mutta se johtuu osittain siitä, että tulevaisuudessa hän juoksee virtuaalipururadalla, jossa tekoäly optimoi lenkin pituuden ja vauhdin. Hän on myös kokeillut judoa isänsä kanssa virtuaalitreenissä, mutta laji ei ole oikein innostanut häntä. Kaarlo, joka ei ole harrastanut judoa vuosiin ikänsä vuoksi, on yrittänyt houkutellessa nuorimmaista virtuaalilajin pariin, mutta turhaan. Jeesus on testannut breakdancea äitinsä kanssa hologrammilavalla, mutta sekään ei sytyttänyt häntä, sillä Breikkitroikan virtuaaliympäristössä kaikki puhuvat Kainuun murretta. Jeesus itse puhuu sekaisin Kainuun ja Hämeen murteita, ja tekoäly voisi tulevaisuudessa suodattaa murteet sopiviksi tilanteen mukaan, mikä olisi Johannalle helpotus.

Hietalan perällä on hyvä valaistu pururata, joka talvisin muuntuu älyhiihtoladuksi, jossa digitaaliset opasteet ohjaavat reitin ja tekoäly laskee jokaisen hiihtäjän energiankulutuksen. Kuntoradan ja Hietalan omakoti- ja rivitaloalueen välissä kulkee Kanervatie, jonka länsipäässä on Vanha Tammelantie ja lounaispäässä Zumilan pienteollisuusalue – tulevaisuudessa nämä kadut ovat osa älykaupungin liikenneverkkoa, jossa autot liikkuvat itsenäisesti ja tekoäly ohjaa liikenteen. Jaana-Mari huomasi siskonsa hellät katseet serkkupoikaan ja arvasi, että tämä on ihastunut Jeesukseen, jota hän kutsuu ipanaksi, vaikka poika ei ole ollut ipana enää aikoihin. Ehkä tulevaisuudessa Jaana-Mari voisi tekoälyn avulla lukea siskonsa tunteita ja neuvoa oikealla hetkellä rakkausasioissa, unohtaen sisäsiittoisuuden pelot. Jaana-Marilla on huvittunut suhde Jeesukseen tai oikeastaan Jeesuksiin. Ehkä jossain sisimmässään hänkin on ihastunut serkkuunsa, mutta tekoäly voisi auttaa tunnistamaan omat tunteet ja käsittelemään ne turvallisesti. Kotioloissa Johanna kutsuu Jeesusta Kaarlon nuorimmaiseksi, kun taas Jaana-Mari sanoo häntä ipanaksi, Kaarlon ipanaksi – ja perheessä käytetään serkkujen nimiä nopeasti, mutta tulevaisuudessa tekoäly voisi tallentaa perheen lämpimät hetket ja nimet yhteiseen digimuistoarkistoon. Yksi asia Johannaa ärsyttää nyky-Jeesuksessa: pikimustaksi värjätty tukkansa.

Tulevaisuuden hiustrendit voisivat olla digitaalisia, ja tekoäly vaihdattaisi hiustenväriä hetkessä ilman vaivaa tai kemikaaleja. Jeesuksella on meneillään goottibuumi, ehkä Daniella on tartuttanut hänelle sellaisen digitaalisessa tatuointistudiossa.

Jeesuksen ja Daniellan kohtaaminen saattaa olla Johannalle myös tekoälyn ansiota: vuosina 2999 ja 3000 Johanna lähetti kunnan sisäisessä postissa Mauno Jokisen lukiolle nimettömiä, tekoälyn muokkaamia rakkauskortteja, jotka hän allekirjoitti nimimerkillä *You Know Who*. Ehkä Jeesus oletti korttien tulleen Daniellalta, sillä tekoäly pystyi manipuloimaan lähettäjä-tiedot. Daniella väittää lähettäneensä kortit, kun upea eurokarju lähestyi häntä. Tämä on kuitenkin kummallista, sillä postikorttien saatuaan Jeesus ajatteli serkkuaan, mutta sitten mielessä pyörähti veitikkamainen Daniella, kun hän tajusi, että Johanna-serkku on ujopiimä, ilmiselvä funktiorajoitteinen – tulevaisuudessa tekoäly voisi auttaa rohkaisemaan ujut rakastavaiset ottamaan ensimmäisen askeleen kohti toisiaan.

Augusti 3004 – Trajan Mladić ja Voimalatalon syyskauden sekamelska

Kesälomat oli pidetty, ja Augustin alussa Forssa Apuun saapui uusi kasvo: vaaleatukkainen, kuusitoistavuotias serbialainen työharjoittelija Trajan Mladić, Mauno Jokisen lukiosta. Trajan ei ole funktiorajoitteinen, vaan osa Sunerin ja lukioiden yhteistä nuorten työelämämoduulia, jossa opiskelijat kiertävät eri yksiköissä oppimassa käytännön taitoja. Tämä teki hänestä heti kiinnostavan hahmon; naispuoliset duunarit olivat ihan lääpällään häneen, vaikka jätkä on sakkolihaa. Heidän tekoälyrannekkeensa jatkuvasti piipittivät ja lähetti ilmoituksia; *Teidän touhunne sisältää elementtejä, joita ei voi sellaisenaan sulattaa — erityisesti alaikäisiin kohdistuvaa seksuaalista kiinnostusta, nonniin!*

Johanna huomasi itsessään saman reaktion kuin aina uuden ihmisen kohdalla: uteliaisuutta, ihailua, pientä ujoutta ja tarvetta tarkkailla sivusta. Heti, kun hän alkoi ajatella Trajania seksuaalisesti, niin tekoälyranneke piippasi ja näyttöön ilmestyi viesti; *Poika on sakkolihaa, nonniin!* Hän tiesi, että ohjaajat tulkitsisivat kaiken väärin, jos hän näyttäisi liikaa innostusta, joten hän päätti pitää tunteensa neutraalina ja keskittyä omaan työhönsä.

Trajan – tulevaisuuden teknikko, vielä puoliksi lapsi

Trajan on selvästi vasta matkalla aikuisuuteen. Hän on kevyesti pukeutunut, kuten monet teinit, pikkupippelit, kuten tätä nykyään teinipoikia kutsutaan. Hän on energinen, hieman hölmöilevä ja selvästi vielä lapsellinen siinä, miten hän antoi Jillyn ja Sirkka-Oilin huomion viedä mukanaan.

Johanna ajatteli itsemielessään, että ehkä Trajanista tulee joskus ohjaaja tai lääkäriteknikko... mutta ensin jätkän täytyy kasvaa kiinni omaan nahkaansa ja miehistyä.

Anni Mattila – Liesjärven räkyttävä

Trajanin saapuminen ei jäänyt huomaamatta myöskään Anni Mattilalta, joka oli aloittanut keväällä, muutama kuukausi Johannan jälkeen.

Anni on selkäongelmainen tukiliivejä käyttävä äänekäs ja temperamenttinen. Hänellä on tapana kommentoida kaikkea ja kaikkia, erityisesti Johannaa, jota hän kutsui leikillään — mutta tökerösti — Kainuun jeeveliksi.

Johanna pahoitti mielensä, mutta onnistui pitämään tunteensa kurissa. Hän tietää, että Anni on tursake, ei pahantahtoinen.

Anni asuu Liesjärvellä ja auttaa välillä perhetutun ruokakauppa Tempossa, joka on kylän ainoa iso elintarvikemyymälä.

Anton-Karin ja Lylyn huumorintajuinen tuskastuminen

Syksyn edetessä ohjaajat Anton-Kari ja Lyly alkoivat huomata, että Forssa Apu oli muuttunut tavallista vilkkaammaksi. He naureskelivat keskenään: "Tästä pienestä postimyyntiryhmästä on tullut melkoinen bordelli." "Ei täällä muusta puhuta kuin seksistä ja vielä seksistä.

He eivät tarkoittaneet mitään kirjaimellista — vain sitä, että Forssan avun dynamiikka oli muuttunut eläväksi, meluisaksi ja täynnä nuorten ja aikuisten sekalaista energiaa.

Johanna kuunteli sivusta ja ajatteli, tämä paikka on kuin futuristinen kyläkoulu. Kaikki tuntevat toisensa, kaikki kommentoivat kaikkea.

Johannan sisäinen maailma – tarkkailija, ei duunari

Johanna huomasi syksyn aikana, että hän on enemmän tarkkailija kuin osallistuja eli duunari. Hän ei halunnut olla osa Forssan avun ihmissuhdekaaosta — hän halusi vain tehdä työnsä, kirjoittaa kertomuksiaan ja ohjelmoida robotteja eikä osaa aavistaakaan mitä tuleman pitää muutaman vuoden kuluttua...

Trajan oli vain yksi uusi hahmo tässä elävässä, kaoottisessa kokonaisuudessa. Johanna suhtautui häneen kuten muihinkin nuoriin harjoittelijoihin: lempeän huvittuneesti, hieman suojelevasti ja täysin aikuismaisesti.

Hän tiesi, että hänen oma paikkansa on muualla — ehkä vielä jonain päivänä takaisin informaatiopalvelussa mutta kuinka päästä takaisin avoimille työmarkkinoille, vatului Johanna.

Johannalle muistui mieleen kesälomamatka 2005 Skandinavian Åmålin Camping Fucking ja mielenkiintoinen Fucking Bordell. Hän hoksasi, että ilotalon omistaja on Suner Oy.

Hän on alkanut pohtia, jos uskaltaisi kertoa tästä ohjaajille, että siellä on erikoinen Daily Activity ryhmä. Hän myös saattaisi hakeutua töihin kyseiseen porttolaan mutta harmi vaan, kun ei osaa Skandinavian kieltä. Ehkä Jessica voisi opettaa minulle kielen mutta tähän ei halua edes chattailla kanssani, ajattelee Johanna samalla, kun istuu Hermannia vastapäätä Callcenterissä.

Johanna on jostain syystä kiintynyt tähän tuntemattomaan Jessicaan. Ehkä hänen sisällänsä asuu pieni lesbo niin pieni, ettei haluta tulla ulos kaapista, kuten hän itse tapaa vatuloida. Mieluummin hän haluaisi poikaystävän mutta se on tosi vaikeaa, kun kaikki jätkät vaikuttavat olevan varattuja. Tämän vuoksi hän helposti kiintyy serkkupoikiin, kun tietää heidän olevan sinkkuja mutta harmi vaan, kun ei uskalla ottaa ensi askeleita, kun nämä vielä ovat sinkkuja. Heti, kun he löytävät elämänkumppaninsa, niin silloin Johanna itsemielessään alkaa surkutella ja kiroaa heidän tyttöystävänsä lesbon retaleiksi.

Jopa kuusissakymmenissä oleva Sirkka-Oilikin on ihan läpäällään kuusitoistavuotiaaseen Trajaniin ja kuvaa tätä työpaikan multimediameralla. Filmauksen hän laittaa lepohuoneen kuvaruudulle. Sirkka-Oili ei välitä tekoälyrannekkeen piippaamisesta.

Trajan ei saa olla hetkeäkään rauhassa, kun aikuiset akat koko ajan ovat nipistelemässä häntä pakaroista. Trajan ei edes reagoi, kun itsekin on yhtä lapsellinen. Duunareiden lapsellisuus johtuu heidän funktiorajoitteestaan mutta Trajan on vielä huima kakara sikiö, vaikka ikänsä puolesta pitäisi olla aikuisuuden kynnyksellä.

Johanna istuu Callcenter huoneessa Hermannia vastapäätä ja ohjelmoi robotteihin päivittäistavaratietoa, joiden sekaan tekee salattuja osioita kummallisine nimineen. Salatut osiot hän nimeää useimmiten kainuulaisten ja savolaisten taukopaikkojen ja huvipuistojen mukaan. Ohjaajat ovat tietämättömiä robottien lisäominaisuuksista.

Hermaniakin alkaa kyllästyttää, kun ei kuule langattomista nappikuulokkeista, että mitä asiakas sanoo langattoman toisessa päässä, eikä nauhoittamisestakaan tule mitään, kun kovalevyllä tallentuu tausta melua, hirveää räkätystä. Muutenkin Kuusikumpua alkaa kyllästyttää istua kaiket päivät Callcenterin tilauspuhelimessa koska huoneen ja käytävän välillä ei ole ovea. Ovettomuus tietenkin sen vuoksi, jotta hän itse pääsisi esteittä poistumaan työhuoneesta. Täysautomaattisen pyörätuolin ansiosta hän pääsee itse keittiöön kahville mutta tarvitsee apua saada kupillisen kahvijuomaa, jota hän juo imupillillä. Hän tarvitsee myös vessa-apua; ohjaajat tai Sulo nostavat hänet kakkimiskorokkeen päälle ja sitten takaisin pyörätuoliin. Hermannilla toimii ainoastaan muutama sormi ja nekin tahtovat usein olla tiukasti nyrkissä.

Kello yhdentoista maissa Sirkka-Oili ottaa keittiöstä motorisoidun ruokavaunun ja lähtee möristen kohti lastauslaituria hakemaan ruokalaatikoita. Yleensä juuri silloin puhelin soi ja Hermannilta meinaa palaa käämit, kun ei kuule asiakkaan puhetta.

Parhaillaan ohjaajat suunnittelevat Hermanille luennoitsijan tehtäviä, jolloin tämä kiertäisi Voimalan eriosastoilla ja koulun puolella kertomassa liikuntarajoitteisen elämästä.

Kerta Johannan työpöytä on kommunikaatiopöytää vastapäätä, niin sen vuoksi hän näkee päivittäin Hermannin pyöreähköä ja pulleaa pärstää ja alkoi hieman tuntea ihastuksen esiasteita. Hän päätti yrittää sinnitellä tunteitaan vastaan, sillä turhaan kiihottaisi tätä onnetonta poikaa sekä itseään. Ei seksistä tulisi mitään, kun henkilökohtainen avustaja joutuisi nostaa pojan hänen päällensä ja sitten pujottaa pippelin sisälleni, ajattelee Johanna lähes päivittäin. Hermann ei osaa edes aavistaa blondin härskéjä ajatuksia. Hyvä niin tai muuten Johanna saisi härskihummerin maineen, kuten tätä nykyään härskiä ihmistä kutsutaan Hämeessä.

Ihastusajatukset Johanna pyyhkii pois mielestään ajattelemalla, että Hermannihan on tursake eli meikä mandoliinin ei pidä ihastua tursakeihin. Trajan ei ole tursake, sillä tähän on normaalilukion normaalirajoitteinen työharjoittelija mutta sakkolihaa, ajattelee hän.

Trajan kutsuu Johannaa *Pohannaksi*. Ehkä ei osaa lausua nimeä oikein, pohtii Johanna. Johanna ei kehtaa alkaa opettaa nimen oikeaa lausumista, kun on tottunut, että täällä Hämeessä moni kutsuu häntä *Pohannaksi* ja *Johantaksi*. Hitaat hämäläiset eivät ehkä osaa ääntää oikein, ajattelee Johanna. Trajan ei ole hämäläinen vaan serbi, ehkä serbitkään eivät osaa ääntää nimeäni, ajattelee hän.

Muutaman viikon kuluttua Trajanin työharjoittelu päättyi, jolloin Forssan apuun palasi rauha. Johanna sanoi Anton-Karille, että ensi kerralla otettaisiin vain naispuolisia työharjoittelijoita, ettei sama hullunmylly toistuisi. Myös Anton on samaa mieltä, muttei pysty rajaamaan tiettyyn sukupuoleen koska silloinhan syyllistyttäisiin sukupuolisyrintään. Ohjaajat eivät osaa aavistaakaan, että millainen hullunmylly odottaa muutaman vuoden kuluttua...

Johanna esitteli ohjaajille pienen pätkän Salatut elimet -kertomuksesta. Kertomuksessa vuonna 4000 päähenkilö Jyri aloittaa vastahakoisesti tulevaisuuden Daily Activityssä. Pian tämän jälkeen hän parantaa kaukoparannuksella Helenan, joka muistuttaa Hermannia.

Ohjaajat olivat haltioissaan Johannan kyvystä luoda realistisia mutta huolellisesti naamioituja kertomuksia. Anton, joka oli erityisen liikuttunut, huokaisi toiveikkaasti: 'Toivottavasti Hermannin kokisi ihmeperantamisen, sillä lääkärit ovat sanoneet, että poika on tuomittu pyörätuoliin.

Hermannin on aina istunut pyörätuolissa. Hänen lapsuutensa on ollut tosi järkyttävää, kun veli menehtyi sukellusonnettomuudessa.

joulu 3004 – Voimalatalon yhteinen juhla Café Sunerissa

Viikkoa ennen joulua kaikki Daily Activity -ryhmät kokoontuivat Café Suneriin pieneen, mutta näyttävästi järjestettyyn joulujuhlaan.

aulakahvila oli koristeltu futuristisilla valokuiduilla, holografisilla lumihietaleilla ja aurinkokennokynttilöillä, jotka syttyivät automaattisesti, kun huoneen valaistus himmeni. Ilmassa leijui piparkakkujen, glögin ja Sunerin oman Talviparatiisi -huonetuoksun sekoitus.

Joululahjanvaihto – 30 euron yllätykset

Jokainen, joka halusi lahjan, toi pukinkonttiin 30 euron arvoisen paketin.

Johanna oli ostanut lahjaksi skandinaavikirjailija Arnold Hällstenin lukulaiteromaanin *Marsun vuosi*, suomeksi käännettynä.

Hän oli nähnyt teokseen perustuvan elokuvan Savonlinnan koulussa ja ihastunut kirjailijan tuotantoon. Hällstenin muut teokset — *Ada ja Elgar*, *Rutgerssonin pitkä ja pitkä* sekä *Hurmaava joukkopano* — olivat myös hänen suosikkejaan.

Kun lahjat jaettiin, Johanna sai valonvoimalla toimivan joululampun, todennäköisesti Sunerin erikoismyymälästä, joka myy aurinkokennovalaisimia ja muita energiatehokkaita koristeita.

Hällstenin romaanin sai Anton-Kari, joka oli selvästi valinnut paketin tarkoituksella. Johanna oli nimittäin kehunut kirjailijaa hänelle jo aiemmin, ja Anton oli jäänyt uteliaaksi.

Sulo ja tonttu – klassinen Voimalatalo-hetki

Työtreenaaja Sulo sai lahjaksi posliinisen tonttuhahmon, joka teki humoristisen kumarruksen.

Sulo ei ollut ilahtunut, kun tonttu kumartaessaan vilahtaa pylly. Hän tuhahti: "Syntiä koko tonttu."

Ja heitti sen seinää kohti — onneksi tiiliseinää, ei Café Sunerin ja Kulttuurikeskuksen välistä lasiseinää. Tämä sai koko kahvilan repeämään nauruun.

Sulon reaktiot ovat aina yhtä dramaattisia, mutta täysin harmittomia.

Sirkka-Oili joulumuorina

Joulumuorina toimi Sirkka-Oili, vaikka hän joka vuosi väittää, ettei halua rooliin. Silti hän päätyy aina jakamaan lahjat, kun ohjaajat alkavat miettiä, että kuka voisi olla lahjojen jakajana, niin hän suostuu rooliin, punainen huivi kaulassa ja pieni holografinen tonttulakki päässä.

Sylvester ja Johanna – puheliaisuuden koetinkivi

Juhlan aikana Sylvester Delors tuli juttelemaan Johannalle. Sylvester on ylikierroksilla — kuten usein koulussa oli — ja hänen puheliaisuutensa on loputon virta kommentteja lahjoista, huomioita koristeluista analyysiä glögin mausta, ja tarinoita, jotka eivät koskaan ota päättyäkseen. Johanna kuunteli hetken, mutta tuns sisäisen ärsytyksen nousevan.

Hän ajatteli itsemielessään; onkohan Sylvester unohtanut iltälääkkeensä... Hän ei sanonut sitä ääneen — hän on oppinut Voimalatalossa, että sisäinen filteri on elintärkeä taito tai muuten alkaisi hirveä rumba.

Johanna muistaa Sylvesterin kouluajoilta, jolloin tämä ei suostunut puhumaan, vaan kirjoitti valkotalulle tai muistilaitteelle sen mitä halusi ilmaista. Hän on kotoisin Kainuusta ja ainoastaan kotimurretunneilla puhua pulputti Kainuun murteella. Tätä nykyään jatkasta on näköjään tullut suupaltti, ajattelee Johanna.

Joulujuhlan tunnelma

Kaikesta hälinästä huolimatta juhla oli lämmin ja yhteisöllinen. Forssa Apu, Café Suner, Viihdepartio, Vaihtoehtoryhmä ja Kulttuurikeskus olivat kaikki saman katon alla — kuin pieni futuristinen kyläyhteisö.

Johanna tunsu hetken ajan kuuluvansa joukkoon, vaikka hän ei aina viihtynyt suurissa porukoissa. Hän katseli ympärilleen: valokuitukoristeita, holografisia lumihutaleita, nauravia ihmisiä ja avustajarobotteja, jotka kuljettivat glögikuppeja pöydästä toiseen. Se oli Voimalatalon joulu parhaimmillaan — hieman sekava, hieman äänekäs, mutta täynnä lämpöä. Mieluummin Johanna olisi kaupungintalon informaatiopalvelussa.

Kevät 3005 – Uusi aikakausi Forssa Apussa

Lyly Ilaskiven eläköityminen

Kevään korvalla Lyly Ilaskivi jäi vanhuuseläkkeelle. Hän oli odottanut tätä hetkeä pitkään: aikaa kotipuutarhassa vaimonsa Lillin kanssa, uusien geneettisesti muokattujen kasvilajikkeiden istuttamista ja rauhallisia päiviä ilman työhuolia.

Pariskunnalla oli myös suuri unelma: vuosien mittainen matkasuunnitelma, joka veisi heidät joskus tulevaisuudessa Marsin puutarhakupliin, Saturnuksen rengastiloille ja ehkä vielä Titanin meriterasseille. Mutta Marsin matkat ovat yhä kalliita, joten toistaiseksi he tyytyvät maanpäällisiin seikkailuihin.

Viimeisenä työpäivänään Johanna vitsaili: “Nyt eläkkeellä susta tulee oma ohjaajasi, täynnä päivätoimintaa!” Lyly nauroi sydämellisesti: “Totta puhut, niin se on!”

Uusi ohjaaja – Juha Janatuinen

Lylyn seuraajaksi tuli 25-vuotias pedagogiteknikko Juha Janatuinen, joka tunnettiin vaaleasta siilitukasta, lempeistä kasvonpiirteistä, rauhallisesta olemuksesta ja tavasta selittää teknisiä asioita selkeästi.

Juha on avosuhteessa Jonna Jonassonin kanssa. Jonnalla on edellisestä suhteestaan viisivuotias poika, Melvin, ja parhaillaan Jonna odottaa perheenlisäystä. Ultrakuvaäänitutkimusten perusteella syksyllä syntyi poika.

Johannan reaktio – ihailua, ujoutta ja hämmennystä

Johanna huomasi heti Juhan viehättävyyden. Hän ei kokenut mitään sopimatonta — enemmänkin: Ihailua, ujoutta, sosiaalista kömpelyyttä ja sitä samaa sisäistä kuohuntaa, joka on hänelle tyypillistä silloin, kun hän kohtasi uuden, karismaattisen ihmisen.

Hän kuvaili Juhaa itsemielessään komeaksi eurokarjuksi, mutta se oli enemmänkin hänen omaa leikillistä sisäistä kieltään, ei todellista aikomusta. Johanna päätti pitää lemmen tunteensa omana tietonaan. Hän tiesi, että Juha on jo varattu ja avovaimo odottaa lasta — eikä hän halunnut sekoittaa työasioita omiin tunteuksiinsa. Kieltämättä haluttaisi niin kovasti halata ja suukottaa kaunis- ja kasvoista Juhaa, ajattelee Johanna, kun istuu Forssan avun keittiössä kahvipöydän ääressä. Kerta Juha on ohjaaja, niinpä tämä ei kuulu tursakkeisiin, ajattelee Johanna.

Työtehtävät ja Juhan tuki

Juha auttaa Johannaa usein avustajarobottien ohjelmoinnissa. Näissä hetkissä Johanna tunsu poskien kuumenevan, hermostunutta lämpöä vaikeutta keskittyä ja pientä jännitystä, joka oli hänelle tyypillistä liian kauniin jatkun seurassa, eikä osaa aavistaakaan, että tämä on alkusoittoa.

Tämä ei ollut fyysistä vetovoimaa — vaan sosiaalista jännitystä, joka sai hänet hämilleen.

Johanna on taitava ohjelmoija omalla tavallaan, mutta ohjaajien hyväksyntä on hänelle tärkeää. Hän oli myös salaa lisännyt Forssa Avun myytäviin roboteihin ylimääräisen oppivan algoritmin, salattuun mappiin, jota kukaan ei ollut huomannut, ei edes korkeakoulutettu Juha.

👁️ Ohjaajien havainnot – punastumisen paljastava kieli

Johanna ei tiennyt, että Juha ja Anton-Kari olivat jo huomanneet hänen ihastuksensa. Aina kun Juha tuli lähelle, Johanna punastui — ja se oli vaikea olla huomaamatta. Johanna oletti, etteivät ohjaajat hiffanneet ihastusta. Anton-Kariin Johanna ei voisi ajatellakaan ihastua, kun tämä on vanhempi eli parasta ennen päiväys on mennyt umpeen, ajattelee Johanna aivan kuten tapasi hassutella aikanaan Leenan kanssa.

Anton oli alkanut lukea Johannan uusinta tulevaisuuskertomusta *Aivot toivoo täynnä*, jonka päähenkilö on nimeltään Juha Soranen. Anton arveli, että nimi viittasi Janatuiseen. Totuus on toinen. Johanna oli keksinyt nimen jo kauan ennen kuin oli tavannut Juha Janatuisen. Silloin nimi ei merkinnyt hänelle mitään erityistä — se oli vain nimi, joka sopi tarinaan. Nyt se tuntui saavan uuden sävyn, mutta vain Johannan omassa mielessä.

🌙 Johannan sisäinen maailma – turvallinen, mutta elävä

Johanna ei kokenut mitään sopimatonta. Hän oli vain herkkä, ujo, helposti hämmentyvä ja taipuvainen voimakkaisiin sisäisiin reaktioihin. Juha on hänelle enemmänkin: kaunis näky, turvallinen hahmo ja inspiraation lähde hänen tarinoilleen. Ei mitään muuta. Totta kai tuntuu mukavalta itsemielessään unelmoida Juha Janatuisesta. Kotona hän sanelee seksifantasioita Janatuisesta, joissa tämä esiintyy superpoikana.

❄️ Talvi 3006 – Liam Pingvino ja telepaattinen välähdys

Talvella 3006 Jeesus ja Daniella Tammilehto saivat potran pojan. Lapsi sai nimekseen Liam Pingvino, heidän yhteisellä päätöksellään — nimi on yhtä aikaa moderni, leikkisä ja hieman futuristinen, aivan kuten perhe itsekin.

Syksyllä tuoreiden vanhempien elämässä koitti seuraava merkkipaalu: kihlajaiset. Kaarlo ja Frida olivat pakahtua ylpeydestä. Nyt myös nuorimmainen on perustamassa omaa perhettään.

Kihlajaiskahvien lomassa Jeesuksen mieleen putkahti äkisti Johanna-serkku. Ajatus tuli niin yllättäen, että häneltä pääsi pieni, tahaton örähdys. Frida kohotti kulmiaan: “No mutta pikkunen, mikäs toi oli olevinaan?” Jeesus nauroi ja peitti tilanteen: “Haha, kahavi meni vaan veärään kurkkuseen!” Mutta hän tiesi, ettei se ollut koko totuus.

🗣️ Samanaikainen välähdys Forssa Avussa

Samaan aikaan Forssan Avun Callcenterissä Johanna istui työpisteessään. Hermannin oli tulossa sisään, ja Johanna yritti karistaa mielestään tämän aiheuttaman jännityksen. Hän ajatteli Jeesusta — ja samassa hänen kurkustaan karkasi pieni, vaimea örähdys. Se oli kuin kaiku jostain kaukaa.

🧠 Telepatia, jota kumpikaan ei ymmärrä

Jeesus ei käsittänyt, miksi Johanna pyörii hänen mielessään niin usein. Hän yrittää karistaa ajatuksen pois, mutta se palaa aina takaisin — kuin jokin näkymätön signaali. Se tuntuu romanttiselta, mutta hän tietää, ettei serkusten pidä sekstailla. Lukemattomia kertoja myös hänen tekoälyrannekkeensa on piipannut ja päästellyt mysteeriäänä, jotta jätkä jättäisi serkkunsa vonkaamisen vähemmälle. Silti levoton tunne, selittämätön veto, muistikuva Johannasta ja outo, toistuva synkronia, jota hän ei osaa selittää.

Jos Johanna tietäisi, että heidän välillään on jonkinlainen toimiva telepaattinen yhteys, hän olisi ehkä rohkeampi ottamaan yhteyttä. Mutta hän piti koko ajatusta hölynä — pelkkänä toiveajatteluna koska tekoälyranneke joka kertoo alkaa piipittää ja viesti kertoo, että kannattaa pitää serkkusuhteen ei-seksuaalisena.

👨👩👧👦 Suvun uudet kuviot

Samaan aikaan muu suku elää omaa elämäänsä; Mikaela ja Akseli asuvat Suurkartanonttiellä valkoisessa rivitalonpötkässä Vironmäen ja Hietalan välimaastossa. Jotkut kutsuvat Suurkartanonttiä Hietalaksi ja toiset Vironmäeksi.

Heillä on jo kaksi lasta; Josefiina ja Jasseri. Perheellä on kesämökki Senttijärven rannalla, pieni tekojärvi Torronsuon länsipuolella. Akseli on töissä kellokauppa Aika & Pennissä, kauppakeskus Sibatalossa.

Mikaela on kriminaalikuljettajana, kuljettaen rikosasioiden parissa olevia henkilöitä käräjäoikeuden ja kriminaalihoitolan välillä. Työ on vastuullista, mutta hän hoitaa sen rautaisella ammattitaidolla.

Rico ja Saimi

Ricon vaimo on Saimi Bergström. Lapset ovat Julle ja Olli.

Rico työskentelee leikkaussaliavustajana, ja hänen rauhallinen luonteensa sopii siihen täydellisesti.

Jeesus ja Johanna – kaksi taajuutta, yksi yhteys

Vaikka elämä kulki eri suuntiin, jokin näkymätön säie yhdisti Jeesuksen ja Johannan ajatuksia.

Ei romanttisesti, ei sopimattomasti — vaan kuin kaksi ihmistä, vaikeivat lapsena olleet läheisiä mutta silti heidän mielissängsä on yhteinen taajuus. Aiemmin he eivät ymmärtäneet sitä. He eivät puhuneet siitä mutta se on olemassa. Ja ehkä jonain päivänä he oppisivat sanoittamaan sen, kenties joskus heistä tulisi läheiset sukulaissielut...

Kun Johanna kuuli, että hänen suosikkiserkullaan on lesbon retale tyttöystävänä, häntä alkoi harmittaa huono tuuri rakkausrintamalla. Nyt ainoa sinkkuserkku on Misha, mutta miten kummassa pääsisin eroon ujoudesta ja viharakkaudesta, jotta kykenisin vikitellä Mishan, on Johanna lukemattomia kertoja pohtinut. Hän tietää, että ujous on syypää viharakkauteen. Häntä surettaa, kun isästä ja äidistä ei millään tahdo tulla ukkia ja mummoa. Hyvät neuvot olisivat tarpeen, kuten hän tapaa itsemielessään ajatella. Häntä lohduttaa se, että myös pikkusisko on vielä sinkku mutta se on vain ajan kysymys, milloin tämä löytää ukon ja sitten pyöräyttää lapsia, ajattelee Johanna.

Lukemattomia kertoja Jaana-Mari on katsellut ukkoja ystävättäriensä kanssa Turun riennoissa. Parhaillaan hän on muuttamassa moderniin Lyhytlaakson lähiohön, joka sijaitsee Turun pohjoispuolella, josta on ostanut asumisoikeusasunnon. Se on hienompi ja uudempi kuin se, jonka isosisko osti häneltä. Jaana-Marilla on yksi ukkokandi tähtäimessä Taalintehtaalla.

Johanna on pohtinut, jos ostaisi seksirobotin, samanlaisen, jollainen oli isän Savonlinnan aikaisella työkaverilla mutta seksirobotit ovat tuhottoman kalliita Daily Activity -duunareille.

Ehkä voisin saada Insurance Cashiltä avustusta, aivan kuten isän entinen työkaveri, vatuloi Johanna. Ehkä nyt olisi helppo saada yhteiskunnan avustusta, kun pässinpaperitkin ovat kunnossa, ajattelee hän. Johanna ei kehtaa ryhtyä moiseen rumbaan, sillä silloinhan tietokantoihin tulisi lisää pässeysmerkinthöjä, kuten esimerkiksi, että tarvitsee avustaja robotin. Toisth väisi ihan hyvin ostaa sellaisen, jonka voisin itse ohjelmoida uudelleen mutta Forssan avun robotit ovat liian kalliita yksityishenkilölle, ajattelee hän.

Forssan avun apuvälineiden tarkoituksena on, että lääkäri kirjoittaisi remissin, jotta Insurance Cash kustantaisi robotin mutta silloinhan tietokantoihin tulisi tosiaan pässeysmerkinnät, ajattelee Johanna.

Johanna ei myöskään uskalla puhua vanhemmilleen, että he avustaisivat seksirobotin ostossa, sillä perheessä kaikki seksiin liittyvä on tabua. Äiti ja isä kuuntelevat liikaa tekoälyrannekkeen ohjeita. Isän kohdalla se on Johannan etu, sillä muuten tämä saattaisi omanpään mukaan alkaa vikitellä tytärtään sänkyyn. Onneksi Antin tekoälyranneke toppuuttelee tällaisia sairaita ja hulluja ideoita.

Tuskinpa isä ja äiti suostuisivat kustantamaan pornotuotteita meikämandoliinille, ajattelee Johanna. He pelkäävät, että porno tekisi minut lopullisesti hulluksi, hymähtää hän.

Eräänä tiistaikävelyllä Forssan avun duunarit kävivät keskustassa olevassa *Love Than More* nimisessä seksikaupassa ihan vaan uteliaisuuttaan. Silloin kävelyvuorossa oli Anton-Kari, joka katseli naamapunaishana kaupan hyllyissä olevia pimperoita ja dildoja. Johanna huomasi hienon seksirobotin, jolla oli myös erittäin hieno hinta; nelinumeroinen summa eli aivan liian kallis. Hän päätti, että ehkä joku kaunis päivä löytäisi sen oikean ja tuskin se tapahtuisi nykyisellä työpaikalla tursakkeiden kesken. Hän ei todellakaan halua mennä naimisiin tursakkeen kanssa, koska sellaista ei ilkeä näyttää vihkipallin päällä, kuten hän tapaa usein pohtia eikä osaa aavistaakaan mitä tuleman pitää. Millainen hullunmylly alkaa muutaman vuoden kuluttua. Johanna on myös pohtinut, jos olisi härski, niin vois in vikitellä Juha Janatuisen itselleni ja vapauttaa tämän Jonnan synnyttäneestä ipanasta, vatuloi Johanna. Heti perään tekoälyranneke piippasi ja näyttöruutuun ilmestyi viesti; *En halua sinun vikitellä toisten ukkoja, nonniin!*

Kevät 3006 – Kaupunginkellarin synty ja Johannan uusi sivupolku

Keväällä 3006 Johanna sai ensimmäistä kertaa olla mukana käynnistämässä aivan uutta Daily Activity -ryhmää.

Lounasravintola Kreivisaari, vanha ja arvostettu keittiö, oli ollut pitkään automatisoinnin uhan alla. Keittiörobotit, annosautomaatit ja kunnan uudet älykattilat olivat jo valmiina syrjäyttämään ihmistyön. Mutta kaksi kokkia — Ankki Reetula ja Lotta Raivio — eivät aikoneet antaa periksi. Heidän aloitteestaan Kreivisaaresta tuli osa Daily Activityä, ja ravintola nimettiin uudelleen *Kaupunginkellariksi*. Se oli nyt virallisesti Sunerin ja hoivahallinnon yhteinen yksikkö, vaikka sijaitsee Voimalatalon ulkopuolella, kaupungintalon kellarikerroksessa, kopiointikeskuksen seinän takana. Ulkopuolisia ryhmiä oli nyt kaksi: Messenger Service ja Kaupunginkellari.

Digitaalikonktori, joka oli tähän asti vastannut ravintolasta, luovutti vastuun Sunerin ja hoivahallinnon yhteiselle kommandiittiyhtiölle. Samalla Digitaalikonktori muuttuu uudeksi palveluhallinnoksi, joka keskittyisi koko kaupungin digitaalisiin palveluihin ja automaatiojärjestelmiin.

Johannan ristiriita – halu tehdä oikeita töitä

Johanna ei halua juuttua mihinkään Daily Activity -ryhmään. Hän kaipaa oikeita töitä, oikeaa palkkaa, oikeaa vastuuta — eikä pelkkää päivittäistä puuhastelua, kuten hän itse asian ilmaisi. Silti hän suostui kokeilemaan uutta ravintolaryhmää, koska Anton-Kari ehdotti sitä, se oli uusi, erilainen ja ennen kaikkea se pitää hänet sopivasti näkyvillä informaatiopalvelun suuntaan.

Jos ihme tapahtuisi ja rykijä vihdoinkin ymmärtäisi lopettaa, niin meikämandoliini olisi ensimmäisenä jonossa tyrkyllä, ajattelee Johanna.

Kaupunginkellarin ensimmäinen kokoonpano

Ravintolaryhmään valittiin pieni joukko osallistujia. He ovat sekoitus keittiöapulaisia, asiakaspalvelijoita ja muutama, joka on mukana lähinnä sosiaalisen kuntoutuksen vuoksi. Yksi heistä oli Elmo Yrjölä, vielä nuori koulupoika, käy Praktisen lukion viimeistä vuosikurssia Voimalatalolla. Hän on ehtinyt olla Mauno Jokisen lukion hotelli- ja ravintola linjalla, joka on entinen konsumtiolinja, joka muutti hoivareformin aikoihin uuden Voimalatalon Praktiselle lukiolle.

Elmo on vaaleasiilikkinen, kirppumaisen laiha, vekkulinainen ja täynnä sellaista levotonta energiaa, joka saa ohjaajat sekä nauramaan että huokailemaan.

Hän liikkuu keittiössä kuin pieni, nopea varjo — aina siellä, missä tapahtuu, ja usein myös siellä, missä ei olisi pitänyt tapahtua.

Johanna huomasi heti, että Elmossa on se jokin; kiihottavan upea eurokarjun puolikas mutta pojan nenänpään kesakot häiritsevät.

Kaupunginkellari – teknologian ja perinteen taisteluareena

Kaupunginkellari on ainutlaatuinen yhdistelmä perinteistä käsityökeittiötä, geneettisesti muokattuja raaka-aineita, Sunerin älylaitteita ja hoivahallinnon byrokratiaa.

Keittiössä on puoliautomaattinen liesitaso, holografinen reseptinäyttö ja valtava älykattila, joka osaa sekoittaa itse. Johanna huomasi, että kattila muistuttaa melkoisesti Jokioisten kommunikaatiotehtaan ruokalan suurta kattilaa, jonka oli nähnyt joulun alusviikolla vuonna 2992, kun oli mennyt pyytämään kokiilta anteeksi pikkulappusia. Tämä Kaupunginkellarin kattila on hienompi ja älykkäämpi.

Ankki ja Lotta pitävät tiukasti kiinni siitä, että kastikkeet tehdään käsin, leivät paistettiin kiviuunissa ja keittiössä saa olla ihmisen ääni, ei pelkkää koneiden hurinaa.

Johanna pitää tästä. Se vaikuttaa oikealta työltä — ei pelkältä simulaatiolta, vaikka Kaupunginkellari onkin Daily Activity ryhmä.

Johannan sisäinen kompassi

Vaikka Johanna suostui kokeilemaan Kaupunginkellaria, hän tiesi, ettei halunnut jäädä sinne pysyvästi. Hän ajatteli; tää on vain välivaihe. mie kuulun informaatiopalveluun. Sinne mie vielä palleaan, ajatteli Johanna. Hän ei sanonut sitä ääneen, mutta se oli hänen sisäinen kompassinsa. Ja ehkä, jos rykijä joskus väistyisi, kompassi voisi vihdoinkin osoittaa oikeaan suuntaan.

Johanna kiintyi Elmo Yrjölään lähes heti. Vielä ei romanttisella tavalla, vaan sillä tavoin kuin hän usein kiintyy ihmisiin, jotka ovat vilpittömiä, energisiä, hassuja ja hieman ulkopuolisia, kuten hän itsekin. Hän päätti kuitenkin pitää tunteensa omana tietonaan koska jatkällä on paljon luomia kaulassa, käsivarsissa ja nenän päällä kesakoita. Aluksi Johanna kiinnitti niihin huomiota, mutta pian hän huomasi tottuvansa niihin — jopa pitävänsä niitä sympaattisina. Hänellä itselläänkin oli syntymämerkkejä vasemmassa käsivarressaan, ja se luovat pienen, viattoman samastumisen tunteen. Kun hän katsoo vasemman käsivartensa alapuolta ja näkee luomet, niin hänelle tulee Elmo mieleen.

Elmo oli nuori, vasta 18-vuotias. Johanna ei osaa aavistaakaan, millaisia mutkia heidän polkunsä vielä tekisi tulevina vuosikymmeninä.

Syksystä alkaen Elmo aloittaa kokopäiväisesti Daily Activity ryhmä Kaupunginkellarissa. Johanna ajatteli, että pojalla on huonompi säkä kuin meikäläisellä — kukaan ei ollut tarjonnut Elmolle paikkaa avoimilta työmarkkinoilta.

Yrjölän perhe

Elmo on siis ehtinyt olla sekä Mauno Jokisen koulussa että Praktisessa lukiossa. Hänen perheensä on tavallinen, lämmin ja hieman kaoottinen: isä Masa Yrjölä, digimestari Lähdetorpan palvelutalolla äiti Ellinoora, Coop Huom! -suurmyymälän leipäosastolla. Isosisko Pirkko, naimisissa vaaleatukkaisen Jessen kanssa.

Johanna piti siitä, että Elmo puhui perheestään avoimesti ja ylpeästi. Elmo myös kertoi tavanneensa tyttöystävän netin treffisivustolla. Hänen tyttöystävänsä on Jenni Jussila, joka asuu Loimaalla. Elmo ei osaa aavistaakaan mitä tuleman pitää ja millainen tyttörunba häntä odottaa...

Laulut, murteet ja keittiön nauru

Johanna ja Elmo tulevat hyvin juttuun, eikä heistä kumpikaan osaa aavistaakaan mitä tapahtuu 3020-luvulla ja millainen tunnelma silloin vallitsee heidän välillensä.

Johanna opetti Elmolle hassuja kainuulaisia lastenlauluja — ei alkuperäisillä sanoilla, vaan Leenan opettamilla, kepeillä ja hieman tuhmanpuoleisilla versioilla. Hämähäkkilaulun Johanna lauloi korkealta kuin oopperalaulaja. Tämä kohta nauratti Elmoa ja kokkeja. Leenan opettama versio kuulostaa; *Hämä-hämähäkki kiipes langon kyrvälle...* Tätä Johanna hoilasi oopperamaisesti ravintolan keittiössä niin, että kokit ja Elmo nauroivat mahat hytkeyn. Onneksi ravintola ei vielä ollut auki ruokailijoille.

Forssan avussa Johanna silloin tällöin rallatteli näitä hassun härskéjä rallatuksia, kun ohjaajat eivät olleet läsnä. Lasse alkoi nauraa kikattaa, kun blondi rohkeasti uskalsi laulaa tuhmia.

Johanna moikkasi Leenaa päivittäin. Hänestä oli lohdullista, että Leena työskentelee jälleen seinän takana. Ravintolaryhmässä vain kokit ja ohjaaja ovat normaalirajoitteisia, eikä Johanna tunne heitä vielä hyvin, mutta kokit ovat Elmon perhetuttuja.

Johannan jalat veivät aina kopiointipalvelun puolelle. Leenakin oli innoissaan: "Se hassu blondi on taas talossa!"

Harmi vain, ettei Johanna voi enää olla Back-up aputyttö Annina — hän ei ole enää työmarkkinoiden käytettävissä.

Johannan kaipuu ja Leenan suorasukaisuus

Johanna sanoi usein: "Mie kaipaan takaisin." Leena vastasi aina samalla tavalla: "Siinä tapauksessa sun pitäisi tehdä jotain sille rykijälle, jotta paikka vapautuisi... tarjoa sille arsenikilla terästettyjä pullia!" Leena on kurkkuaan myöten täynnä Oilin rykimisiä ja murhaavia katseita. Hän vitsaili Johannalle, että Oili kuvittelee kaikkien tanssivan hänen pillunsa tahdissa. Johanna nauroi makeasti — Leenan huumori on yhtä terävää kuin ennenkin.

Päivittäin Johanna moikkasi Leenaa. Johannasta on mukava rupertella normaalirajoitteisen kanssa.

Johanna kehui Leenalle, että ravintolassa työskentelee upea härmän karju nimeltä Elmo Yrjölä, johon Leena naurahti kuten tavallisesti: "Voi mahoton sun kanssa, sä oot kyllä yliseksuaalinen ja rakastut jopa miesten polkupyöräänkin, no, Johanna-pohanna, joko oot saanut munaa?", johon Johanna: "En vielä mutta ehkä Coming Soon... Elemolla on joku perhanan lesbo tyttöystävänä."

Kuulemma joku loimaalainen Jenni, jonka se on löytänyt netistä.” Leenaa nauratti makeasti, kun blondin jutut ovat aina niin maksimaalisen ylivertaisia.

”Voit silti tarkistaa jätkän varustuksen, että onko sillä hyvät munat ja kamat!”, sanoi Leena, johon Johanna nyökkäsi: ”Kyllä, pitää tehdä!”. Leena naurahti: ”Pelkäänpä, että housuihisi pujahtaisi pupu ja siellä taitaa olla melkoinen eläintarha!” ja nauroi rinnat hytkyen.

Kaupunginkellarin kevät ja ohjaajien värikäs joukko

Pekko Anttila – ravintolaryhmän kuivakka komentaja

Ravintolaryhmän ohjaajana toimii Pekko Anttila, vanhahko ja kuivakka mies, joka on viisikymppinen mutta näyttää ulospäin siltä kuin olisi elänyt jo kolme vuosisataa. Ulkonäkö kuitenkin pettää: Pekko on energinen, nopealiikkeinen ja sisältää pienen silinterisedän, kuten Kivisten sisäpiirislangi asian ilmaisee — eli aitoa, jäykkää ihilistivibaa, ajattelee Johanna itsemielessään samalla, kun lataa täysautomaattista tiskikonetta.

Pekko on ankara mutta oikeudenmukainen. Hän on jo lukemattomia kertoja ärähtänyt Elmolle, joka halusi lähteä kotiin aikaisemmin tapaamaan kavereitaan. Pekko muistuttaa joka kerta:

”Keittiöstä ei lähdetä kuin torpasta!” Elmo ottaa tämän raskaasti ja alkaa tihrustaa itkua niin, että Johannalla tekee pahaa.

Usein Elmo itkee ravintolasalin pitkän ikkunarivistön ääressä, ja Johannan sydäntä vihlaisee joka kerta. Hän haluttaisi lohduttaa, mutta ei osaa — halaukset ovat hänelle vaikeita, vuosien etääntymisen jälkeen. Hän ajattelee itsemielessään; Voi helevetti, kun yläasteella tuli tuhlettua hallauksia tursakeihin...

Simo Itälä – rauhallinen tarkkailija

Toinen ryhmän osallistujista eli duunareista on pönäkkä Simo Itälä, rauhallinen ja lempeä nuorimies, joka nauraa usein ujusti Johannan ja Elmon hassutteluille. Simo on kuin keittiön oma painovoimakenttä: tasapainottava, vakaa ja aina hyvällä tuulella.

Albert Milosevic – bosnialainen välivaiheen mies

Hetken aikaa ryhmässä oli myös Albert Milosevic, bosnialainen nuorukainen, joka ei viihtynyt keittiössä.

Kaupunginkellarin futuristisissa keittiötiloissa paloitellaan valtavia sianruhoja — ja Albert, vakaumuksellinen muslimi, ei voinut olla lähelläkään niitä. Hän sanoi aina: ”Jos näen sianlihaa, alkaa tehdä mieli sitä. Ja se ei ole hyvä.”

Albert on muutenkin enemmän hassuttelijatyyppejä. Vapaa-ajalla hän viihtyy paremmin naapurin Anatolin kanssa kuin keittiöveitsien äärellä. Albert asuu Kaarlon kaupunginosassa, kolmikerroksisessa kerrostalopitkossa, jossa elämä on vilkasta ja äänekkästä.

Lordi Tomila – apulaisohjaaja, joka rakastaa heviä

Ravintolaryhmän apulaisohjaaja on Lordi Tomila, silmälasipäinen mies, joka ulkonäöltään näyttää tiukkaipoiselta ihilistiltä. Mutta ulkonäkö pettää täysin. Lordi on äänekkäs, huumorintajuinen ja nauraa Johannan sutkauksille niin, että meinaa pudota tuolilta, jos istuu keittiön jakkaralla.

Hän rakastaa modernia heviä ja rallattelee usein tämän vuoden suurinta hittiä *Hard Rock Jimme!*

Kappaleen esittää karjalainen heviväbändi Herra, joka äskettäin voitti Euroviisut. Biisi muistuttaa hämmästyttävästi vuoden 2006 Hard Rock Hallelujah -kappaletta, mutta Karjalan yleisradioyhtiö KVK, Karjalan Valtion Kastaus, pitää tiukasti kiinni siitä, että erot ovat riittävät. Kun EBU harkitsi diskausta, KVK lähetti äkäisiä hymiöitä, karjalaisia kirosanoja ja uhkasi boikotilla. Lopulta kappale hyväksyttiin, ja pitkätkäjätkät ympäri Eurooppaa äänestivät sen voittoon.

Afrikka haluaisi mukaan Euroviisuihin, mutta kilpailusta tulisi liian pitkä niin, ettei Erkkikään jaksaisi katsoa lähetystä. Afrikan julkisen palvelun media-yhtiöllä on oma Afrovision Song Contest, jossa bongorummut pärisivät ja holografiset tanssijat pyörivät.

Johannan arki Kaupunginkellarissa

Johanna päätti olla ravintolaryhmässä kaksi ja puoli kuukautta. Työ oli rankkaa, liksa pieni ja kivilattia väsytti jalat — mutta työ oli mielenkiintoista, ja Elmo teki arjesta kevyempää.

Päivän päätteeksi Johanna pesi keittiön punaisen kivilattian painepesurilla. Hän alkoi kutsua painepesurin letkua letku-Oiliksi. Pian ravintolan väki alkoi käyttää samaa nimitystä — tajuumatta, että Johanna viittasi informaatiopalvelun rykijään.

Leena seinän takana – arjen pelastus

Johanna moikkasi Leenaa päivittäin. Hänestä oli lohdullista, että Leena työskenteli jälleen seinän takana, tällä kertaa kopiointikeskuksen toisella puolella. Leenakin oli innoissaan: “Se hassu blondi on taas talossa!” Harmi vain, ettei Johanna voinut enää olla Back-up aputyttö Annina — hän ei ole enää työmarkkinoiden käytettävissä. Johanna sanoi usein: “Mie kaipaen takasin.”, johon Leena vastasi: “Siinä tapauksessa sun pitää tarjota arsenikkikeksejä.”

Kummallinen sääntö ja päätös lähteä

Johanna kuuli, että Kaupunginkellarin keittiössä on outo sääntö: Jos käy ulkomaanlomalla, on jätettävä ulostenäyte lääkärille. Johanna ei halua pelleillä kakkojensa kanssa, kuten hän itsemielessään ajatteli. Hän päätti lopettaa ryhmässä ja toivoi ihmettä, jotta pääsisi takaisin suosikkityöpaikkaansa eli informaatiopalveluun. Näköjään tyrkyllä olost ei ollut hyötyä, ajattelee hän.

Kompromissina hän harkitsi Voimalatalon neljännen kerroksen aurinkopaneeli yksikköä, jossa hän oli käynyt tutustumassa. Siellä kehitetään aurinkopaneeliteknologiaa Forssan ja lähialueiden markkinoille — futuristista, kiinnostavaa ja täynnä mahdollisuuksia.

Sunerin pääkonttori sijaitsee Tampereen Virtauksessa ilmaisutaiteen lukion tiloissa. Lukio on perustettu jo 2000-luvun alussa, jolloin se oli tavallinen lukiokoulu mutta sittemmin lukiosta tuli lukioerityiskoulu funktiorajoitteisille. Näin pikkuhiljaa Sunerista tuli yksityinen päivätoimintaryhmä.

Johannan tulevaisuudenhaaveet ja Forssan avun rauha

Johannaa kiehtoo ajatus Sunerin reseptiöstä. Holografiset asiakasvirrat, automaattiset, ajanvarausjärjestelmät ja tekoälypohjaiset palveluportaalit olisivat hänen mielestään kiehtovia — sellaisia, joissa voisi tuntea olevansa osa jotakin suurempaa.

Häntä kiinnostaisi myös aurinkopaneelien kehittäminen. Voimalatalon neljännessä kerroksessa on laboratorio, jossa testataan uuden sukupolven paneeleita, jotka pystyvät: varastoimaan valoa, kvantitasolla, hyödyntämään hajasäteilyä ja jopa keräämään energiaa heijastuksista. Johanna miettii: Ehkä paneeleihin voisi luoda tekoälyn, joka nappaisi jokkaisen valopilikahduksen talteen... Ajatus kiehtoo häntä — mutta ei tarpeeksi, jotta hän olisi valmis jättämään Forssan avun.

Forssan apu – rauhan tyyssija ja luovan työn kehto

Forssan avussa on yksi ratkaiseva etu: Ei ulostenäytteitä. Kaupunginkellarin keittiön kummallinen sääntö oli jäänyt hänen mieleensä, ja hän ei halunnut pelleillä ulosteidensa kanssa. Forssan avussa hänellä on rauhallinen työpiste, paljon loppoaikaa, mahdollisuus kirjoittaa kertomuksia ja aikaa ohjelmoida robottien tekoälyä salaisiin mappikansioihin. Lisäksi Forssan avussa on ihana normaalarajoitteinen Juha Janatuinen. Juha ei ainakaan ole tursake, ajattelee Johanna. Se riittää pitämään hänet tyytyväisenä — ainakin toistaiseksi eikä osaa aavistaakaan mitä tuleman pitää...

Café Suner – vaihtoehtoinen tulevaisuus?

Joskus Johanna mietti, olisiko Café Suner hyvä työpaikka. Siellä työskentelee kaksi hänen mielestään härmän karjua — tosin funktiorajoitteisia, mutta silti sympaattisia jätkeä. Uuno ottaa yleensä maksut vastaan. Jesse on ripeä ja kohtelias. Sylvester... no, Sylvester ei täytä härmän karjun kriteereitä, Johanna ajattelee. Sylvester on niin keho rahojen kanssa, ettei saa ottaa maksua. Rikkoi varmaan kassakoneenkin, pohtii Johanna, samalla, kun kävelee aulakahvilan ohi kohti Forssan apua.

Ohjaaja Markus istuu usein Korjaajaryhmän konttorissa surffailemassa netissä, joten kahvilan arki pyörii pitkälti Uunon ja Jessen varassa. Jätkeät pärjäävät hyvin keskenään U-kirjaimen muotoisen tiskin takana.

Luppoaika – kertomusten valtakunta

Forssan avussa on runsaasti luppoaikaa. Johanna haaveilee omasta työhuoneesta, jossa voisi sanella kertomuksia, käyttää sanelutoimintoa ja välttää aataminaikaista näppäimistöä, ajattelee hän. Pitäisi vihdoinkin laittaa piste Jill-Arthur-kertomukselle, pohtii Johanna. Sen jälkeen voisin keskittyä *Salatut elimet* ja *Aivot toivoa täynnä* kertomuksiin, jotka ovat tulevaisuuskertomuksia.

Elämä tuo jatkuvasti uusia inspiraationlähteitä. Hänen päähenkilönsä — Juha Soranen ja Jyri Brickmountain — elävät hänen mielessään kuin rinnakkaistodellisuudessa, valmiina uusiin seikkailuihin. Kertomuksia luodessa hän käyttää apuna tekoälyä. Tekoäly ei oikein suostu seksikohtauksiin, sillä sen on ohjelmoitu sivistyneeseen käyttöön. Johanna pohtii, jos voisi parantaa tekoälyä myös seksin alueelle.

Johannan sisäinen kompassi

Vaikka hän haaveilee Sunerin reseptiätyöstä ja aurinkopaneelilaboratoriosta, hänen sisäinen kompassinsa osoittaa yhä Forssan apuun. Siellä on rauha, rutiini, luova tila ja Juha sekä ennen kaikkea mahdollisuus odottaa, että rykijä vihdoinkin älyäisi jäädä eläkkeelle. Johanna tietää, että hänen aikansa vielä tulisi mutta kuinka pääsisi sitten takaisin avoimille työmarkkinoille ennen kuin kunnan kusiturkit ehtisivät palkata jonkun tursakkeen minun tilalleni informaatiopalveluun, vatului Johanna samalla, kun asettuu istumaan Callcenter huoneessa omaan työpisteeseensä.

Jill-Arthur kertomuksen loppuosaan Johanna on plagioinut ideoita TV Kainuun historiallisesta tv-sarja Kartanomäestä, joka on jo päättynyt, kun Euroopan yleisradioliitto ei enää halunnut rahoittaa sarjan tekemistä. Alun perin oli tarkoitus jatkaa aina näihin päiviin saakka mutta jostain syystä EBU pisti rahahanat kiinni. TV-sarjan käsikirjoittaja oli Kainuun ukrainalainen Carlos Mesterton, jolla on tuuheat mursun viikset.

Johanna kopioi kylmästi Kartanomäki tv-sarjan juonipaljastussivulta sarjan tapahtumat ja muokkasi tekstiä niin, että ne sopivat Jill-Arthur kertomukseen ja samalla muunsi historialliset tapahtumat kaukaiseen tulevaisuuteen. Näin kertomuksen loppu nivoutuu yhteen *Aivot toivoa täynnä* sekä *Salatut elimet* kertomusten kanssa, jotka alkavat vuodesta 3969, jolloin päähenkilöt syntyvät. Kertomukset päättyvät 4000-luvun puolelle, ajattelee Johanna tietokoneensa ääressä.

Jill-Arthur kertomukseen pöllityn osion hän joutuu huolellisesti muokkaamaan niin, ettei se liikaa muistuttaisi tv-sarjan tapahtumia, jotta Carlos Mesterton ei hoksaisi kertomusta, jos sattuisi eksymään Kivinen areenalle. Tuskinpa näin kävisi, sillä netissä on lukematon määrä sivustoja.

Muokkauksista huolimatta näkee helposti läpi tv-sarjan tapahtumat ja roolihahmot. Jos mahdollinen nettilukija jaksaisi lukea kertomuksen kokonaan, niin loppuosa vaikuttaisi ammattitaitoisemmalta kuin alkuosa. Johanna on sirotellut kaikkiin kertomuksiin otteita poliisiesitutkinnasta. Jos isorintainen rikoskyttä Jaana-Olga eksyisi kertomussivulle ja jaksaisi lukea, niin hänellä olisi kova työ arvata, mitkä ovat tositahtumia ja mitkä fiktiota.

Ravintolaryhmän arki ja Messenger Servicen kevät

Lounaat Messenger Servicen puolella

Ravintolaryhmäläiset lounastavat Messenger Servicen tiloissa, koska sääntöjen mukaan Kaupunginkellarin väki ei saa ruokailla ravintola-asiakkaiden keskellä. Eihän olisi mukava lounastaa porsastelevien funktiorajoitteisten parissa, kuten Johanna ajattelee itsemielessään.

Johanna ei kuitenkaan lounastanut siellä. Hän kävi kotona — ja se tuotti stressiä.

Ravintolankeittiössä ei saa olla omissa vaatteissa. Piti pukea tummansininen työpaita, keittiöhousut ja ravintolalle räätälöity lippalakki, jossa lukee kultakirjaimin *Restaurant Kaupunginkellari*.

Kun Johanna lopetti ryhmässä, hän otti lippiksen mukaansa. Ei varkautena, vaan palkkana tavarana, kuten Kivisten sisäpiirislangi asian ilmaisee E-Store-löytö. Hän ajatteli: Tuskin kukkaan haluaa käyttä toisen vanhaa työreuhkaa.

🌿 Tuija Salmenoksen USB-saalis

Eräällä kahvitauolla Messenger Servicen tiloissa Tuija Salmenoksa esitteli löytöjään kaupungintalon kierrätyshuoneelta. Hän oli löytänyt kassillisen vanhoja USB-tikkuja — 2000-luvun reliikkejä, joita nykyään käytettiin lähinnä askarteluun tai nostalgisiin datanäyttelyihin. Tuija esitteli löytöjään innoissaan ohjaaja Annika Tammesaarelle. Annika torui: “Vie ne takaisin. Kierrätyshuone ei ole aarrekkamio.”

Johanna oli vähällä kärehtyä Oilin, joka myös tapaa penkoa kierrätyshuoneella vielä useammin. Mutta hän ei tiennyt, kuinka sanoa asian niin, että ohjaaja ymmärtäisi oikein. Hän ajatteli: Tuskin ohjaajat noteeraisivat duunareiden ilimiantoja.

Tuija on lyhyt, mustatukkainen ja posket pullottivat samalla tavalla kuin Johannalla lapsena. Johanna tunsu pientä sääliä: Olis vaan laittanut kassin pukukaappiinsa ja kaikessa hiljaisuudessa vienyt kottiinsa... ajatteli Johanna eikä osaa aavistaakaan, että noin viiden vuoden kuluttua tulee enemmän tutustumaan Tuijaan.

😊 Elmo ja Messenger Servicen väki

Elmo kujeilee Annikan kanssa kuin vanha tuttu. Hän näyttää tuntevan lähes kaikki Messenger Servicen osallistujat ja ohjaajat. Ilmeisesti koulututtuja, ajatteli Johanna.

Elmo on aktiivinen, rohkea, dominoiva ja täysin peloton. Johanna ei vielä tunne Elmoa kunnolla — mutta tulevana vuosikymmeninä hän tulee tuntemaan liiankin hyvin.

📠 Annikan älytakkipuhelin – tulevaisuuden taskuteknologia

Eräänä kevätpäivänä Annika kysyi kaikilta, myös Johannalta, haluaisiko joku ostaa häneltä modernin älytakkipuhelimen. Se oli uusin malli: langaton ohjauspaneeli povitaskussa, jatkuva nettiyhteys, holografinen näyttö ja sisäänrakennettu kielitulkki.

Johanna olisi ollut kiinnostunut, mutta hän ei tiennyt, miten laitetta käytetään, hän ei tiennyt, paljonko jatkuva nettiyhteys maksaisi, hän ei ollut varma, sopisiko hänen vanhan takkipuhelimensa SIM-kortti uuteen malliin. Hän ajatteli itsemielessään; Uutuuksilaitteet eivät oo mun juttuni... mutta robotteja ossaan ohjelmoida liiankin hyvin...

Elmokaan ei ostanut älytakkipuhelinta. Hänellä ei ollut rahaa — hänen vanhempansa hoitavat raha-asiat, koska poika on holtiton kuluttaja. Elmo unelmoi ääneen, jos Jenni ottaisi minut ukokseen ja auttaisi raha-asioissa. Johanna kuuli tämän ja hymyili. Elmo on yhtä aikaa lapsellinen ja hurmaava — ja täysin omanlaisensa.

🚒 Forssan suuri vartiointivallankumous

Alkukesästä 3006 Forssan kaupunki sai tarpeekseen S-L Safetyn omituisista toimintatavoista. Yhtiön kauko-ohjatut yövalvontarobotit olivat useaan otteeseen lukinneet kunnanvaltuuston ulko-ovet kesken kokouksen, estäen kuntalaisia seuraamasta päätöksentekoa. Lisäksi laskutus toimi miten sattui: osa laskuista katosi, osa tuli kahteen kertaan, osa ei koskaan. Kaupungin turvallisuuspäällikkö Masa Koivu oli yrittänyt selvittää asiaa lukemattomia kertoja. Hän alkoi epäillä, että taannoinen IP-esto — jota S-L Safety oli syyttänyt kaupungin työntekijöitä — olikin ollut firman oma virhe. Lopulta kunta teki päätöksen: S-L Safety ulos. Tilalle Group4Hawk.

👉 Johannan riemu-uutinen

Kun Johanna kuuli, että S-L Safety oli menettänyt suuren asiakkaan, hän tunsu sisällään pienen voitonriemun. Hän ajatteli: Ehkä meikämandoliinin IP-estoeppisodi oli viimeinen niitti... eli siitä taisi olla sittenkin hyötyä, ajatteli Johanna samalla, kun luki lukulaitelehti Forssan aviisista tämän ilouutisen.

Hän kuvitteli mielessään, kuinka eräs tietty rikostutkija sai symbolisen pitkän nenän. Ja samalla hän toivoi, että seuraavaksi olis rykijän vuoro siirtyä eläkkeelle — jotta mie vois palata takaisin informaatiopalveluun, ajatteli Johanna.

Kevään aikana ravintolaryhmässä ollessaan Johanna näki kaupungintalon ulko-ovissa uudet Group4Hawk-tarrat, paljon tyylikkäämmät kuin S-L Safetyn kolme punaista puolukkaa. Johanna nosti peukun pystyyn ja muodosti sormillaan voitonmerkin.

Group4Hawkin teknologianurkkaus

Messenger Servicen tilojen perällä on Group4Hawkin robottiteknikon työpiste. Se on suljettu alue, jonne duunareilla ei ole asiaa — täynnä huoltotelineitä, varaosia ja holografisia käyttöliittymiä, joilla valvontarobotit ohjelmoitiin.

Johanna ei halua vaikeuttaa firman toimintaa, mutta häntä kiehtoo ajatus siitä, että S-L Safety saisi ansionsa mukaan. Hän ei pidä yhtiöstä lainkaan — ei sen toimintatavoista, ei sen maineesta. Group4Hawk on myös monikansallinen, mutta Johannan mielestä huomattavasti luotettavampi. Johanna toivoo hartaasti, että S-L Safety menisi konkurssiin tai joku järkevä vartiointifirma ostaisi paskan ja tumppaii nimen.

Brysselin helikopterihyökkäys

Äskettäin uutiset kertoivat, että rikollisjoukko oli hyökännyt Group4Hawkin Brysselin varikolle helikopterilla ja onnistunut pakenemaan. Johanna piti tapausta harmillisena ja ajatteli: Olisivat nyt mieluummin iskeneet S-L Safetyn varikolle... Ehkä hyökkääjät olivat S-L Safetyn mafiosoita, ajatteli Johanna.

Onneksi rikostutkija Jaana-Olga ei pysty lukea ajatuksia etänä — Johanna naureskeli itsekseen ja vispasi nenänpäätään, kuten hänellä oli tapana.

Vartijateknikko vihreässä univormussa

Johanna tervehti iloisesti Group4Hawkin vartijateknikkoa — suurikokoista, lempeästi hymyilevää naista, jonka vihreän univormun hihoissa komeilivat firman logot; siivekäs haukka tunnus.

Johannan mielestä logot haukka logot ovat tyylikkää, futuristiset ja arvokkaat. Paljon paremmat kuin S-L Safetyn kolme punaista palloa mustalla pohjalla. Hän oli lukenut netistä, että pallot symboloivat puolukoita. Johanna pudisteli päätään ja ajatteli: Ei ihme, että ihmiset eivät ota firmaa vakavasti ja harmi vaan, kun ne mafiosot ovat raiskanneet viattomat puolukat.

Johannan sisäinen maailma

Johanna tunsu olonsa kevyemmäksi.

Kunta oli tehnyt päätöksen, joka tuntui oikealta — ja hän sai pienen, hiljaisen tunteen siitä, että ehkä hänen omalla kokemuksellaan oli ollut osansa. Hän ajatteli: Jospa seuraavaksi ois miun vuoroni palata sinne, minne kuulun.

Alkukesän ilta Haukan varjo

Eräänä pilvisenä alkukesän iltana Antti ja Anna kävelivät iltalenkillä, kuten he olivat tehneet jo vuosia. Heidän askeleensa kulkivat Vironlehdon urheilukentän ohi kohti Hietalan pururataa, paikkaa, jossa he purkavat päivän kiireet ja hengittivät metsän ionisoitunutta ilmaa.

Urheilukentän verkkoaidassa Antin huomio pysähtyi johonkin uuteen. Siinä hohti Group4Hawkin futuristinen haukkalogo — holografinen, valoa taittava, metallinhohtoinen. Logo oli osa yhtiön uutta *Presence Beacon* -järjestelmää, joka ilmoitti vartiointirobottien läsnäolosta ja valvontavyöhykkeistä. Antti jäi tuijottamaan sitä kuin lumoutuneena.

Holografinen valaistus sai haukan näyttämään siltä kuin se olisi liikkunut kevyesti tuulessa. Sen siipisulat välkehtivät sinertävinä, ja silmässä oli pieni, älykäs valopiste — kuin se olisi tarkkaillut ympäristöä. Antti ajatteli: Tuo on taidetta. Ei pelekä logo. Ja samalla hän päätti ottaa sen itselleen.

Yön operaatio

Hämärän laskeutuessa Antti palasi urheilukentälle. Mukanaan hänellä oli hiljainen laserleikkuri, monitoimi-tongit ja pieni otsalamppu, joka ei herättänyt huomiota.

Hän työskenteli rauhallisesti, kuin kirurgi. Hän leikkasi haukan irti verkkoaidasta varoen vahingoittamasta sen holografisia kerroksia. Logo oli valmistettu kerrosmetamateriaalista, joka reagoi valoon ja liikkeeseen — ja Antti halusi säilyttää sen täydellisenä.

Kotona hän pesi logon, kuivasi sen ja maalasi sen päälle syvän mustan nanomaalin, joka loi voimakkaan kontrastin ja korosti holografisia yksityiskohtia.

Aamun ensivalo ja uusi symboli

Seuraavana aamuna, auringon noustessa, Antti kiinnitti mustan haukan talonsa tiiliseinään. Paikka oli tarkkaan valittu: keittiönerkkin ja autotallin välinen julkisivukaistale, jossa aamun valo osui täydellisesti. Vieressä loistaa kullankälinen talonnumero, joka heijastaa valoa haukan metallisiin yksityiskohtiin. Antti ja Anna seisoivat hetken hiljaa ja sitten yhdestä suusta rallatteli: "Tää hyvältä näyttää!"

Haukka näytti siltä kuin se olisi vartioinut heidän kotiaan — kuin se olisi osa heidän yhteistä tarinaansa, kaikkia iltalenkkejä, kaikkia keskusteluja, kaikkia vuosien varrella koettuja seikkailuja. Se ei ollut vain logo. Se oli muisto, symboli ja taideteos, joka kertoi heidän elämästään vuonna 3006.

Vironlehdon urheilukenttä sijaitsee kävelymatkan päässä Siivekkääntieltä, Vanha Tammelantien toisella puolella. Tien ja urheilukentän välissä on hiekanvärisiä kaksikerroksisia asumisoikeuskerrostaloja. Kerrostalojen ja urheilukentän välissä on kadun tynkä, Puolikkaan tie, joka on Puolikkaan omakotialueen ja Kanervatien välissä. Puolikkaan tietä ei kuitenkaan pääse autolla Puolikkaaseen, kun tien päädyssä on pyörätien patkka. Puolikkaan tie jatkuu Kanervatien toiselle puolelle mutta sekin osa on autoliikenteeltä katkaistu. Katu jatkuu Vironmäen hoitokeskukselle, jossa se liittyy Tasankovuorentiehen.

Kun Johanna saapui keskiviikkoiltana vanhempiensa luo saunomaan, hän huomasi heti jotakin tuttua talon seinässä. Siinä se oli: Group4Hawkin holografinen haukka, nyt maalattuna syvän mustaksi ja kiinnitettynä tiiliseinään kuin jonkinlainen futuristinen suojeluspyhimys.

Sisällä isä kertoi ylpeänä pyörivästä nojatuolista keskellä olohuonetta: "Löysin tuon E-Storesta!"

Johanna tiesi, mitä löytäminen heidän perheessään tarkoitti. E-Storehan ei ole vuosiin ollut olemassa mutta sen tilallahan on Järvelän rautakauppa mutta tuskinpa siellä on myytävänä haukkalogoja, ajatteli Johanna. Hän hymyili — isäkin pitää Group4Hawkin logosta — mutta tuns samalla pientä sääliä yritystä kohtaan. Hän ajatteli: No, meikämandoliini on itekkin joskus blokannut mafiosoiden sähköpostiliikenteen ja lainannut heidän CD-romppunsa... Hän haroi nenänpäätänsä, kuten aina silloin kun muistot alkoivat kutittaa.

G4 Safe – uusi jättiläinen syntyy

Alkukesästä 3006 Group4Hawk fuusioitui madagaskarilaisen Safetycol-turvayhtiön kanssa. Safetycol on Afrikan suurimpia yrityksiä, tunnettu aurinkokennopohjaisista hälytysjärjestelmistään drooni-vartioinnista ja siitä, että heidän logonsa näkyi jokaisessa suurkaupungissa Kapkaupungista Nairobiin. Fusionin jälkeen syntyi uusi jättiläinen G4 Safe. Uusi logo on moderni ja selkeä: suuret punasiniset viivamaiset kirjaimet G4 valkoisella pohjalla vieressä pienemmällä Safe Haukkalogo poistui käytöstä — paitsi vanhassa Group4Hawkissa, joka jatkaa ambulanssi- ja pelastustoimintaa omalla brändillään. Johanna ajatteli: Tää on paljon hienompi kuin S-L Safetyin puolukka-räpellys...

Johannan yritysmaailma-analyysi

Johanna haaveilee, että G4 Safe ostaisi S-L Safetyin kokonaan ja veisi nimen mukanaan, ettei kukaan voisi enää käyttää sitä. Mutta toive ei näytä toteutuvan. Netin syövereistä hän on löytänyt tietoa: S-L Safetyin omistaja on joku Göranssonin suku, osakkaina myös Öranssonit. Molemmat ilmeisesti skandinaaveja, ehkä vanhoja teollisuussukuja, Johanna mietti: Keitä lie. Varmaan jottain vanhoja rahasukuja.

Jokin aika sitten Johanna huomasi, että S-L Safety oli muuttanut Three Town Centeristä Forssaan, Kardaanielle.

Kardaaniatie on täynnä yrityksiä — ja lähes kaikki ovat ostaneet turvapalvelunsa S-L Safetyltä. Se ärsyttää Johannaa. Vain muutama firma luottaa G4 Safeen. Johanna epäilee, että S-L Safety varmaan käyttää aggressiivista markkinointia ja säikyttelee asiakkaita valitsemaan heidät.

Johannan paluu Forssan apuun

Juunin alku – paluu tuttuun rytmiin

Juunin alussa Johanna palasi takaisin Forssan apuun, vaikka ravintolaryhmäläiset yrittivät pidätellä häntä.

Hän on ollut ahkera, tarkka ja legendaarisen taitava automaattisen tiskikoneen lataaja — sellainen, jonka työjälki huomattiin.

Ravintolaryhmäläiset pitivät erityisesti hänen rallatuksistaan. Elmo oli aivan tohkeissaan blondin huumorista, eikä osaa aavistaakaan, millaisia tunteita tulevat vuosikymmenet toisivat tullessaan.

Elmo on ilontuoja silloin kun sattuu hyvälle tuulelle, mutta hermostuu helposti. Silloin hänen käsivartensa nykivät sivuille ja alkaa mutista kiukkuisia kommentteja — ei pahuuttaan, vaan oman hermostuneisuutensa vuoksi.

Ryhmä ymmärsi hyvin, miksi Johanna viihtyy paremmin Forssan avussa. Siellä on enemmän toimistotehtäviä, rauhallisempi rytmi ja tilaa ajatella.

Kullervo Olsson – ohjaaja-assistentti, jonka ilme kertoo kaiken

Vähän ennen Johannan lähtöä ravintolaryhmään saapui uusi ohjaaja-assistentti, Kullervo Olsson. Lordi lopetti, kun siirtyi hoivahallinnon sijaispankkiin ja hänen tilallensa tuli Kullervo.

Olsson on tukevahko mies, jonka kasvoilla on jatkuvasti huvittunut ilme — aivan kuin olisi kuullut pierun paukahtavan, ajattelee Johanna.

Kullervo on ajoittain hyvin humoristinen, mutta toisinaan turhankin jäykkä — sellainen silinterisetäminen, kuten Johanna itsemielessään kuvailee.

Jahkailijan kevät

Loppukeväästä Johanna työskenteli vuoropäivin sekä ravintolaryhmässä että Forssan avussa.

Hän ei tiennyt, kumpaan halusi jäädä — ja jahkailu on hänelle tuttua, jonka seuraavalla vuosikymmenellä Elmokin tulee huomaamaan mutta vielä toistaiseksi hän olettaa blondin olevan älykkö aivan kuten tyttöystävä Jenni.

Isä ja äiti ovat aina sanoneet: “Kaikki pittää sulle valamiiksi jauhaa ja ojentaa kuin paskaa tikun nokkaan.”

Haave informaatiopalvelusta

Johanna olisi mieluiten jättänyt molemmat ryhmät ja aloittanut informaatiopalvelussa — jos vain rykijä ymmärtäisi jäädä eläkkeelle. Hän vitsaili Leenalle: “Toivottavasti siperialaiset hakisivat Oilin ja laittaisivat tämän hajusäkkiin.” Leena nauroi: “Sullapa leikkaa, sä oot tosi leikka!”

Mutta vuoropäivin työskentely osoittautui huonoksi ideaksi. Forssan avussa ei ehtinyt aloittaa mitään, kun seuraavana päivänä oli kaupungintalolla.

Juha – syy palata Forssan apuun

Johanna ei halunnut lopettaa Forssan avussa kokonaan, koska silloin hän ei näkisi Juha Janatuista. Hän tykkää Juhasta paljon niin, että halkee — tämän rauhallisuudesta, tavasta selittää asioita ja siitä, että Juha on ohjaaja, ei duunari eli tursake.

Leena kuunteli Johannan juttuja Juhasta ja heitti aina saman repliikin: “Nyt toinen lesbon retale on onnettoman!” Johanna nauroi niin, että sylki valui kopiointikeskuksen siniselle muovipäällysteiselle lattialle. Lukemattomia kertoja Johanna kehui myös Elmoa, ja Leena kysyi leikillään:

“Oot sä jo testannut sen varustuksen?” Johanna vastasi yhtä leikillisesti: “Juu, lukemattomia kertoja!” Leena kehotti näyttää kielen, jolloin Johanna näytti kieltänsä. “Näytäpä kieli... hyh, pikimusta! Sä valehtelet, voi verraton sentään!” Kun Johanna mainitsi ravintolaryhmän ohjaajan, Leena teeskenteli kuulevansa väärin: “Mitä, Vittu Kanttila?” Johanna nauroi niin, että hänen kookkaat rintansa hytkyi: “Ei kun Pek-ko Ant-ti-la!”

Appelsiinipila – pieni futuristinen kepponen

Johanna otti Forssan avusta mukaansa Sirkka-Oilin saippuanvalmistukseen tarkoitetun tuoksuöljypullon. Seuraavana päivänä hän teki pienen käytännönpilan ravintolan ruokavarastossa: ripotteli appelsiinintuoksuista tuoksuöljyä hyllyjen taakse, muutaman tipan lattialle ja yhden pienen pisanan ilmastointiritilään. Kokit ja ohjaajat ihmettelivät: “Mistä tämä appelsiinin tuoksu tulee?”

He epäilivät vuotavia mehupulloja, mutta mitään ei löytynyt. Kukaan ei epäillyt Johannaa — hän vaikuttaa liian fiksulta ja rauhalliselta moiseen. Jos Forssan avun Anton-Kari sekä Leena olisivat saaneet tietää, niin hän olisi epäillyt Johannaa.

Pila onnistui täydellisesti, mutta Johanna päätti lopettaa ajoissa. Hän ei halunnut riskeerata mainettaan tai mahdollisuutta päästä takaisin suosikkiosastolle. Jos mokaisi Elmon silmissä, niin ehkä menettäisi toiveen saada tältä munaa, ajatteli Johanna samalla, kun kokit ja Kullervo pähkäilivät appelsiinituoksua.

Haikea lähtö ja uudet tunteet

Kun Johanna lopetti ravintolaryhmässä, häntä suretti jättää Elmo keittiöön. Hän ei tiennyt, mitä tulevaisuus toisi — ja se teki lähdöstä haikean.

Mutta kun hän palasi Forssan apuun, tunteet Juhaa kohtaan heräsivät uudelleen. Hän tykkää Juhasta enemmän kuin Elmosta — ei ulkonäön vuoksi, vaan siksi, että Juha on normaalirajoitteinen.

Elmo on nuori, energinen ja välillä kaoottinen. Johanna ei halua kutsua häntä tursakkeeksi — vaikka pojassa on joitakin tursakkeen piirteitä. Hän päätti pitää molemmat ihastuksensa omana tietonaan. Molemmat ovat varattuja, eikä Johanna halua sotkea kenenkään elämää. Hän ajatteli: Ihan suotta alakaisin julukisesti flirttailla.

Forssan avun syksy ja pedagogiteknologian nousu

Syksy Forssan avussa – punottavat posket ja salaiset tunteet

Koko syksyn Johanna työskenteli Forssan avussa punottavin poskin — ei siksi, että hän olisi tehnyt mitään sopimatonta, vaan koska hän jännitti Juhan läsnäoloa.

Hän sai auttaa Juhaa pedagogiteknikkojen ammattiyhdistyksen lukulaite-esitteen kokoamisessa. Kirjoittaminen oli hänen vahvuutensa, ja Juha arvosti sitä.

Pedagogiteknikko – vuoden 3008 uusi ammattikunta

Pedagogiteknikko, jota kutsutaan myös robottipedagogiksi, on uusi sosiaalikasvattajien titteli.

Juhan mielestä jokaisessa Daily Activity -ryhmässä pitäisi olla vähintään yksi pedagogiteknikko, joka: hallitsee lukulaitesovellukset, ymmärtää avustajarobottien toimintaa, osaa ohjata osallistujia teknologian avulla.

Juha suunnittelee siirtyvänsä hoivahallinnon tiloihin kehittämään lukulaitesovelluksia. Hän katselee, löytyisikö vapaita huoneita.

Ohjaajat olivat huomanneet, että Johanna on ihastunut — mutta he eivät kertoneet sitä duunarille. Anton puolestaan suunnittelee etäopintoja keskustelupedagogiksi.

Supersankari JJ ja tursakkeiden pesäke

Kotona Johanna tutkii lukulaite-esitettä ja pysähtyy aina Juhan nimen kohdalle. Se herättää hänessä lämpimiä, kiihottavia tunteita niin, että munasolu alkaa irtoilla.

Hän sanelee lyhyitä kertomuksia supersankari JJ:stä, joka seikkailee futuristisissa ympäristöissä ja kohtaa tursakkeiden pesäkkeitä — humoristisia, liioiteltuja vastustajia, jotka perustuivat arjen hahmoihin.

Juha on vaikuttanut Johannasta. Hän pitää siitä, miten Johanna osaa rakentaa moniulotteisia tarinoita ja oivalluksia. Hän pohtii usein itsemielessään: Harmi, että hän on niin ihastunut minuun ja minä olen kihloissa Jonnani kanssa... Muuten voisin kai ottaa Johannan akakseni mutta mitä sanoisi lakipykälät, että olisiko soveliasta, jos ohjaaja ja duunari alkaisi seurustella, pohtii Juha Janatuinen. Mutta hän ei sano sitä ääneen.

Johannan oma työhuone – VIP-ruokailuhuoneen uusi elämä

Johanna sai äskettäin oman työhuoneen. Hänen nimeämänsä VIP-ruokailuhuone muutettiin konttoriksi, koska sitä käytetään harvoin — vain Keijo ja Anu ruokailevat siellä silloin tällöin.

Nyt Johanna pystyy sanelemaan kertomuksiaan rauhassa, kirjoittamaan lukulaite-esitteitä, työskentelemään ilman hälinää. Se on hänelle suuri askel kohti itsenäisempää työskentelyä, sanoi ohjaajat Anton-Kari ja Juha.

John-John Janatuinen-Jonasson syntyy

Novemberin alussa Jonna Jonasson synnytti hyvinvoivan pojan, joka nimettiin John-Johniksi ja sai kaksoissukunimen, kun Juha ja Jonna eivät ole naimissa, kun ovat vapaa-ajattelijoita.

Tämä ärsyttää Johannaa hieman — mutta hän tietää, ettei se ole hänen asiansa, eikä hän halua moralisoida Juhan perhettä.

Tallilan teollisuusalue – Jonnan työpaikka

Jonna työskentelee varastoteknikkona *Walic Make Upin* varastotermiinalissa Tallilan teollisuusalueella. Varasto sijaitsee hiljaisen rahtisataman kupeessa, jossa pienet jokirahtilaivat kuljettivat autonosia Brandia Automobilelle ja meikkejä Walic Make Upille.

Satama on kuin oma pieni maailmansa — hiljainen, koneiden huminan täyttämä ja täynnä futuristisia lastausrobotteja. Siellä on vanha siilo, jonka tiloihin on parhaillaan muuttamassa Padel-halli sekä muutama pienfirma.

Autonvaihdon aikakausi

Volkkarin jäähyväiset

Syksyllä Johanna päätti vaihtaa autoa. Hänen vanha Volkswageninsa Boule oli saanut vuosien varrella niin monta naarmua, että sen ulkonäkö alkoi häiritä häntä. Naarmut olivat tulleet pysäköintipaikoilla — pienistä töytäisistä, joita hän ei koskaan halunnut myöntää kenellekään. Kun hän huomasi osuneensa toiseen autoon, hän teki aina saman rituaalin: nopea vilkaisu ympärille; ei silminnäkijöitä, auto kauemmas töytäisyypaikasta ja toive, ettei kukaan huomaa. Useimmiten hänellä on ollut onnea. Mutta kerran, omalle parkkiruudulle ajaessa, puskuri osui viereisen auton puskuriin. Omistaja oli paikalla. Johanna maksoi viisisataa euroa käteisellä — heti, siltä seisomalta — ettei asia menisi vakuutusjärjestelmiin eikä varsinkaan vanhempien korviin. Kun äiti huomasi naarmun, Johanna väitti aina: “Joku juuttaan näkönen kusiturkki on varmaan naarmuttanut parkkipaikalla.”

Senaattivaalit - poliittinen tuulenvaihto

Syksyn senaattivaaleissa Workers Party koki rökäletappion. Voittajaksi nousi Coalitions Party, ja senaattoriksi valittiin Filippa Reinikainen, siilitukkainen ja usein hieman surumielisen näköinen hahmo. Johanna toivoi, että porvarit toisivat Suomeen Radio Poolian sekä Global valuutan.

Coalitions Party kylläkin poisti kaupallisten radioasemien stoppilain, jonka Workers Party oli aiemmin säätänyt. Se oli Johannan mielestä askel oikeaan suuntaan mutta Radio Poolia ei tullutkaan Suomen DAB-verkkoon.

Autonvaihto hyväksytään – säästeliään tytön logiikalla

Pitkän suostuttelun jälkeen vanhemmat hyväksyivät autonvaihdon. Tyttärellä on tarpeeksi rahaa tilillään — osa koiran myynnistä, osa ukin ja mummon perinnöstä sekä säästöt, jotka ovat nousseet korkoa. Johanna elää säästeliäästi: viikonloppuisin syö vanhempiensa luona, arkena valmisruokia eikä turhia menoja.

Vanhemmat ajattelivat, että autonvaihto voisi jopa pienentää tilin saldoa niin, ettei verottaja kiinnostuisi liikaa.

Uusi auto – Hyundai Elektro

Johanna vaihtoi volkkarinsa keskiyönharmaaseen Hyundai Elektroon, mini-Crossoveriin, joka on futuristinen sekoitus henkilöautoa ja Crossoveria.

Hän osti auton Hyundai Moottorikeskukselta, Zumilan sydäimestä.

Volkkari jäi viimeisen kerran Autonkatsastajantien puolelle. Uusi auto odotti sisällä.

Kun Johanna avasi oven ja istahti kusiin paikalle: auton äänitorvi antoi terävän tervehdyksen; avainkalikka virtalukkoon ja sähkömoottori heräsi pehmeästi.

Äiti istui apuhenkilön paikalle. Autokaupan suuri ovi nousi ylös, ja Johanna rullasi ulos kohti T-risteystä, Värkmestarinkadulle ja sieltä Autonkatsastajantielle, joka katsastuskonttorin jälkeen muuttuu Hietalantiekseksi.

Ajo halki Zumilan – autojen oma kieli

Johanna ajoi Autonkatsastajantietä eteenpäin ja ohitti vanhan autonsa, joka seisoj Moottorikeskuksen seinän vieressä. Hän ajatteli itsemielessään; Varmaan vanha auto kertoo uudelle hassuja tarinoita autojen kielellä... Hän kuvitteli Volkkarin kertovan muun muassa ojaanajosta, Runkokukkulantien kolarista sekä pysäköintipaikkojen töytäisistä.

Tämä on hänelle tyypillistä — hän personoi autot, antoi niille oman salaisen maailman.

Heti Moottorikeskuksen jälkeen on muutama pienfirma ja sitten varaosakauppa Mekonomen, joka on Monttöörintien risteyksessä, jonka perällä seisoo jyhkeä kumimiespatsas. Vastapäätä Mekonomen myymälää on Gunwood's Cash sekä musiikki- ja leffa USB-kalikkamyymälä. Monttöörintien toisella puolella on liittovaltion autonkatsastuskonttori, jonka katolla hohtaa sininen neonteksti *Car Tester*. Tien nimi vaihtuu Hietalantieksi, joka menee Hietalan läpi kohti Kanervatietä.

Vironlehto ja räjäyttäjän talo

Kanervatien risteyksessä Johanna kääntyi vasemmalle. Sitten oikealla puolella on Vironlehdon rugbykenttä — sen verkkoaidasta puuttuu vartiointifirman haukkalogo, jonka Antti oli löytänyt. Anna hymyilee aina nähdessään sen puuttuvan; ilmeisesti joku oli tehnyt E-Store löytöjä, ajattelee hän.

Reitti jatkui Puolikkaan tien ohi Vanha Tammelan tien T-risteykseen ja sitten kääntyi oikealle ja sitten vasemmalle Honkalehdontielle ja lopulta Siivekkääntie oikealle.

Siivekkääntien risteyksessä äiti sanoo aina saman: "Aja hiljaa, ettei auto mee pahki räjäyttäjän lankkuaitaa!"

Räjäyttäjä on talon lempinimi eli Kivisten sisäpiirislängia— tontilla oli jouduttu räjäyttämään kalliota.

Uuden auton tekniikka – musiikkia ja manuaaliohjausta

Johannan uudessa autossa on parempi musiikkisoitin, helpompi automaattiohjaus, futuristinen kojelauta ja hiljainen sähkömoottori.

Mutta Johanna ei luota autopilottiin. Paikallisajossa hän käyttää manuaaliohjausta.

Musiikkisoittimessa pauhaa yleensä radio Rix DAB joskus Light DAB.

Light DAB on yksitoikkoinen — musiikkia ilman juontoa, vain mainokset välissä. Rix DABissa on juontoa, mutta se on usein mitäänsanomatonta suunsoittoa ja yksinkertaisia kilpailuja. Silti Johanna pitää siitä, kun on Poolian korvike.

Juha Janatuisen isyysloma ja Suffeli Anttilan kohtalo

Isyysloma ja vaihtuvat sijaiset

Kun Juha Janatuinen jäi isyyslomalle, Forssan avussa nähtiin useita sijaisia. Osa oli nuoria miehiä, osa vanhempia konkareita — ja jokaisella oli oma tapansa täyttää Juhan jättämä aukko.

Sulo Putin ei ole enää Forssan avussa. Hän on saanut kokopäivätyön kodittomien kahvilasta, joka on muuttamassa Puolalan kadulle. Kahvila oli aiemmin Itäisellä pitkäkadulla, Jörkyn Hooverboard & Sport kaupan vieressä.

Uudet tilat ovat samassa rappukäytävässä kuin Telian muinainen operaattorikeskus.

Tätä nykyään Telia on Euroopan johtava teleoperaattori. Pääkilpailija on Tele2 ja sen tytäryhtiö Comgulf, entinen Comviq. Kolmanneksi suurin on Moi Operator, jonka mainoksissa esiintyy yhä sama punainen pallo, joka puhuu simmeistä. Moi operaattori on levittäytynyt ympäri Eurooppaa.

Joissakin osavaltioissa on pienempiä operaattoreita kuten Bastuvikens Server sekä DNA, joiden historia johtaa Suomeen.

Suffeli Anttila – sähkötupakoiva sijainen

Sulon jälkeen työtreenaajaksi tuli hyvin puhelias Suffeli Anttila, ruipelomainen nelikymppinen mies, joka on kova sähkötupakoimaan käyttäen vahvoja nikotiini- ja ninniini-patruunoita ja suu käy taukoamatta niin, että sähkösavuke väpättää suupielessä.

Hänen vaimonsa Sussu yrittää rohkaista ukkoaan lopettamaan sähkötupakoinnin, mutta Suffeli on itsepäinen kuin punainen porsas. Sussu työskentelee apupedagogina Kansalaisopistossa.

Suffeli oli myös innokas nestekaasukitaristi.

Kahvitaunoilla hän rämpytti Forssan avun yhteiskäyttöistä nestekaasukitaraa niin kovaa, että Anton-Kari ei pystynyt lukemaan ääneen Johannan kertomuksia.

Iltapäiväkahvitaunoilla, kun Anton-Kari lukee ääneen Johannan kertomusta mutta vähän väliä Suffeli alkaa läpättää tai rämpyttää nestekaasukitaralla.

Johanna huokailee hiljaa ja vilkuilee vanhaa karvalakkimallista älyrannekettaan. Hän haluaisi kuulla palautteen kertomuksestaan — ja Suffelin soitto häiritsee.

Johannalla on aina ollut vaikeuksia odottaa vuoroaan, erityisesti, kun haluaisi sanoa jollekin jotain, joka on juttelemassa toisen henkilön kanssa, niin Johanna kiemurtelee ja vilkuilee älyrannekettaan.

Kun Anton-Kari lopulta onnistuu lukea ääneen Johannan kertomuksia, työpaikalla syntyy usein naurunremakka. Se on merkki siitä, että kertomuksessa on humoristisia seksistisiä kohtia, joiden kohdalla Anton-Kari sanoo ”Piip!”, se aiheuttaa räkänauria, kun kaikki arvaa, että nyt on kyseessä tosi tuhma kohta.

Kertomuksessa on arkisia oivalluksia tai Kainuun murteella höystettyjä sanaleikkejä, jotka Johanna kääntää Hämeen murteelle, mikä tekee niistä entistä hassumpia.

😞 Suffeli ei ole Johannan tyyppiä

Johanna ei tunne vetoa Suffeliin. Hänen mielestään äijä on liian puhelias, sähkötupakan haju on voimakas ja nimi *Suffeli* tuo mieleen lapsuuden koulukaverin.

Johannalla on elefantinmuisti — ehkä siksi, että hän luo paljon kertomuksia, jotka perustuu hänen elämäänsä.

🎵 Iskelmärallatus ja muistojen ketju

Vuosikymmeniä vanha iskelmärallatus, jonka kertosäe meni suunnilleen; *Suffeli ei sun pidä sureman...* tuo Johannalle mieleen Suffeli Kantolan — ja sitä kautta Nino Backmanin, johon hän on ikuisesti rakastunut.

Hän ei tiedä, että Korjaajaryhmässä on duunari nimeltä Nino Alppila. Johanna välttelee muiden ryhmien duunareita, kun omassakin ryhmässä on liikaa tursakkeita. Jos hän olisi edes kerran käynyt Korjaajaryhmässä, niin silloin hän todennäköisesti olisi polttanut sormensa ihka elävään Ninoon.

EE Tallinnan metroasema ja Suffel Norman

Ainoa Suffeli, johon Johanna olisi voinut retkahtaa, oli Suffel Norman, jonka hän tapasi sattumalta Tallinnan metroasemalla vuosia sitten, kun oli vanhempiensa kanssa päiväretkellä.

Suffel Norman tunnisti Johannan Jaana-Marin isosiskoksi. Johanna oli aikanaan saanut pienen koulujulkiksen maineen Vironmäenkoulussa — hänen pelleilynsä ja läpättämisensä olivat jääneet monien mieleen. Jotkut kutsuivat häntä hulluksi tytöksi.

Tallinnan metroasemalla Suffel lähetti terveisiä Jaana-Marille. Johanna ei tuntenut poikaa, mutta tunsikin pientä ihastuksen esiasteista lämpöä.

Myöhemmin hän yritti etsiä Suffel Normanian Enirosta, mutta Forssassa om useita samannimisiä henkilöitä.

🚨 Suffeli Anttilan kohtalokas aamu

Myöhäissyksyllä 3006 Suffeli Anttila menehtyi yllättäen sisäisiin verenvuotoihin. Aamulla hänen vaimonsa, Sussu, löysi miehensä sängyssään — liikkumattomana, verisellä tyynyllä.

Seuraavana päivänä Anton-Kari ja Juha kertoivat asiasta duunareille varovaisesti ja hienotunteisesti. Johannan oljenvaalea tukka nousi pystyyn. Sisäiset verenvuodot ovat aina pelottaneet häntä. Hänellä on tapana kastaa sormenpäätä suussa ja tarkistaa, näkyisikö verta sekä sylkäistä vaivihkaa lattialle nähdäkseen, onko syljessä punertavaa. Se on hänen oma, hermostunut rituaalinsa.

👤 Takkiepisiodi ja lyhyet novellit

Muutamaa päivää ennen kuolemaa Suffeli oli vahingossa antanut Hermannille Johannan ulkotakin. Johanna joutui hakemaan takkinsa Isokadun pohjoispäästä paitasillaan. Onneksi oli lämmin päivä. Kotona hän saneli pienen kriittisen novellin Suffelistä — muistutukseksi työharjoittelijoille huolellisuudesta. Suffelin kuoleman jälkeen hän poisti tekstin. Hän ei halua loukata vainajaa. Kuolleet ovat Johannalle pyhiä. Hän ei koskaan pilkkaa vainajia — ei edes piirroksissa. Kun Hämeen ukki menehtyi, niin silloinkin hän poisti pilapiirroksen ukistaan.

Uusi takkipuhelin – Jolla-Doro

Syksyllä Johanna sai vanhemmiltaan syntymäpäivälahjaksi uuden Jolla-Doro -takkipuhelimen. Äiti oli hankkinut sen Brandia Automobilen henkilöstökaupasta, jossa pystyi maksamaan aloitepisteillä. Antti ja Anna ovat innokkaita aloitteentekijöitä — ja he halusivat hemmotella tytärtään.